

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dergisi

Aylık siyasal dergi

Mayıs 2012 Sayı: 11

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

1 Mayıs 2012, hem ülkemizde hem de dünyada artan bir kitlesellik ve yaygınlıkta kutlandı. Türkiye açısından '77 1 Mayıs'ından bu yana en kitlesel 1 Mayıs'tı. Sadece Taksim'de 500 bini aşkın işçi ve emekçi meydanı doldurup boşalttı. Türkiye genelinde 110 merkezde 1 Mayıs kutlandı. Bunların içinde ilk kez 1 Mayıs kutlaması yapılan yerler vardı. Toplamda milyonları bulan işçi-emekçi, alanlara çıktı, taleplerini haykırdı.

1 Mayıs, son yıllarda toplumsal muhalefetin tüm odaklarının toplanma ve taleplerini dile getirme alanı oldu. 2012 1 Mayıs'ında bu durum daha belirgin bir hal kazandı. Öyle ki, ulusal topluluklardan, çeşitli yerel derneklere, sanatçılardan futbol taraftarlarına kadar sorunlarını ortaya koymak isteyen her kesim, giderek artan sayılarla 1 Mayıs alanını doldurdu. Hatta kendilerine “anti-kapitalist Müslümanlar” diyen bir kesim bile 1 Mayıs'ta yer buldu. Burjuva medya da, en çok bu kesimi öne çıkardı.

Bu tablo, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun hemen her kesiminde, kapitalist sisteme ve özelinde AKP hükümetine karşı artan hoşnutsuzluğu tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor. Toplumsal muhalefetin tabanının genişlediğine işaret ediyor. Bu 1 Mayıs'ta öne çıkan konuların; artan işçi cinayetleri, taşeron çalışma, eğitimin daha gerici ve paralı hale getirilmesi, her alandaki özelleştirmeye tiyatroların da eklenmesi, başta Suriye olmak üzere komşu halklara dönük savaş çığırtkanlığı vb. olması; bu politikalara tepkilerin ne kadar arttığını ve bunlardan etkilenen kitlelerin giderek artan oranda mücadeleye atıldığını gösteriyor.

Sayfa 2'de sürüyor

1 Mayıs'ın coşkusuyla GELECEĞİ ÖRGÜTLEMeye

Bu sadece Türkiye'de değil, dünya genelinde de böyledir. 1 Mayıs'ta özellikle Avrupa'da krizden daha fazla etkilenen başta Yunanistan olmak üzere, İspanya, Portekiz gibi ülkelerde yüzbinlerce kişi meydanları doldurdu. Sadece meydanları doldurmakla kalmayıp hayatı durdurdular. Amerika'da "Wall Street'i işgal et!" eylemcilerinin çağrısına uyan binlerce kişi, polisle çatıştı. Geçen yılki Arap isyanlarını başlatan Tunus'ta en kitlesel 1 Mayıs gösterileri gerçekleşti. Afrika'dan, Asya'ya, oradan Latin Amerika'ya kitleler, emperyalist hegemonya savaşına ve krizin yarattığı etkilere karşı artan öfkelerini alanlara taşıdılar.

1 Mayıs 2012'nin resmettiği bu tablo, kitlelerin emperyalist-kapitalist sisteme karşı tepkilerinin artan boyutunu ve mücadele isteğini ortaya koyuyor. Aynı zamanda bu kitlelerin içinde gençlerin oranı giderek yükseliyor. Alanlar daha fazla genişliyor. Ne var ki, bu kitleler büyük oranda örgütsüz. Son 1 Mayıs'ta alanları dolduran milyonların ezici çoğunluğu ne mesleki-sendikal, ne de siyasal bir örgütlülük içinde. Bentlerini yıkarak gelen bu insan selini doğru kanallara akıtmak, en başta komünist ve devrimcilerin görevi. 1 Mayıs 2012, bu görevin, geleceği tayin edecek önemde, son derece yakıcı ve yaşamsal bir görev olduğunu tüm çıplaklığı ile bir kez daha önümüze koymuştur.

2012 1 Mayıs'ının çok kitlesel ve coşkulu geçeceği, yıl boyunca yaşananlardan belliydi. AKP hükümetinin son bir yıl içinde artan baskı ve saldırıları, buna karşı gelişen eylemler, işaret fişekleri niteliğindedir. Egemen sınıf ve sözcüleri de bunun farkındaydılar. Bir yandan Türk-iş eliyle bölüp parçalamaya, bir yandan da 1 Mayıs öncesi estirilen terör ve "provokasyon" tehditleriyle kitleselliğin önüne geçmeye çalıştılar.

Türk-iş ve Hak-iş, geçen yılki 1 Mayıs'ta "istiklal marşının okunmaması, Türk bayraklarının taşınmaması, Kürtçe slogan ve marşların söylenmesi"ni gerekçe göstererek ayrı kutlayacaklarını duyurdu. Bu, 1 Mayıs'ın devrimci tarzda kutlanmasına karşı, işbirlikçi sendika ağalarının tahammülsüzlüğü ve tepkisiydi. 1 Mayıs'ların özünü boşaltmayı başaramayınca, onu parçalayıp zayıf düşürmeyi amaçladılar. Fakat kaldırdıkları taş ayaklarına düştü. Türk-iş içinde 10 sendikanın oluşturduğu "Sendikal Güç Platformu" İstanbul-Taksim'de olacağını açıkladılar. Bunun üzerine İzmir'de toplanma kararı alan Türk-iş Merkezi, İzmir'deki sendika şubelerinin de DİSK ve diğer sendikalarla birlikte kutlacaklarını açıklayınca, Bursa'ya gitmek zorunda kaldı. Bursa'da faşist Türk-Metal'in etki gücüne dayanarak 1 Mayıs'ı kutlamaya çalıştılar. Oysa Türk-Metal'in altındaki toprak da kaymaya başlamıştı. Başta Bosch olmak üzere birçok işyerinde Birleşik-Metal'e geçişler yaşanıyordu. Sonuçta Türk-iş sınırlı bir kitle ile Bursa'da göstermelik bir kutlama gerçekleştirenken, Hak-iş de Ankara'da resmi 1 Mayıs kutlaması yapıyordu. Bir Çalışma Bakanı ilk kez 1 Mayıs kutlamasına katıldı ve kürsüden konuştu. Tıpkı Newroz gibi 1 Mayıs'ı da resmi kutlamalarla çarpıtmaya çalıştılar.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaz Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İstanbul (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel: 0538 777 99 01, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı:11, Mayıs 2012, 2 TL(KDV Dahil)

Bir diğer saldırı ayakları, "provokasyon" korkusuyla kitleleri tedirgin etmek, alana gelmekten alıkoymaktı. 1 Mayıs öncesi sağda-solda bombalar bulunuyor ve bunların 1 Mayıs'ta kullanılacağı üzerine demeçler veriliyordu. MİT'in '77 1 Mayıs raporu açıklanıyor, katliama "sol içi kavga"nın neden olduğu belirtiliyordu. İstanbul Valisi, 1 Mayıs'tan birkaç gün önce, "provokasyon olursa Taksim'i bir daha vermeyiz" diyordu. Kısacası devlet bir "provokasyon" umacısı yaratıyor, hem kazanılan Taksim Meydanı'nı gaspetmenin, hem de 1 Mayıs'a akışı durdurmanın yollarını düzlüyordu. Böyle bir provokasyonu, tıpkı '77'de yaptıkları gibi "sol içi kavga"ya bağlamak için de her yolu deniyordu. Bunun için özellikle birbirleriyle sorunlu yapıları kışkırtacakları belliydi. Bu durumda çok daha dikkatli olmak gerekiyordu. 1 Mayıs hazırlık toplantılarından itibaren buna vurgu yaptık. Ne var ki, hiç beklenmedik biçimde kortejimiz böyle bir durumla karşı karşıya kaldı. Alinteri kortejinden iki kişinin ses aracımıza dönük müdahalesi ve buna karşı duran yoldaşımıza vurmaları üzerine, kortejimizin anında refleks gösterdi, saldırganları etkisizleştirip kortejlerine dönmeye davet etti ve fazla büyümeden bitirildi.

Devletin "provokasyon" çılgılığı attığı bir dönemde, her yapının kendi kortejinde disiplini sağlaması çok daha büyük bir önem kazanır. Aksi durumda altından kalkılamayacak büyük olaylara dönüşür ve bunun vebali ağır olur. Herkesin bu sorumlulukla hareket etmesi gerekir.

1 Mayıs, artan kitleselliği, yaygınlığı ve coşkusuyla, rüzgarın artık işçi ve emekçilerden yana esmeye başladığını göstermiştir. Fakat aynı zamanda bu kitlelerin ne kadar örgütsüz olduklarını da ortaya koymuştur. 1 Mayıs'ta çok daha net biçimde ortaya çıkan bu tablo, bize düşen sorumluluğu bir kez daha hatırlatmıştır: Kitleleri kendi sorunları temelinde ve kendi alanları üzerinden örgütlemek...

Egemenlerin en büyük rahatlığı ve pervasızlığı, kitlelerin artan tepkisine ve mücadele isteğine rağmen örgütsüz ve dağınık olmalarıdır. Saldırıları bu durum üzerinden gerçekleştirmektedirler. Onların saldırılarını durdurmanın tek yolu, daha fazla örgütlülüğünden geçmektedir. 1 Mayıs'ın kitleselliği ancak o zaman gerçek etkisini gösterecek, işçi ve emekçilerin yaptırım gücünü ortaya koyacaktır.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Görkemli bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık. Sistemin saldırısı altında bulunan bütün kesimler 1 Mayıs'a aktı. İşçiler, emekçiler, öğrenciler, tiyatrocular, Red Hackerler, taraftarlar, köy dernekleri, aleviler, yıkımlara, HES'lere karşı çıkanlar ve hatta "muhalif müslümanlar"...

Toplumun bütün muhalif kesimleri, 1 Mayıs'ta "Faşizme karşı omuz omuza" sloganını haykırdı. Aynı anda, ülkenin dört bir yanında haykırılan bu slogan, mitinglere katılanları aynı duyguyla coştururken, faşist diktatörlüğün suratına inen bir tokat gibiydi. Bu, her türden baskıya, gözaltı ve tutuklamalara, yasal değişikliklerle tüm meslek grupları üzerinde kurulan cenderelerle, hak gasplarına, soygun ve talan düzenine, savaş çığırtkanlığına, yoksulluğa ve çaresizliğe, isyan ve başkaldırıydı.

Önümüzdeki günler, krizin etkileri ve savaş çığırtkanlığı derinleşirken, bu isyanın daha da büyümesi ve egemen sınıfları tehdit eder düzeye ulaşması için zemini güçlendirecek. Bugün en büyük sorun, kitlelerin öfkeli ama örgütsüz olmasıdır. Bizlere düşen görev, örgütsüz kitlelerin devrim ve sosyalizm saflarına akmasını sağlamaktır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

11. sayıda

3	Kürt sorunu öne çıkıyor
4	Dünyada 1 Mayıs
5	En kitlesel 1 Mayıs
6	1 Mayıs'ta Taksim güzelleşiyor
7	Kardeşleşmenin, yoldaşlaşmanın anlamı
8	İşçi cinayetleri ve taşeron sistemi
9	Bosch'da Türk Metal'e darbe
10	"Savunma" da saldırı altında
11	Çin ziyareti ne amaçlıyor
12	Eğitim üzerine
14	"Deniz olmak", devrimci olmaktır
16	"12 Eylül yargılanıyor" yalanı
	İhtilalci komünistlerin Yargılayan Savunmaları
18	Darbecileri direnenler yargılar
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Proletaryanın içine sokulan burjuva ideolojisi
	Tasfiyecilik
27	Tutsaklardan 1 Mayıs mesajları

AKP’nin yeni olmayan “Kürt stratejisi”ni açıkladığı günlerin hemen ardından arka arkaya gerçekleşen ziyaretler, bu “strateji”nin ABD emperyalizmi ve bölgedeki işbirlikçilerinden bağımsız oluşturulmadığını ortaya koydu. Nisan ayının başında Türkiye’de gerçekleşen “Suriye’nin Dostları” toplantısı için gelen ABD Dışişleri Bakanı Clinton ile Başbakan Erdoğan ayrıca görüşmüşler ve Clinton, Türkiye’nin bu “yeni stratejisi”ni çok olumlu bulduklarını söyleyerek, “doğru yolda atılmış bir adım” olarak nitelendirmişti.

Clinton’dan sonra Irak Kürt Bölgesel Yönetimi Başkanı Mesut Barzani Türkiye’ye geldi ve başta PKK olmak üzere bölgeyi ilgilendiren pek çok konuda önemli mesajlar verdi.

Haşimi Türkiye’yi mesken etti. Bu durum Türkiye-Irak ilişkilerini de gerginleştirdi.

Barzani’den Türkiye’nin asıl isteği PKK konusunda net bir tavır alması ve bunu açıkça ilan etmesiydi. Bir kez daha PKK’nin silah bırakması için çağrı yapması istendi. Haziran ayında Erbil’de yapması planlanan Kürt Konferansı’ndan da PKK’ya “silah bırak” çağrısının çıkması, yeniden telkin edildi. **Buna karşın Barzani, Suriye’deki Kürtlerin haklarını garanti altına alma çabası içindeydi.** Bu doğrultuda Türkiye üzerinden muhalif “Suriye Ulusal Konseyi”ne, Kürtlerin taleplerini açık biçimde ifade etmesi ve bu taleplerin karşılanacağına dair güvence vermesi şartını ileri sürüyordu.

Irak’ın iç işlerine karışmakla suçladı ve Türkiye’yi “bölgede bir düşman ülke” olarak tanımladı. Dahası Irak Dışişleri, Türkiye’nin Bağdat büyükelçisini çağırarak uyardı.

Türkiye, Suriye’nin iç işlerine karışıp Suriyeli muhaliflere ev sahipliği yaptıktan sonra, şimdi de Irak muhaliflerine ev sahipliği yapıyordu. Bu durum, Irak-Türkiye ilişkilerini de gerginleştirdi. Barzani’nin Türkiye’ye geldiği günlerde, Irak Başbakanı Maliki de İran’ı ziyarete gitti. İran yetkilileriyle görüşüp bir dizi anlaşmaya imza attı. **ABD ve işbirlikçileri yeniden “İran-Irak stratejik ortaklığı” mı doğuyor endişelerini belirttiler.** Maliki, aynı zamanda Suriye’de Esat rejimini destekliyordu. Bu doğrultuda açıklamalar da yapmıştı.

Irak’ın İran ve Suriye ile kurduğu bu ilişkiler, bölgedeki dengeleri sarsıyor. Irak’la ekonomik ilişkiler de zora giriyor. Öyle ki, Irak işgalinden sonra Türkiye, Almanya’nın ardından Irak’ın “ikinci büyük ticaret partneri” olarak öne çıkmıştı. Irak’ın İran ile yaptığı yeni anlaşmalar ve Türkiye ile yaşanan gerginlik, ekonomik olarak da Türkiye’nin çıkarlarını sarsmaya başladı.

Diğer yandan Türkiye’nin Davutoğlu ile birlikte geliştirdiği “komşularla sıfır sorun” politikası da iflas etmiş durumda. Türkiye, sadece Suriye ve İran’la değil, şu haliyle Irak yönetimiyle de kavgalı halde. Davutoğlu TBMM’de yaptığı konuşmada, “*Ortadoğu yeniden tasarlanıyor, biz seyretmeyeceğiz, bu işin öncüsü olacağız*” derken, bölgede ABD emperyalizminin koçbaşı görevini üstlendiklerini de açıkça ilan ediyordu.

Barzani üzerinden

PKK’ye aba altından sopa

Barzani’nin Türkiye ziyareti, AKP’nin “yeni Kürt stratejisi”ni açıkladığı günlerin hemen ertesinde gerçekleşmesi, doğal olarak bu konuyu öne çıkardı. Barzani, PKK’ye karşı sert açıklamalar yaptı. “*PKK hala silahı tercih ederse, kendi kaybeder. Bu savaşı bizim bölgemize çekmelerine müsaade etmeyiz*” diyen Barzani, bunun nasıl olacağını soran gazetecilere, “*gerekirse nasihatla, gerekirse zorla*” diyerek bu konudaki duruşunu çok açık biçimde ortaya koydu.

Buna karşın **PKK liderlerinden Murat Karayılan, Barzani’ye “PKK’nin tasfiye sürecine katkı**

Ortadoğu’da taşlar oynarken KÜRT SORUNU ÖNE ÇIKIYOR

Barzani, BDP’lilerle de görüşme yaptı. Nisan ayının son günlerinde BDP’liler Amerika’ya giderek, görüşmelerde bulundular. Kısacası Nisan ayı içerisinde Kürt sorunu etrafında oldukça hızlı bir trafik ve çok yönlü görüşmeler gerçekleşti.

Barzani Ankara’da ağırlandı

Nisan ayında önce ABD’ye bir ziyaret yapan Barzani, oradan hemen Türkiye’ye geçerek, hem ABD ile yaptığı görüşmenin sonuçlarını aktarmış oldu, hem de Türk yetkilileriyle ABD’yle uyumlu kararlara imza attı.

Daha önce Türk devlet yetkilileri tarafından “aşiret reisi” olarak aşağılanan Barzani, bu kez Cumhurbaşkanı Erdoğan’dan Başbakanına en üst düzeyde ağırlandı. Bu görüşmelerde Suriye ve İran başta olmak üzere bölge sorunları masaya yatırılırken, Irak’ın iç sorunları da gündemin önemli maddesiydi. Hatırlanacağı gibi Irak’ın Başbakanı Maliki tarafından “hainlik”le suçlanan Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi, Irak Kürdistanı’na sığınmıştı. Daha sonra

Görüşmenin elbette ekonomik ayağı da vardı. Irak’taki petrol ve doğalgazın durumu, görüşmelerin olmazsa olmaz maddelerindendi. **Bölgede bulunan petrol ve doğalgazın büyük bölümü Türk firmaları tarafından çıkarılıyordu.** Bu firmalarla daha büyük anlaşmalar yapmak için bölgesel yönetimden destek istendi.

Barzani ayrıca Türkiye’de bulunan Haşimi ile de basına gizli bir görüşme yaptı. Haşimi görüşme sonrası yaptığı açıklamada, Barzani’nin ABD ve Körfez ülkeleri ziyaretlerinin sonuçlarını paylaştığını belirtti. Barzani’den sonra Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu ile de görüşen Haşimi, açıktan “kendisinin AKP’ye yakın olduğunu” söyleyecekti. Bu yakınlık, Türkiye-Irak ilişkilerini de kopma noktasına getirdi.

Komşularla “sıfır sorun”dan savaşın eğine...

Erdoğan, Barzani ile görüşmesinin ardından, Irak Başbakanı Maliki’yi Kürt ve Sünni gruplarını rahatsız ettiği için eleştirdi. Maliki de Erdoğan’ı

Türkiye, Suriye’nin iç işlerine karışıp Suriyeli muhaliflere ev sahipliği yaptıktan sonra, şimdi de Irak muhaliflerine ev sahipliği yapıyor. Bu durum, Irak-Türkiye ilişkilerini de gerginleştiriyor. Barzani’nin Türkiye’ye geldiği günlerde, Irak Başbakanı Maliki de İran’ı ziyaret etti ve bir dizi anlaşma imzaladı. Maliki, aynı zamanda Suriye’de Esat rejimini destekliyor.

vermemesi” çağrısında bulundu. Barzani Türkiye’deki temaslarında, BDP’lilerle de görüşti. BDP Eşbaşkanları Selahattin Demirtaş, Gülten Kışanak ve Ahmet Türk’le yapılan görüşmede, yaz aylarında gerçekleşecek olan “Kürt Konferansı”nın konuşulduğu açıklandı. Görüşme sonrası Demirtaş, *“Türkiye sürekli Barzani’ye PKK’nin silah bırakması konusunda baskı yapmaya çalışıyor. Hükümet PKK ile yeni-den oturup konuşmayı denemeli”* dedi.

Barzani ile görüşmenin ardından Başbakan Erdoğan, *“PKK silah bırakırsa, operasyonlar da biter”* diyerek yapılan görüşmede asıl olarak PKK’yi silahlandırmanın hedeflendiğini ortaya koydu. Bilindiği gibi Erdoğan, bu stratejiyi *“PKK ile mücadele, BDP ile müzakere”* olarak açıklamıştı. Erdoğan’ın son demeci, silah bıraktığı taktirde PKK ile görüşüleceği şeklinde yorumlandı.

Irak’ta bağımsız Kürdistan’a doğru

Irak’taki yönetimin Şii Maliki’nin elinde olması, ABD’yi ve işbirlikçilerini oldukça rahat-sız ediyor. Bu durumu yakın bir zamanda değiştiremezlerse, Irak Kürt Bölgesi’nin bağımsızlığını ilan etmesi gündemde. **Barzani, Eylül ayına kadar süre verdiklerini, Şii liderlerin iktidarı muhalefet ile paylaşmadıkları takdirde Bağdat yönetiminden ayrılmayı düşündüklerini açıkladı.**

Irak’taki Newroz kutlamaları sırasında *“Halkımız son sözü söyleyecektir, muhakkak bir gün bu müjdeyi vereceğiz, ama o günün doğru bir gün olması gerekiyor”* diyerek Bağımsız Kürdistan istemini yineledi. Kürdistan Anayasası’nın hazırlıklarına da başlandı.

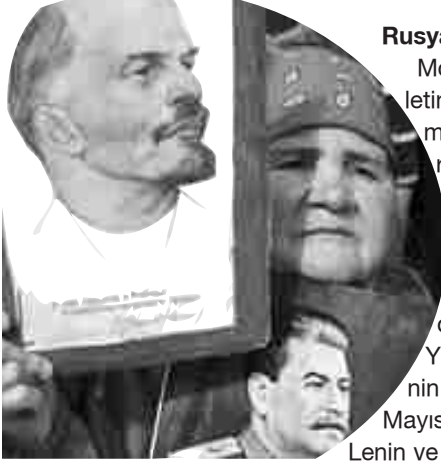
Bu sürecin Barzani’nin ABD ve Türkiye ziyaretlerinden sonra başlatılması, Barzani’nin her iki görüşmeden de olumlu sonuçlar aldığını gösteriyor. PKK’yi etkisiz hale getirmesi karşılığında, Irak’ta bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasına Türkiye onay verecek görünüyor. Uzun yıllardır tartışılan Kerkük bölgesinin de Kürdistan’a dahil edileceği, karşılığında Türkiye’nin Kerkük petrollerinden yararlanılacağı planları yapılıyor.

* * *

Emperyalistlerle birlikte Türk-Kürt işbirlikçileri, Kürt ulusal hareketini bastırmak, o hareketin varlığını kendi durumlarını güçlendirmek amacıyla kullanmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ortadoğu’da taşların yerinden oynama-yaya başladığı bugünlerde Kürt sorunu bölgenin en önemli sorunu olarak öne çıkıyor. BDP eşbaşkanı Demirtaş’ın deyimiyle *“İğdır’dan Hatay’a Türkiye’nin tüm güney sınırlarının resmi olarak Kürdistan olması”*nın koşulları olgunlaşıyor.

Böyle bir dönemde Kürt halkının çok daha uyanık olması, yıllardır verdiği mücadelenin emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasına izin vermemesi gerekiyor.

Dünyada 1 Mayıs

Rusya

Moskova’da devletin resmi 1 Mayıs mitinginin yanı sıra, komünistler, Putin karşıtları ve çeşitli çevreler, farklı mitingler düzenlediler. Yüzbinlerce kişinin katıldığı 1 Mayıs gösterilerinde Lenin ve Stalin’in resimlerini, sosyalist Sovyetler Birliği’nin bayraklarını taşıyan kitleler, hala sosyalizme duydukları özlem ve bağlılığı ifade ediyorlardı. Burjuvazinin bütün unutturma ya da etkisizleştirme çabalarına rağmen, kitleler, sosyalizmin yarattığı refah, eşitlik ve kardeşlik günlerini bütün canlılığıyla sahipleniyorlardı.

Yunanistan

Yunanistan İşçi Konfederasyonu (GSEE) ve Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY) birlikte 1 Mayıs mitingini örgütlediler. Yunanistan Komünist Partisi, mitinge “Devrim Zamanı” pankartıyla katıldı. Demiryolu, denizcilik ve toplu taşıma sektörlerinde çalışanlar, 1 Mayıs günü grev gerçekleştirdiler. Ekonomik krizin damgasını vurduğu ve kitlelerin hükümetin “tasarruf” adı altında dayattığı saldırı politikalarına yönelik tepkiler, 1 Mayıs’ta kendisini ortaya koydu. Kitlelerin protestosu ve gerçekleşmekte olan grevler, 1 Mayıs’ın en önemli gündemiydi.

Almanya

Çeşitli kentlerde gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlamaları her yıl olduğu gibi eylemlere sahne oldu. Bonn’da faşistlerin gerçekleştirmeye çalıştığı yürüyüşü engellemek isteyen devrimci-demokrat gruplar müdahale ettiler. Polis ise gözyaşartıcı gaz ve cop kullanarak olayları dağıttı.

Seçimlerin arifesinde Fransa'da 1 Mayıs

Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarının Fransa’da yerli ve yabancı halkların yüzbinlerle telafuz edebileceği yoğun katılımıyla birlikte coşkulu geçmesi bekleniyordu; öyle de oldu. Genel anlamda anti-kapitalist taleplerin dile getirildiği kortejlerin bir çoğu yürümeden miting havasında alanı tek etmek zorunda kaldı. Zaten küçük bir alan olan toplanma yeri, DANFERROCHE meydanı yetersiz kalınca, kortejin baş ucu neredeyse güzergah bitim yerinde yeraldı. Çok sayıda parti ve sendikaların yanı sıra çeşitli kitle örgütleriyle beraber anarşist ve gençlik örgütlerinin kortejleri çok hareketli ve renkli gösteriler eşliğinde yönetimdeki aşırı sağcı Sarkozy Hükümeti’nin politikalarına karşı bir duruş sergilendi.

Bir hafta önce yapılan cumhurbaşkanlığı seçiminde "Sosyalist Parti"nin adayları Hollande’ın beklenilenden az da olsa önde bitirmesi, aşırı sağcı parti adayları Jean Mari Le Pen’in de oylarını yükseltmesi, 1 Mayıs’ın önemini daha da arttırmıştı. 1 Mayıs, genel olarak sol kesim için bir gövde gösterisi niteliği de taşıyordu. Sonuçta iktidardaki Sarkozy ve ırkçı şoven bir parti olan Le Pen karşıtı bir tutumdan ibaret kaldı.

İlk turda oylarını yükselten "Birleşik Cephe" adayları Melencho, sol içinde en göz alıcı taleplerle ilk turda dikkatleri çekiyordu. Yabancılarla koşulsuz oturum hakkı tanınması noktasındaki programı ve işçi sınıfının ekonomik ve sosyal taleplerini dile getiren -maaşların net 1700 euro olması çalışma koşullarının iyileştirilmesi, yoksulluğun önüne geçilmesi, zenginden daha çok vergi alınması, fakirlere yardımın kesilmesi gibi ve zaman zaman da savaş karşıtı, anti-kapitalist söylemleriyle- "komünistler" oylarını uzun zamandır ilk defa yüzde onların üzerine taşımasını bildi. Hafta sonu yapılacak seçimlerin ikinci turunda olası SP’nin zaferle çıkması durumunda, iktidar

ortaklığında ikili, hatta çok partili bir sol ittifakın önünün açılması anlamına geliyordu.

Bütün bu gelişmeler çerçevesinde bu 1 Mayıs, biz Türkiye’li devrimci ve yurtseverler içinde çok daha anlam ve öneme sahipti. Emperyalist-kapitalist sistem, savaş çıkırtkanlığıyla halkları birbirine kırdırarak kendi sömürücü iktidarlarını devam ettirmek isterken, bizler de emekten yana sömürsüz kardeşçe bir dünya özlemiyle, yaşadığımız ülkelerde Enternasyonal dayanışma içinde her türden ayrımcı ırkçı politikalarla karşı karşıya olan göçmen işçiler ve halklar olarak, bu 1

Mayıs’ta taleplerimizle alanlarda yerimizi aldık.

Kısıtlı bir zaman içinde dar da olsa bir komite oluşturduk ve ilk etapta yakın ilişkilerimizle görüştük, ev ziyaretleri gerçekleştirdik. Görüştüklerimizle yaşadığımız ülkede karşılaştığımız sorunların kaynaklarını ve çözüm yollarının toplumsal mücadeleden geçtiğini konuştuk. Örgütlülüğün ne kadar önem kazandığını anlatıp 1 Mayıs’a katılmalarını istedik. Bunlarla beraber teknik konularda becerileri çerçevesinde katkılarını istedik ve gönüllü arkadaşlarla bunları yapmaya çalıştık. Katacağımız arkadaşlara asıl gerekenin devrimci komünist bir duruş sergilemek olduğunu belirttik. Ve son günlerde çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırdık.

Kendi kısıtlı imkanlarımızla hazırlamış olduğumuz PROLETER DEVİRİMCİ DURUŞ pankartımız ve DEVİRİMCİ SENDİKAL BİRLİK yazılı kızıl bayraklarımızı açtık. Alanda yürüttüğümüz dergi satışlarımızla sesimizi çok daha geniş alanlara duyurma fırsatı yakaladık.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BIJI YEK GULAN!

VIVE LE 1 MAI!

YAŞASIN PROLETERYA ENTERNASYONALİZMİ!

Fransa’dan PDD Okurları

Türkiye'nin en kitlesel 1 Mayıs'ı

1 Mayıs, başta Taksim olmak üzere dünyada ve Türkiye'de milyonlarca işçi ve emekçinin katılımıyla kutlandı. Taksim'de Türkiye tarihinin en kitlesel 1 Mayıs'ı yapılırken, alana devrimci ve ilerici söylemler hakim oldu. İşbirlikçi Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri ise, Taksim'den kaçarak Ankara ve Bursa'da devlet erkaniyla kolkola miting yaptı.

İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Adana, Bursa, Diyarbakır, Dersim, Samsun, Kayseri, Antalya, Erzincan, Ordu, Çaycuma, Muğla, Eskişehir,

Karabük, Bartın, Kırşehir, Tekirdağ, Artvin, Giresun, Amasya, Sinop, Ordu, Trabzon, Yalova, Çorum ve Konya'da 1 Mayıs mitingleri yapıldı. Konya'da 1980 yılından sonra ilk kez 1 Mayıs gerçekleştirilirken, Diyarbakır, Dersim ve Ankara'da polis saldırıları gerçekleşti. Saldırıların rağmen 1 Mayıs'lar kararlı bir şekilde yapıldı. 1 Mayıs'a katılımın geçen yıllara oranlar kitlesel ve yaygın bir şekilde yapılması, ilerleyen günlerde mücadelenin daha da yükseleceğinin habercisi niteliğindeydi.

İstanbul

İstanbul'da yüz binlerce kişi sabah saatlerinden itibaren Şişli, Dolmabahçe ve Şişhane yönüne

toplanmaya başladılar. Dolmabahçe yönünden TTB, TMMOB, TKP ve Halkevleri gelirken, Şişhane yönünden KESK, HDK bileşenleri; Şişli'den ise,

1 Mayıs bu yıl da coşkulu

Çalışmalarımız 1 Mayıs'ın çok öncesinden başladı ve son günlere gelindiğinde gece yarılarna kadar sürdü. Afişler, bildiriler, ozalitler, toplanmalar, tartışmalar, kararlar... Son günlere gelindiğinde coşku doruktaydı. Tatlı bir yorgunlukla 1 Mayıs'ı beklemeye başladık.

Akşam son görüşmeler yapıldıktan sonra saatler çalmadan uyanacağımızı bilerek uykuya daldık.

Sabah erkenden uyandık, arkadaşları uyandırdık. Kısa bir kahvaltının ardından 1 Mayıs marşıyla yola düştük. Saat dokuz gibi alana vardık. İlk gördüğümüz işçiler oldu, sonra davul sesleri duyuldu yakınlardan. Sendikali işçiler alana gelmeye başlamıştı, onları gördükçe daha da coşkulandık, 1 Mayıs marşını söyleyerek yoldaşların yanına geldik. Uzun zamandır görmediğimiz yoldaşlarla kucaklaştık, eylemden eyleme görüşebildiğimiz yoldaşlara sımsıkı sarıldık. Yoldaşlarımızla birlikte marşlarımız da bizi karşıladı. Kortejimizin yanına gelen arabamızın içinden marşlarımız yükseliyordu.

Yavaş yavaş diğer bölgelerden yoldaşlar da gelmeye başladılar. Önlüklerimizi giyip flamalarımızı elimize aldık. Kortejimizin en önünde kocaman "Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ" pankartı vardı. Marx, Engels, Lenin, Stalin ustaların arkasında Osman, Fatih, İsmail, Sezai yoldaşların fotoları, 1 Mayıs kortejinin olmazsa olmazlarındandı ve yine kortejimizin önünde yerlerini aldılar. Onların arkasında Devrimci Sendikal Birlik ve Proleter Devrimci Gençlik pankartları geliyordu.

Korteji oluşturduktan sonra yürüyüş sırasının bize gelmesini bekliyoruz. Bu sene ses aracımız moralimizi daha da büyütüyor, yanımıza uğrayan herkes ses aracının çok güzel olduğunu söylüyor. Saatlerce bekledikten sonra pankartları yere bırakıp yoldaşları da toparlayıp halaylar çekmeye başlıyoruz. Ses aracından çalınan müzikler bize yetmeyince, megafonu alıp kendimiz söylüyoruz şarkılarımızı, marşlarımızı...

Sonra DİSK'in ve 1 Mayıs Platformu'nun bileşenlerinin alana girmeye başladığı haberini alıyoruz. Bir zaman sonra öndeki kortejlerde de bir kıpırdanma başladı. Biz de yeniden kortej sırasına girip yürüyüşe başlıyoruz. Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan, 1 Mayıs Kızdır Kızıl Kalacak, Marx, Engels, Lenin, Stalin Yaşasın Devrim ve Sosyalizm, Biz Çelikten Biz Bolşevik Müfrezeyiz, Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür sloganları dilimizden düşmedi. Bu sloganların yanı sıra Kıdem Hakkımız

Gaspedilemez, İşçi Cinayetlerine Son gibi güncel konular üzerinden de sloganlar attık.

DİSK binasının yanından geçerken 2008 1 Mayıs'ı geldi aklıma. Polisin saldırısı ve bizim direnişimiz... Gaz bombasından nefes alamaz duruma gelmişken, beni pencereden dışarı çıkarmaya çalışan bir arkadaşına rağmen yoldaşın uyarısıyla onun yanına gidişim... DİSK'in önünde polisin kırmızı renkli tazyikli suyuna rağmen son kişiler içeri girene kadar kapıda bekleyişimiz... En alt katı hiçbir zaman terk etmeyişimiz... Sonrasında Taksim'i defalarca zorlayışımız... O an yanımızda olup şu an tutsak olan yoldaşlarla birlikte yaşadığımız çatışmalar... Keza Ankara'da torba yasası eylemine polisin saldırısına rağmen çatışmaların hep en önünde duruşumuz, göz göze bakışımız, konuşmadan birbirimize anlattıklarımız...

Şu anda başta tutsak yoldaşımız olmak üzere tüm devrimci tutsaklar adına da buradayız. Onların yüreği burada atıyor şimdi, biliyoruz. Ve onlarla birlikte daha gür atıyorum sloganlarımızı...

Sonrasında kazanılan Taksim... Birçok kişinin "artık çatışma yok gelmeyeceğiz" sözlerine karşılık, 1 Mayıs'ı ve Taksim alanını direnişimizle kazandığımızı ve kazandığımız alana sahip çıkmamız gerektiği, o alanı kızıl tutmak için direnişe farklı bir şekilde devam etmemiz gerektiği üzerine konuşmalar, tartışmalar...

Biz bu alanı böyle kazandık! Bu alana her girişimizde hem şehit yoldaşlarımızla, hem yanımızda olan yoldaşlarımızla göz göze geldiğimizdeki coşkular, hiçbir şeye değişilmez.

1 Mayıs'ta şehit olanların hesabı da sorulacak bir gün, o günleri de göreceğiz! Yapılan katliamların, dökülen kanların hesabının sorulacağı günleri düşünerek yürüyorum Taksim'e doğru... Onca hikaye, onca yaşanan anılar duydum önceleri. Sonra ölümler, haykırıışlar, gözaltılar... 1 Mayıs'ı kana bulaşmaları duydum, yasakları, onca insanın yüreğinin yandığını... Ve bunca yaşananna rağmen hiçbir zaman dinmeyen haykırıışları, sloganları...

Bu yıl 1 Mayıs, önceki yıllara göre çok daha kitlesel ve coşkulu...

İnanıyorum ki, bir sonraki seneye 1 Mayıs, hem daha kızıl, hem de daha etkili ve coşkulu olacak.

Yürüyüş sırasında yan koldan yürüyen tasfiyecilerin ses aracımıza dönük müdahaleleri üzerine oraya koştuk hepimiz. Olay büyümeden bitirildi bu tatsızlık canımızı sıkmaya yetmedi. Kortej sırasına girip sloganlarımızı haykırmaya devam ettik.

Alana girdiğimizde özellikle sendikalılar alandan ayrılıyorlardı. Birçok sendika kolu biz alana girmeden alana girip çıkmışlardı. Her sene yaşanan bu sorun bu sene de çıktı karşımıza.

Alandan atılan slogan ve çekilen halaylardan sonra tekrar geldiğimiz yöne, yine kortej halinde yürüyerek, alandan ayrıldık.

DİSK ve Türk-iş İstanbul Şubelerinin ardından Devrimci 1 Mayıs Platformu (Emek ve Özgürlük Cephesi, Halk Cephesi, Kaldıraç, Proleter Devrimci Duruş.), BDSP, DHF, ESP, Partizan, Mücadele Birliği, Pir Sultan Abdal, Kangal Dernekleri Federasyonu, taraftar grupları, sanatçılar, gazeteciler yürüdüler. Şişhane ve Dolmabahçe kolları alana erken varırken, Şişli kolunun alana girmesi 6 saati buldu.

Şişli yönünün sol kolunu kullanan DİSK'te Birleşik Metal-iş ve Genel-iş'in katılımı yoğunluk gösterdi. Taleplere ve sloganlara daha çok taşeronlaştırma, ekonomik saldırılar, kıdem tazminatının gaspı damga vurdu. Atılan sloganlar arasında "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kıdem hakkımız gasp edilemez", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Yaşasın 1 Mayıs" vardı.

DİSK'in arkasından Devrimci 1 Mayıs Platformu sıralandı. Mitingin en kitlesel ve coşkulu kolunu oluşturan Platform, devrimci sloganlarla alana yürüdü. Her kortej kendi özgün sloganlarını attı. Türk-iş'in arkasından ise diğer devrimci gruplar ve partiler sıralandılar. Kortejlerde genelde Marks, Engels, Lenin, Stalin, Che Guevara, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya fotoğraflarının yoğunluğu vardı.

Proleter Devrimci Duruş, Cevahir Alışveriş merkezinin önünde kortej oluşturdu. Bu yıl görseelliğiyle dikkat çeken kortejde komünist ustaların, ihtilalci komünist önderlerin resimlerinin bulunduğu pankartların yanı sıra, Devrimci Sendikal Birlik ve Proleter Devrimci Gençlik pankartları da taşındı. Sabahın erken saatlerinden itibaren ses aracından müzik yayını yapan kortejde halaylar çekildi, marşlar söylendi. Bekleme anında ve yürüyüş sırasında kortejden "Yaşasın 1 Mayıs! Biji yek gulan", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Faşizme karşı omuz omuza", "İşçi cinayetlerine son", "Kıdem hakkımız gasp edilemez", "Kahrolsun emperyalist savaş", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Mark, Engels, Lenin, Stalin Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz" sloganları atıldı. Ses aracından sürekli ajitasyon konuşmaları yapıldı. Arama noktası geçildikten sonra ise "Orak çekiç silah yıldız bayrağımız" sloganının atıldığı duyuldu. Kortejde gençlerin katılımı dikkat çekerken, ilk kez 1 Mayıs'a katılanlar oldukça çoktu.

Tüm kortejlerin alana girmesinin ardından Ruhi Su dostlar korusu Enternasyonal marşını söyledi. Marşa kitle de eşlik etti. Saat tam 14.00'da, bütün ülkede gerçekleşti-

rilen 1 Mayıs mitinglerinde "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganının atılması son derece çarpıcıydı. Baskının ve sömürünün bu kadar boyutlandığı bir dönemde, milyonlarca kişinin aynı ağızdan faşizme karşı bir sloganda birleşmesi, direniş ruhunu güçlendiren önemli bir tabloydu.

1 Mayıs'ta şehit düşenler şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu sırasında 1 Mayıs şehitlerinin isimleri okundu ve kitle "burada" diye cevap verdi.

DİSK, KESK, Türk-iş İstanbul Şubeler Platformu, TTB, TMMOB'un yaptığı konuşmalar geçen yıllara göre daha radikal ve ilerici söylemler taşıırken, her konuşmacının Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri ve devrimcileri anması, devrim ve sosyalizm vurgusu yapması önemliydi. Kurum temsilcilerinin ardından direnişteki işçiler adına Adana

TEDAŞ işçileri, Maltepe işçileri konuşmalar gerçekleştirdiler. Son olarak da devrimci ve ilerici kurumlar adına hazırlanan ortak metin okundu. Alanda taleplerin yer aldığı büyük pankartlar göze çarparken, kürsüden Türkiye'de konuşulan 21 dilde 1 Mayıs selamlandı.

Konuşmaların ardından Koma Asmin, Grup Yorum ve Kardeş Türküler türkü ve marşları kitleyle birlikte söylediler. Coşkuyla çekilen halayların ardından miting bitirildi.

Proleter Devrimci Duruş korteji sloganlarla bir müddet daha yürüdü. Bu sırada "Orak-çekiç-silah-yıldız-bayrağımız", "Yaşasın TİKB (Bolşevik)" sloganlarının atılması dikkat çekti. Yürüyüşe dağılmakta olan kitlelerden de eşlik edenler oldu.

İstanbul'da gerçekleştirilen miting, işbirliği ve hain sendika ağalarının bir kısmından ayrışmayla

1 Mayıs'ta Taksim güzelleşiyor

Her 1 Mayıs gibi, bu 1 Mayıs'ın da sınısacak geçeceğini bildiğimizden üzerimize bir tişört bir hırka alıp sabah geldik; giysilerimiz çok bunaltmamalı çok ağırlık yapmamalıydı. Kortej için hazırlanmaya başladığımızda insanlar gelmeye başlıyordu, azar azar. Sonra, çoğalarak akın akın gelmeye başladılar, kortejlerin ön sıralarını göremesek de bu yıl 1 Mayıs'ın daha kalabalık olduğu hem gelen insan profilinden, hem de artan baskılardan belliydi.

Bu 1 Mayıs yürüyüşü, önceki seneye göre daha geç başladı, bir süre kortejde sloganlarla marşlarımızla dursak da, artık hareketlenmek istiyorduk. Hoparlörden "Kürdün Gelini" çalmaya başlayınca halaya toplandık. 1 Mayıs yalnızca meydanda değil, günün tümünde yüreğimizde olmalıydı. Uzun süre görüşemediğimiz yoldaşlarımızla hasret gidermenin en iyi yolu birlikte halaya durmak, birlikte mücadele etmektir. İnsanların yanımızdan geçerken katılmak istemesi, fotoğraf çekmesi, küçük çocuklarını aramıza katması çok güzeldi...

Yürüyüş yavaş yavaş başladı. Tekrar kortejleri oluşturduk, bayraklarımız havada, sloganlarımızla ısınmaya başladık. Vali Mutlu'nun 1 Mayıs öncesindeki açıklamasında, tehdit eder gibi tavırlı aklımın bir köşesindeydi. Bir provokasyon yaratılma ihtimaline karşı dikkatli olmalıydık. 1977 1 Mayıs'ında devletin organize ettiği olaylarda da ilk zamanlar, bunun 1 Mayıs'a katılanlar tarafından yapıldığı medyada yer almış, karşı-propaganda geliştirilmişti. Hala da devletin hangi araçlarla bunu organize ettiğiyi ilgili, üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen yeni belgeler ortaya çıkarken, bu tecrübeden yararlanarak dikkatli olmamız gerekiyordu.

Yürüyüş devam ederken, bazı sendikaların alandan bize doğru geldiğini gördükçe, alanın tekrar tekrar dolup boşaldığını düşündüm. Türkiye'deki "meydanları küçük inşa etme" politikasının ne kadar kötü olduğu, gün gibi ortada duruyordu. Her yıl meydana sığamayıp geç girişler yapıyor, birileri çıkmadan diğerleri giremiyor, hepimizin aynı zamanda alanda olma ihtimali hazmedilmiyor. Yüzbinlerin aynı anda meydana çıkabileceği geniş meydanımızın olmaması da, geleceğe dair planlarımız arasına giriyor, "proleter demokrasinin geniş meydanları olmaları" diye, yoldaşlarla gelecek güzel 1 Mayıs'ları konuşuyoruz kortej durduğunda.

Meydana yaklaşırken yan kortejde tasfiyecileri görüyoruz. Umursamadığım için, bakmak istemiyorum. Sadece karşıya bakarak bayrağımı daha da yükselterek sloganlara katılıyorum. Karşıya baktığımda birkaç metre ileride, hoparlörümüzün olduğu minibüse bir grubun saldırdığını görür görmez koşturaya başladım. İlk anda gördüğüm ve kortejin sağ tarafında olduğum için şanslıydım, minibüsün sol tarafında ve önünde olan yoldaşların göremediği bir noktadan saldırmaları garipti. O an aklımda olan tek şey, onları defetmekti. Bayrağımızın en güzel yanlarından biri de, aynı anda saldırmaya çalışanları durdurması oldu. Sesleri duyan yoldaşlar da gelmeye başladılar, sağımda solumda yoldaşlarımla hepimiz aynı şeyleri söylüyorduk, "defolup gidin kortejinize!"

Provokasyona karşı tetikte olmamız, yararımıza oldu; kendini bilmeyen ve kontrol edemeyenleri toplu refleksimizle boşa düşürdük.

Tekrar korteji oluşturup yürüyüşe başladığımızda dikkatimi çeken, kortejin sloganları daha gür atmasıydı. Daha alt tonla slogan atanların daha gür slogan atmaları, üzerimdeki gerginliği unutturdu, tekrar 1 Mayıs alanına yaklaşmanın heyecanı içimi sardı.

Alana girerken insanların girişte pankartlarımızın fotoğrafını çekmek istemeleriyle biraz duraklasak da alana gelmiştik yine...

Meydanda hep gördüğümüz o 'Taksim', insanın gözünde 1 Mayıs'ta daha farklı gözüküyor. Bizim olduğunun hissi, yürekleri güzel insanlarla tıklım tıklım dolu oluşu, insanı mücadeleye daha sıkı bağlıyor. Meydanda müzik gruplarıyla birlikte tekrar halay çekmeye başladık, tüm yorgunluğumuza uykusuzluğumuza rağmen...

beraber farklı bir boyutta kutlandı. Milliyetçi söylemlerle 1 Mayıs'ı boğmaya çalışan Türk-iş ve Hak-iş'in adeta kaçtığı İstanbul'da devrimci bir hava hakimdi. İstanbul Valisi'nin 1 Mayıs'a az bir zaman kala "yasaklama" ile ilgili açıklaması ise kitledeki öfkeyi ve kararlılığı bilemekten başka bir işlev görmedi. Kitle adeta "biz burayı nasıl özgürleştirdiysek öyle de korumasını biliriz" mesajını verdi. Türkiye tarihinin en kalabalık ve coşkulu mitingiyle Taksim alanında bilinci ve yüreği atanlara anlamlı bir mesaj verildi. Önümüzdeki günlerin sıcak mücadele atmosferine önde girmenin coşkusu ve kararlılığıyla miting bitirilmiş oldu.

Ankara

Ankara'da iki miting düzenlendi. Bir yandan işbirlikçi-hain Hak-iş sendikasının Çalışma Bakanı'yla kolkola yaptığı içi boşaltılmış 1 Mayıs, diğer yandan ise DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve devrimcilerin beraber örgütlediği 1 Mayıs. Sıhhiye Meydanı'nda gerçekleştirilen mitinge 15 bin kişi katıldı. Genel-iş ve Eğitim-Sen en kitlesel katılan sendikalar olurken, devrimciler ve reformist partiler de alanda yerlerini aldılar. BDSP, DHF, HDK bileşenleri, TKP mitingin katılımcı kurumları arasındaydılar. Program tüm kortejlerin alana girmesinin ardından saygı duruşuyla başladı. Mitingi örgütleyen kurumlar adına yapılan konuşmaların ardından Grup Kibele'nin marşları ve türküleri eşliğinde halaylar çekilerek miting sonlandırıldı.

İzmir

İzmir'de ise 50 bini aşkın kişinin katıldığı 1 Mayıs mitingini DİSK, KESK, TTB, TMMOB, Türk-iş örgütledi. 4 koldan Gündoğdu meydanına yürüyüş gerçekleştirildi. Direnişteki Billur Tuz ve Savranoğlu işçileri mitinge katıldılar. Birleşik Metal-iş'in kitlesel katılımı dikkat çekti. DHF, EÖC, BDSP, HDK bileşenleri, TKP mitinge katılım gösteren kurumlar arasında yer aldılar. Güneşli müzik grubunun sahne almasıyla başlayan programda

Kardeşleşmenin, yoldaşlaşmanın alanı

Bu zamana kadar uzaktan takip ettiğim 1 Mayıs'a, bu yıl ilk kez Taksim Meydanı'nda katılma fırsatı buldum. Sabah Mecidiyeköy'e gitmek üzere metrobüse bindiğimde gördüm ki, bir çok çalışan işlerine gitmekte-lerdi. Özel sektörün darbe vurduğu bu bir grup insanla metrobüsten indikten sonra, Mecidiyeköy'de bekleyişteki grupların içinden yürümeye başladım. Bu kadar sayıda işçi ve emekçinin, hakları için bir arada tek yürek bekleyişi heyecanlandırıcıydı.

Biraz ilerledikten sonra Proleter Devrimci Duruş pankartını buldum, onlarla yürüyecektim. Herkesin beni içtenlikle ve sevinçle karşılaması birlik olma bilincini destekler nitelikteydi. Kendimi hemen oranın bir parçası hissettim ve üzeri PDD yazılı kı zil üniformamı giydim. O üniformayı giydikten sonra fark ettim ki ben artık bir birey değil, bir amaç uğruna toplanmış o insan grubunun bir parçasıydım. Artık adımın, benliğimin bir önemi yoktu. Aynı yolda yürüyen bir yoldaştım. Ve sloganlar atmaya başladığımızda gördüm ki, insan tek başına bir hiç. Aslında hepimizin tek tek söylemek istediği ve aklımızdan geçenler, özet cümlelerle ağızlardan haykırıldıkça devleşti. Küçük çayların, yarıklardan akan suların birikip de gürül gürül dereleri, nehirleri doğurması gibi, tek başına kulak tırmalayan ince seslerimiz birleştikçe gürültüye dönüştü. Etrafımda adını bilmediğim veya tanımadığım onca insanla aynı yolda yan yana sloganlar atarak yürümek gerçekten büyüleyiciydi.

Meydana vardığımızda aslında ne kadar kalabalık olduğumuzu gördüm. Ve fark ettim ki böyle kalabalık alanlarda kendini güvensiz ve savunmasız hisseden ben, son derece rahattım, çünkü oranın kalabalığı kalabalıklaştıkça güvenliydi. Oradaki insanların ortak bir sıkıntısı vardı ve ne kadar çok olurlarsa o kadar güçlüydüler. Bireyin hiçbir önemi kalmamıştı artık, herkesin birbirine “kardeşim”, “yoldaşım” dediği bir yerdi orası. Bu duruşu gösteren en güzel şey, halaydı şüphesiz ve bu coşkulu kalabalığı birleştiren, omuz omuza dans ettiren de müzik. Müziğin evrenselliği kendini göstermişti. Her mezhepten, dinden, renkten yoldaşlar. Bu çeşitliliğin ortak paydası insandı. Bunu fazlasıyla hissetmek mümkündü.

Programın sonlarında sahnede benim de çok sevdiğim "Grup Yorum" ve "Kardeş Türküler" Kürtçe ve Türkçe şarkılarla eşlik ettiler. Kendimi halaydan halaya atmaktan çok yorulmuş olmama ve havanın da bunalıcı etkisine rağmen meydanın sonuna kadar tadını çıkartım.

Devletin baskısı ve dayatmaları altında nasıl da sindirildiğimizi ve sistemin bir parçası haline geldiğimizi

orada daha iyi anladım, çünkü orada baskıları aşmış, devleti yenmiş bir grup vardı ve bu grubun içinde insan, sisteme dışarıdan ve üstten bakabildiğini hissediyordu. Bu da umut vericiydi.

1 Mayıs son buldu, ancak ben şimdi bunları yazarken, kendimi çok daha hür ve güçlü hissediyorum. Sanki bir günde binlerce kardeş edinmiş gibi...

Yaşasın 1 Mayıs! Biji 1 Gulan!

dan Uğur Mumcu Meydanı'na yüründü. DİSK, KESK, TTB, Türk-iş tarafından örgütlenen mitinge sendikaların yanı sıra devrimci kurumlar ve partiler de katıldı. Direnişteki enerji işçileri Enerji-Sen'le mitinge katıldılar. Miting çekilen halayların ardından bitirildi.

Diyarbakır

Miting için toplanan binlerce emekçinin katıldığı kortejler, Urfakapı, Bağlar ve Ofis'te oluşturulan yürüyüş kollarında toplanarak İstasyon Meydanı'na yürüdü. Mitingde, Kürt halkının ulusal taleplerinin yanısıra, barış ve adalet söylemleri öne çıktı.

Tunceli

Tunceli'de Okullar Caddesi üzerinde toplanan işçi ve emekçiler, Kışla Meydanı'na doğru gerçekleştirdikleri yürüyüşle mitingi başlattı. Arama noktasında çıkan sorun nedeniyle polis miting kitlelerine saldırdı. Polisin gaz bombası ve copla gerçekleştirdiği saldırıda çok sayıda kişi yaralandı. 1 Mayıs kitleleri, polisin saldırısına taşlar ve sloganlarla karşılık verdi.

Taksim heyecanı...

Yaşasın 1 Mayıs! Biji 1 Gulan! Bu haykırış yüz binlerce kişinin dilinde. . . Birinin sustuğu anda diğerinin haykırışı olan bu sloganlar, hiç susmadı 1 Mayıs 'ta, o meydana, o kalabalıkta...

Ben onca haykırışın arasında bir noktaydım aslında ve böyle böyle duyurduk bu sesi. Bu hissi nasıl dökerim sözcüklere ve nasıl yazarım, bilemeden başladım yazmaya.

Şimdi anlatamadığım bu hissin nasıl büyük, nasıl yüce olduğunun farkındayım ve beraber yürüdüğüm, halaylar çektiğim güzel insanlarla, bu güzel günü anarak hayatıma hayat katıyorum.

Biliyorum biz hiç bitmiyoruz. Biz hep çoğalıyoruz. Her 1 Mayıs'ta daha da büyüzoruz.

Benim heyecanla başladığım en güzel gündü, sabahında çok büyük heyecanla başladım, bu sene ilk defa 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaktım. Ne güneşin sıcaklığı, ne saatlerce süren yürüyüş, hiçbirisi heyecanımı ve mutluluğumu gölgeleyemedi. Bağıra bağıra haykırdığım sloganlar ve herkesin beraber kardeşçe geçirdiği bugün o kadar heyecanlı ve güzeldi ki. . .

Gerçekten de Taksim'de 1 Mayıs kutlamak bambaşka. Anlamadığım bir şekilde içimde büyüdü heyecanım. Taksim'in verdiği heyecan her şeyi güzel kıldı aslında.

Ve biliyorum ki bundan sonraki 1 Mayıs'lar daha da güzel, coşkulu ve kı zil geçecek. Ben de bundan sonra da her 1 Mayıs'ta Taksim yollarında olacağım.

İşçi cinayetleri ve TAŞERON SİSTEMİ

Erzurum TEDAŞ Aşkale şubesinde görevli 5 işçi, çıkan elektrik arızasını gidermek için girdikleri baraj suyunda boğularak can verdiler.

Adana'da Kozan ilçesinde Gökdere köprü barajı kapağının 25 Şubat'ta patlaması sonucu 10 işçi boğularak yaşamını yitirdi. 5 işçinin cesedi hala bulunamadı. **Eskişehir** maden ocağında yaşanan göçük sonucu 4 maden işçisi öldü. **Tuzla** tersanesinde 5 Nisan günü yaşanan patlama sonucu 2 işçi öldü. 11 Mart İstanbul **Esenyurt** Marmara Park AVM şantiyesi çadırında çıkan yangında 11 işçi yanarak can verdi...

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİGM) her ay açıkladığı iş kazaları (cinayetleri) raporuna göre; Mart ayında 59, Nisan ayında ise 70 işçi yaşamını yitirdi. Öyle ki 1 Mayıs işçi bayramında bile bir işçi yaşamını yitirdi. Mayıs ayına da işçi ölümleriyle başlandı.

Ölümlerin en çok inşaat, enerji ve maden sektörlerinde yaşandığı belirtiliyor. Başka bir araştırmaya göre son 10 yılda 10 bin 723 işçi hayatını kaybetti. Ki bunlar, resmi kayıtlara girenler. Gerçek rakamlar, bunların da üzerinde. Fakat tek başına bu verilerde bile, Türkiye'nin iş cinayetlerinde ulaştığı noktayı görmeye yeter. Ve bunlar artık cinayetten öte bir katliama dönüşmüş durumda.

Bu katliamlarda can veren işçilerin neredeyse hepsinin ortak özelliği, işçi olmalarının yanı sıra taşeron işçisi olmalarıdır. Taşeron sistemi ucuz işgücünün ötesinde, iş cinayetleri atölyesidir adeta. Sistemde o denli işgücü sömürsü vardır ki, neredeyse uygulanmadığı fabrika, işletme artık yok gibidir. Taşeron sisteminin azami kar getirisi, burjuvazinin bütün fabrika ve işletmelerde bu sistemi uygulamasını getirmiştir. Öyle ki **sistem, "taşeronunun taşeronu" zincirlemesi şeklinde işlemektedir.**

Ve bu sistem, adeta bir "iş cinayetleri atölyesi"ne dönüşmüş durumdadır. Aynı fabrika ve aynı bölümde iki-üç taşeron şirketin aynı saatlerde iş çıkarması, iş cinayetlerine zemin oluşturur. A şirketinin işçisi kaynak yapıyorsa, B şirketinin işçisi yanıcı bir iş yapıyorsa, kaynaktan çıkan kıvılcımlar alev topuna dönüşebilir. Nitekim Tuzla'daki son ölümler, bu şekilde gerçekleşmiştir. Her taşeron şirketin kendi işini çıkarma ve karını artırma düşüncesi, artan rekabetle birlikte, iş cinayetlerini kaçınılmaz hale getirmektedir.

Taşeron, patronların azami kar cenneti

Esnek çalışma biçiminin bir parçası olan taşeron sistemi, bir işletmede bir fabrikada işin birkaç bölüme ayrılarak ana firmaya bağlı alt firmalara verilerek yapılmasıdır. Yani bir işyerinde bir patron değil, birkaç patronun bulunması, aynı yerde çalışan işçilerin tek patrona değil de, birkaç patrona çalışması, bölünmesidir.

Emperyalist tekeller ve işbirlikçi burjuvazi,

Aynı fabrika ve aynı bölümde iki-üç taşeron şirketin aynı saatlerde iş çıkarması, iş cinayetlerine zemin oluşturur. Her taşeron şirketin kendi işini çıkarma ve karını artırma düşüncesi, artan rekabetle birlikte, iş cinayetlerini kaçınılmaz hale getirmektedir. Nitekim Tuzla'daki son ölümler, bu şekilde gerçekleşmiştir.

çalışma yaşamında "daha çok esneklik" deyip duruyorlar, hükümetlere de bunu dayatıyorlar. İşletme ve fabrikaların yapısını, işleyişini ve çalışma yaşamının bütününü sermayenin ihtiyaçlarına göre dizayn ediyorlar. Yani sermaye diyor ki; "çalışma yaşamında hiçbir yasa-hukuk olmasın; işçinin işe alınışı, işten çıkarılışı bizim iki dudağımızın arasında olsun; kıdem-ihbar tazminatları... onları da tanımıyorum; sendikanın-sigortanın lafı edilmesin; çalışma saatlerine, yerine, zamanına işimin ihtiyaçlarına göre ben karar veririm..." Bu saydıklarımızın en fütursuzca uygulandığı alan taşeron sistemidir. **Amaç, azami karı getiren daha fazla işgücü sömürsü ve işçi sınıfını bölüp, parçalamaktır.**

Kapitalist sistemde üretim azami kar için yapılır. Azami karı getiren de, işçinin ürettiği ama karşılığını alamadığı, yani patronların gasp ettiği artıdeğerden oluşur. **Kapitalist sistemde işgünü iki kısma ayrılır. Gerekli çalışma süresi, artı çalışma süresi.** Birinci kısımda işçi gerekli geçim araçlarını karşılamak için buna denk düşen değer üretir. Karşılığında da ücret alır. Bu "gerekli çalışma süresi"dir. İkinci kısımda ise, işçi gerekli geçim araçlarının çok çok üzerinde değer üretir, karşılığını alamaz, yani patron gaspeder. Bu "artı çalışma süresi"dir. Günümüzde, gerekli çalışmanın karşılığı gün gün küçülürken, artı çalışma süresi ve yoğunluğu giderek büyümektedir. Bir işçinin bırakalım gerekli çalışma süresinde aldığı parayla ailesinin geçimini karşılamasını, sadece kendisinin geçimini dahi karşılayamaz durumdadır. Diğer taraftan, azami kara bir türlü doymayan burjuvazi, işçilere daha çok artı değer üretmesini dayatmaktadır.

Burjuvazi taşeron sistemiyle iki yönlü vurgun yapmaktadır. Hem azami kar sağlamakta, hem de işçi sınıfını parçalayıp bölerek örgütsüzlüğü dayatmakta, sınıf olduklarının bilincini edinmelerini engellemeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle taşeron sistemi burjuvazi için bulunmaz bir nimettir.

Taşeron=iş cinayetleri

Taşeron, işçilerin en ağır çalışma koşullarında en düşük ücrete çalışma-sıdır. Bu şirketlerde çalışanlar, **barınmadan sağlığa ve iş güvenliğine kadar, işçi sınıfının en korumasız kesimini oluştururlar.** Çalışma saatleri oldukça uzundur, çoğunlukla da işin bitimine veya patronun insafına

göre paydos yapılır. İnşaat, metal, maden gibi ağır sanayi kollarında ve işin zor bölümlerinde taşeron işçileri görürsünüz. Taşeron işçisinin ücreti oldukça düşüktür. Neredeyse "beleş işçi" demek pek de abartı olmaz. **Çoğunlukla kayıtdışı çalıştırılan işçilere asgari ücretin altında maaş ödenir.** "Beleş işçilik" olur da ağır sanayinin patronları bu fırsatı kaçırmı?

Sendikasız, sigortasız çalıştırılan işçilerin hiçbir güvencesi, sosyal hakkı yoktur. Güvencesiz çalışan işçileri bekleyen; ya meslek hastalıklarında ölüm, ya da kalıcı sağlık sorunları, ya da iş cinayetlerine kurban gitmektir. "İşçi sağlığı-iş güvencesi" taşeron işçinin yanından yöresinden geçmez. Bunu, kendilerine yüklenen bir "maliyet" olarak gören patronlar, azami kar uğruna iş cinayetlerine davetiye çıkarırlar. Amaç azami kar olunca, işçinin sağlığı-güvenliği bir makine parçasından daha kıymetsizdir. Kazaları önleyecek tedbirler önceden alınmaz. Risk tespiti yapılmadan üretim yapılır, üretim esnasında çıkan riskler, ölümle sonuçlansa dahi önlem alınmaz, üretim devam eder.

İşçilerin çalışma ve barınma yerleri aynı derecede korunaksız, bazen iç içedir. Bunun en çarpıcı örneği Mart ayında Esenyurt Marmara Park şantiyesinde 11 işçinin yanarak (aslında yakılarak) ölmesidir. Naylon çadırın ufak bir kıvılcımla alev alev yanacağını 10 yaşındaki çocuklar bilir de patronlar bilmez! Keza Erzurum baraj gölünde boğulan TEDAŞ işçilerine herhangi bir koruma aracı verilmeden ölüme yollanmışlardır. Oysa bir helikopterle arıza yerine gidilebilirdi. Gidilmediği gibi, buzlu sular içerisinde saatlerce yardım bekleyen işçiler, ölüme bırakılmışlardır. Gerillaları katletmek için anında harekete geçen, geçirilen İHA'lar (İnsansız Hava Araçları), helikopterler, dağları taşları bombalayıp kimyasal silahlarla ölüm kusarken, baraj gölünde saatlerce yardım bekleyen işçilere 4 saat sonra, yani işçiler öldürüldükten sonra gidebilmiştir. Bu duruma Kaymakam'ın verdiği, "gecikmedik, zamanında gelemedik" cevabı ise, kelime oyunları ile kitlelerle dalga geçen, devletin son dönemde arttırdığı tipik yaklaşım yöntemidir. Bırakalım önlem almalarını, yaşanan cinayetleri, umursamaz durumdadırlar.

"İş kazalarına dönük bazen eğitim verilir. Ama eğitimin bir anlamı olmaz. Çünkü çalışma sahasında hiçbir önlem alınmaz" diyen Tuzla tersanesinden bir taşeron işçisi, önlemlerin ne kadar göstermelik olduğunu ifade ediyor. Çoğuna eğitim de verilmez, önleyici iş malzemeleri, elbiseleri de... Sağa, sola birkaç tane uyarı levhası asılarak işi geçiştirir-

ler. Olacak cinayetleri örtbas etmek için “işçinin eğitimsizliğine, dikkatsizliğine” faturayı keserler, işçileri suçlarlar. Daha geçen yıl Balıkesir’de bir maden ocağında grizu patlaması sonucu iş cinayetine kurban giden 17 maden işçisinin ardından açıklama yapan, maden ocağı sahibi ve aynı zamanda Balıkesir Ticaret Odası Meclis Başkanı Erhan Ortaköylü’nün söylediği “Allah günahlarını affetsin” sözleri, patronların işçilere verdikleri değerin ifadesidir. Keza T. Erdoğan’ın yine Zonguldak’ta iş cinayeti sonucu ölen maden işçilerinin ardından yaptığı açıklama hatırlardadır: “Bu mesleğin kaderinde maalesef bu var. Bu bölgenin insanları zaten bu tür olaylara alışık” Yani iş cinayetlerinde ölmek, işçilerin “günahı, kaderi!!!”

Yaşanan iş cinayetlerinde patronlar herhangi bir cezai yaptırımla karşılaşmaz. Yasalar, sermayeye her türlü kolaylığı sağlayacak şekilde düzenlenmiştir. Taşeronluk sistemi, sadece azami kar değil, patronlara daha fazla kolaylık ve hareket kabiliyeti sağlamaktadır. İş cinayetlerinde asıl firma, bırakalım cezai yaptırımla karşılaşmayı, hiçbir sorumluluğa tabi tutulmaz. En çok göstermelik olarak alt taşeron şirketin personel müdürü veya şefi birkaç ay hapse atılır, o kadar. Böyle olunca “taşeronluk sistemi eşittir iş cinayetleri” demektir ve bu asıl olarak büyük patronların işine gelmektedir.

Taşeron, hedef şaşırtmadır. Azami karın aslan payını alan asıl patronlar, iş cinayetleriyle ilgili, işçi haklarıyla ilgili hiçbir mesuliyet kabul etmezler. Haklarını arayan işçilere “bizim işçimiz değilsiniz” diyerek sorumluluktan kaçarlar. Bu sistemle hem sorumluluktan kaçarlar, hem de işçi ve emekçilerin öfkelerini, tepkisini küçük-orta düzeydeki patrona yönelterek, esas hedefi gizlemeyi amaçlarlar. Kapitalizmin merkezine yönelecek tepkinin hedefini, parçada-yerelde tutarak etkisizleştirmeye çalışırlar.

Taşeron örgütsüzleştirme saldırısıdır

Bir işletmede fabrikada çalışan işçiler, aynı mekanda çalışırlar, ama patronları farklıdır. **Birden çok patron olunca, işçilerin birlikte hareket etmesi zorlaşır, işçi grupları arasında rekabet artar. Her patron kendi çıkarına göre kurallar belirler.** Yemek, çay molası, paydos saatleri, birbirine denk getirilmemeye çalışılır. Yani işçilerin mola saatlerinde bir araya geleceği ortamlar kaldırılmaya çalışılır. Çoğu kayıtdışı (sigortasız) çalıştırılan işçiler, kısa süreli sözleşmeli işçilerdir. Asıl şirket sözleşmeyi feshederse, işçiler otomatikman işsiz kalır. Veya taşeron şirketin sözleşmesi biterse, çalıştırdığı işçiler yine işsiz kalır.

Taşeron şirketlerde çalışan işçilerin örgütlenmesinin önü engellerle doludur. Diyelim ki, A fabrikasında bir taşeron şirketin işçileri işkolu sendikasında çoğunluğu sağlayarak örgütlendi. Eğer bu taşeron şirketin başka bir yerde veya başka bir ilde işi varsa, orayı da örgütlemek zorundasınız. Yoksa çoğunluğu sağlayamamış olursunuz. Diyelim ki, bir taşeron şirketin işçilerini örgütlediniz, çoğunluğu sağladınız, yetki bekliyorsunuzdur. Yetki gelmeden taşeron şirketin asıl firma ile sözleşmesi bitebilir veya feshedilir.

Kapitalizmin vahşiliği bu dönem taşeron sistemi üzerinden kendisini gösteriyor. Dönemin en yoğun işgücü sömürsünün yapıldığı, işçi sağlığı iş güvenliğinin hiçe sayıldığı bu sisteme karşı mücadele, başta komünist ve devrimcilerin, öncü işçilerin öncelikli görevidir. Sistemin kapitalizmin bir uygulaması olduğunu unutmadan, mücadeleyi alt taşeronla sınırlı tutmamalı, esas hedefe ana şirketler çakılmalıdır.

* * *

Son yıllarda taşeron işçileri hareketli. İş cinayetleriyle gündeme geldikleri gibi, direnişleriyle de gündem deler. **Çapa Hastanesi, Adana Toros Elektrik, Elta vb. çeşitli sektörlerden taşeron işçilerin direnişleri kararlılıkla devam ediyor. Direnişteki işçilerin başlıca talebi, işlerine geri dönmek olmakla birlikte, taşeron sistemin kendisini de kapsıyor.** Varolan bu direnişleri destek ve dayanışma ile büyütmeli ve bu sorunu dönemin temel sorunu olarak ele almalıyız.

Mücadelenin temel talebi, taşeron sistemin kaldırılması, taşeron işçilere kadro statüsü verilmesi, taşeron işçilerinin sorumluluğunun alt taşerondan çıkarılıp, asıl patrona verilmesi olmalıdır.

Bosch'ta Türk-Metal'e darbe

Bursa'da kurulu Bosch fabrikasında binlerce işçi, son derece önemli bir sendikal mücadeleye girişti. Türk Metal'de örgütlü olan Bosch işçileri, Birleşik Metal-iş sendikasına geçti.

Birleşik Metal'in örgütlenmesi başladığında, ne Türk Metal sendikası, ne de Bosch patronları, bu kadar büyük bir akın yaşanacağını tahmin etmemişti. Bu nedenle Bosch patronları “tarafsız” olduklarını, “işçilerin hangi sendikaya geçeceğine karışmayacaklarını” açıklamışlardı. Bu “tarafsızlık” açıklamasında Bosch'un merkezi yönetiminin Avrupa'da olmasının ve bu fabrikalarda İG-Metal sendikasının örgütlü olmasının, keza Birleşik Metal'in de üye olduğu Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu'nun bu değişikliği desteklemesinin payı vardı. Ancak bir anda 6 bin işçinin birden Birleşik Metal'e geçmesi, dengeleri bir anda değiştirdi.

MESS (Metal Eşya Sanayicileri Sendikası) açısından bu durum, büyük bir yenilgi ve “kabul edilemez” bir tabloydu. Çünkü binlerce işçinin çalıştığı metal fabrikaları Türk-Metal sendikasında örgütlüydü ve TİS dönemlerinde MESS ne isterse o kabul ediliyordu.

Mesela, 2008'de krizin patlak vermesinden hemen sonra 2009 yılında Erdemir ve İsdemir'de çalışan toplam 12 bin 587 işçi için yapılan toplu sözleşmelerde, 16 ay süreyle işçilerin ücretlerinde yüzde 35 kesinti yapılabilmişti. Toplu sözleşmelerin amacı, en başta işçinin ücretini yükseltmek olduğu, birçok sendika salt “ücret sendikacılığı” yaptığı halde, ülkemizde 12 Eylül yıllarında bile yaşanmayan bir şey yaşanmış, işçi ücretlerine yüzde 35 indirim yapılmıştı.

Elbette ki MESS, kendisi için bu kadar büyük kolaylık sağlayan bir sendikanın yenilgiye uğramasını istemiyordu. Çünkü Bosch işçisinin Birleşik Metal'e geçmiş olması, binlerce işçinin çalıştığı bütün metal fabrikalarında bir örnek yaratacaktı. İşçiler Türk Metal'e karşı öylesine öfkeliydiler ki, diğer fabrikalarda Birleşik Metal'e bir akın başlaması için bir kıvılcım yeterliydi.

MESS patronları için büyük bir tehdit anlamına gelen bu durumdan dolayı, ne zaman Birleşik Metal'e bir geçiş olsa, işçiler ve sendika büyük saldırılarla karşı karşıya kalıyordu.

Mesela 1998 yılının Eylül ayında, yine Bursa'da Oyak-Renault ve Tofaş fabrikalarında çalışan işçiler, TİS'lerde Türk Metal'in işbirlikçi-uzlaşmacı tutumuna tepki olarak sendikadan istifa etmişlerdi. Bir anda 6 bin 500 Tofaş ve Renault işçisi Birleşik Metal'e geçmişti. Sonradan Türk Metal'in çeteci baskısı ve patronların işten atma tehditleri ile, işçiler Türk Metal'e geri döndüler.

Benzer biçimde 2004 yılı Mart ayında Gebze-Çolakoğlu Metalurji fabrikasında da Türk Metal çetelerinin baskısı Birleşik Metal'in yıllardır örgütlü olduğu, üstelik de en fazla üyesinin bulunduğu fabrikayı kaybetmesine neden olmuştu. Patronun yemekhaneye aldığı noter, bir gecede 800 işçiyi Birleşik Metal'den istifa ettirerek Türk Metal'e üye kaydetmiş, sonrasında geri dönmek isteyen Çolakoğlu işçileri, çetelerin silahlı-sopalı saldırılarına ve patronların işten atma tehditlerine maruz kalmışlardı.

Bugün de Bosch işçisi benzer bir saldırıyla karşı karşıyadır. Bosch'un başka fabrikalara örnek olmasını istemeyen MESS, ilk şaşkınlığın ardından duruma el koymuştur. MESS'in vurucu gücü olarak hareket eden Türk Metal sendikası, Tofaş gibi çevre fabrikalardan topladıkları işçilerle Bosch işçilerine saldırı timi oluşturmaktadır. Bosch patronu ise, Türk Metal'in fabrika içine girerek toplantılar yapmasına, içeride terör estirmesine ön açmaktadır.

Her toplu sözleşme dönemi, metal işçileri için büyük bir hoşnutsuzluk ve tepki ile sonuçlanır. Tepkinin merkezinde işbirlikçi sendikal çetecilik bulunmaktadır. Bosch'ta patlayan bu tepkidir. Diğer fabrikalarda da hoşnutsuzluk ve kaynama büyümektedir. Son olarak Gebze'de de Birleşik Metal'e geçiş yaşanmıştır. Üretim yavaşladığı için haftada 4 gün işe gitmekte olan bu nedenle de maaşları düşürülen Tofaş işçileri başta olmak üzere, tüm işçiler süreci izlemektedir. Bu fabrikalar, yeni patlama noktaları oluşturmaya adaydır. Yapılması gereken tek şey, Bosch işçisinin kararlı durması ve sendikal örgütlenme faaliyetini diğer fabrikalara da yaymaya çalışmasıdır. Kriz koşulları, yeni patlama dinamiklerini hızla biriktirmektedir.

“SAVUNMA” DA SALDIRI ALTINDA

Avukatlık yasası değişiyor

Avukatlık, bağımsız savunmanın bir aracı-ken, toplum içerisinde, "okuduğu fakülteyi meslek edinebilen", aynı zamanda da karlı bir iş olarak görülmeye başlandı. **Liberal politikalarla her meslek grubunda yapılan dönüşüm, avukatlık mesleğinde de yapılmaya hazırlanılıyor; Avukatlık Kanunu değiştirilerek mesleğin içinde işçi avukat-patron avukat kastı yaratılmaya, büyük avukatlık şirketlerine ve yabancı sermayeye de alan açılmaya çalışılıyor.**

Türkiye Barolar Birliği, Avukatlık Kanunu'nu değiştirerek, sermayeye uygun hale getirmek için yeni kanun tasarısı hazırladı, Baro'lara gönderdi ve çok kısa sürede görüşlerini almak için Baro başkanlarını toplantıya çağırdı. Avukatların ve Hukuk Fakültesi öğretim üyelerinin-öğrencilerinin dahil olmadığı, yangından mal kaçıran gibi, kapalı oturumla ve fikir alış verişinin en aza indirgi toplantı ile tasarıyı Meclise göndermek istiyorlar.

Yeni tasarı neleri getiriyor?

✗ Hukuk fakültesi mezunlarının, staja başlamak için Baro'ya yapacakları başvuruda, önce Baro'nun barikatına çarpacaklar. Her Baro kendi avukat sayısına göre kota belirleyecek ve stajyer sayısı fazla geldiğinde mezunların başka illerde staj yapmaya gitmeleri ya da sıra beklemeleri gerekecek.

✗ Staj süresi 2 yıla çıkarılacak, staja başlarken ve staj bitiminde sınav olacak. Bu sınavlara girilmesi de sınırlı, yılda iki kez, toplamda 4 kez sınava girilecek. 4 defa sınavı kazanamayanın avukatlık yapma hakkı gaspedilecek.

✗ Avukatlık Akademisi kurulacak.

✗ Uzman Avukatlık ile, belirli koşullarda uzmanlık alınabilecek.

✗ Büyük Avukatlık Şirketleri için, vergi konusunda düzenlenme yapılacak.

Yapılmak istenen en temel bu değişiklikler ile, Avukatlık mesleği metalaştırılarak, köle Avukatlar yaratılmak isteniyor. 80'e yakın Hukuk Fakültesi'nden mezun olan binlerce avukat adayına, Baro'ların belirlediği **kota yetmeyecek**. Kota sırasının gelmesini beklerken **avukatlık şir-**

ketlerinde çok ucuz paralarla çalıştırılacaklar.

Staja kabul sınavında 4. kez sınava girenler iki yılını sınava hazırlanmak ile geçirecek. Sınav yapılan her alanda olduğu gibi, **staj sınavına da hazırlık için hukuk dershaneleri kurulacak**, tıpkı KPSS sınavı benzeri, fakültenin dışında ek ticari alanlar oluşacak. **Sınavı geçemeyenler, ellerinde Hukuk Fakültesi diplomalarıyla geleceksizleştirilecek**, kalifiyesiz-yetersiz hale getirilecekler. Stajı bütün bunlara dayanarak bitirenler, bu defa da **avukatlığa kabul sınavı cendresine girecek** ve tekrar benzer şeyleri yaşayacaklar.

Bütün bunlarla birlikte, **4 yılda fakülteyi bitirenler en az bir fakülte bitim yılı kadar daha avukat olmak için beklemiş olacak**. Sınavı geçemeyenler ise, geleceksizlikten büyük şirketlerde ucuz iş gücü olarak çalıştırılmak zorunda kalacaklar.

Peki, bütün bunları reva görenlerin amacı nedir?

Sağlıkta, eğitimde ve birçok alanda yapılan dönüşüm, avukatlıkta da yaşanıyor. **Bu alanı da sermayenin çıkarlarını daha iyi temsil edecek hale dönüştürmek istiyorlar.**

Lenin'in Devlet ve Devrim kitabında tanımladığı gibi, **“devlet”, burjuvazinin çıkarlarının korunması için oluşturulmuş bir mekanizma ise, “hukuk” onun temel dayanağı olan üç ayağından biridir.** Hukuk ile burjuvazinin mülkü yasal güvence altına alınır; hukuk ile, haklarını arayan işçi-emekçilerin önüne yasal engeller çıkartılır; bu alanda çalışanların en önemli görevi, “mülkün” burjuvazinin tekelinde durması yönündeki burjuva “adaleti” sağlamak olarak tanımlanmıştır.

Ancak **mücadelenin yükseliş dönemlerinde hukuk sisteminde ve hukuk çalışanlarında da değişiklikler yaşanır.** İşçi-emekçilerin sokakta kazandığı haklar, hukuk içinde yasal güvenceye alınmak zorunda kalınır. Bu burjuvazinin bahsettiği bir durum değil, kıran kırana bir sınıfsal mücadelenin sonucudur. Ülkemizde de, uzun yıllar verilen mücadeleler sonucunda, hem yasalarda işçilerin-emekçilerin lehine kimi düzenlemeler yapılmış, hem de avukatların, Baro'ların içinde devrimci-demokrat etki artmıştır. Oysa **burjuvazinin çıkarlarını koruması için, muhalif-demokrat avukatların sistem dışına itilmesi, geride kalan avukatların ise “köleleşmesi”**

zorunludur. Hukuk fakültesi öğrencilerini, okul bittiği andan itibaren sınav-dersane-ucuz işçilik-kota cenderesine sıkıştırmak ve bu cenderede çırpınırken düşünemez-sorgulayamaz hale getirmek bunun en önemli adımıdır. Yeni yasa taslağı ile asıl hedeflenen budur.

Çünkü yeni yasa tasarısı ile “işçi avukat” yaratıp büyük avukatlık şirketlerinin egemen hale gelmesini istiyorlar. Büyük avukatlık şirketleri ile bağımsız avukatların eşitsiz rekabetini daha da büyütürken bağımsız avukatlık yapanları da plazalarında işçileştirmek istiyorlar.

Büyük avukatlık şirketleri, sermaye şirketlerine hizmet etmesi için oluşturuluyor. Bu **şirketler, aynı üretim mantığıyla, Barolar Birliği'nden ve devletten, kendisine çok ucuza çalışabilecek işçi avukatlar ordusu yaratmasını istiyor.** 80'e varan Hukuk Fakülteleri açarak, büyük şirketlerde staj yapmayı bekleyen, sınavdan geçemeyen, avukat olamayan mezunları hak ettiğinin çok azına çalıştırabilecekleri ağır bir sömürü ortamı yaratmayı amaçlıyorlar.

Kalitesiz ve yetersiz eğitim verilen binlerce insandan, sınavla ‘yeterliliği’ni ölçerek, bu **dibe vuran eğitim sisteminin yükünü bireyselleştirerek, insanların omuzlarına yüklüyorlar.** İyi ve yeterli eğitim alamayan binlerce insanı, dersane çarkına sürükleyip yeni bir sömürü sahası daha yaratmak istiyorlar.

Avukatlar, kendi kazanılmış hakları için de mücadele etmeli

Tüm bunlara karşı, avukatların haklarını korumak için hazır bulunan Baroların edilgen ve esaret altına alınmış tutumları, bu taslağa karşı dik bir duruş sergileyememelerinde de açığa çıktı. Baroların, taslağa karşı sadece Barolar Birliği ile Baro başkanları toplantısında, kapalı oturumlarla, ‘kendi aralarında’ tartışmayı kabul etmesi bile bunu göstermektedir. Taslağı kabul etmeyen **Baroların, kendi üye avukatlarını sürece dahil etmemesi, olağanüstü genel kurul gibi araçları kullanmaması, mesleğin en temel, can alıcı bir konusunda taslağın öznesi olan avukatları etken hale getirememesi, Baro'ların avukatların haklarını korumaya yetmediğinin bir ispatıdır.**

Avukatların, haklarını koruyan ve hak mücadelesi verebilecekleri araçları kurmak için mücadele etmeleri çok yakıcı bir sorun olarak önümüzde duruyor.

Çin ziyareti ne amaçlıyor?

Nisan ayının ilk günlerinde, Türkiye'den bir heyet, Çin'e ziyaret gerçekleştirdi.

Erdoğan, yanında 300 işadamlıyla birlikte, Çin'e gitti. Bu ziyaret, "Çin ile Türkiye ilişkileri açısından bir dönüm noktası" olarak tanımlandı ve özel önem atfedildi.

Çin basınında Erdoğan'ın ziyaretinin "balayı dönemi" olarak tanımlanması ve "Türkiye'nin yüzünü Batı'dan Doğu'ya dönmekte olduğu"nun vurgulanması, ilişkilerdeki artışı göstermekteydi. Son iki yıl içinde hem Cumhurbaşkanı Gül, hem de Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Çin'e birer ziyaret gerçekleştirmişlerdi. Keza, Ekim 2010'da Çin başbakanı Wen Jiabao da Türkiye'ye gelmiş ve Türkiye ile "tarihi ipek yolunun canlandırılması" amacıyla anlaşmalar yapılmıştı.

Bu ziyaretlerin herbirinde son derece önemli anlaşmalar imzalandı. Erdoğan'ın gerçekleştirdiği son ziyarette ise, **nükleer santral kurulumu için yapılan anlaşma,** diğerlerinden daha fazla öne çıktı. Türkiye, Sinop'ta kurulmasını istediği nükleer santral için Japonya ve Güney Kore'nin ardından Çin'in de proje hazırlamasını istiyordu. Çin, nükleer santralin kurulumu sırasında kendi finansmanını sağlayacağını ve Türk hükümetinden garanti talep etmediğini açıkladığı için, santrali yapmak isteyen diğer ülkelerden daha büyük avantaj sunmuş oldu.

Son yıllarda Türkiye ile Çin arasında ilişkiler, sistemli bir biçimde güçlendiriliyor ve aslında "stratejik" denebilecek düzeyde bağlar kuruluyor. Mesela 2010 Ekiminde Çin Başbakanı Türkiye'ye gelmeden birkaç gün önce, **Türkiye ile Çin, Konya'da ortak bir askeri tatbikat düzenlediler.** Geleneksel olarak ABD ile birlikte askeri tatbikat gerçekleştiren Türkiye, ilk defa Çin ile askeri tatbikat düzenlemişti. Bu aynı zamanda, bir NATO ülkesi ile Çin'in birlikte gerçekleştirdiği ilk askeri tatbikatti.

Arkasından, **Çin ile Türkiye arasında yapılan ticarette dolar ve euro değil, TL ve yuan kullanılması** konusunda yapılan anlaşma geldi. Bu değişiklik, dünya ticaretinde doların etkisini azaltmayı hedefleyen Çin'in önemli bir hamlesiydi.

Türkiye ile Çin arasında 2010 yılındaki ticaret hacmi 19,3 milyar dolar iken, bunun sadece 2,2 milyar doları Türkiye'den Çin'e yapılan ihracatı oluşturuyordu. Çin'e ihracatın yaklaşık 8 katı kadar Çin'den ithalat sözkonusuydu. Türkiye bu

durumu değiştirmek ve Çin'deki pazardan faydalanmak istiyordu. Ancak Çin açısından, Türkiye ile kurulan ilişkide son derece önemli çekinceler vardı.

Bunların başında Türkiye'nin ABD ile kur-

duğu ilişkiler yer alıyor. Son yıllarda Türkiye'nin, ABD'nin savaş politikalarına daha fazla bağlanması, Ortadoğu ülkeleri ile ilişkilerde ABD'nin tetikçisi gibi hareket etmesi, Çin'in mesafesini artırıyor. Keza "Ergenekon soruşturması" adı altında, Türkiye'de Çin ve Rusya ile ilişkileri güçlendirmeyi savunan askeri ve siyasi odakların dağıtılması da Çin'in güvensizliklerini derinleştiriyor. Sincan Özerk Bölgesi'ndeki halkın, Türkiye'nin ve ABD'nin desteğini aldıkları sürece Çin emperyalizmine karşı olan tepkilerini eyleme dönüştürdüklerini de biliyor.

Çin, bu güvensizlikleri çeşitli biçimlerde ifade ediyor. Erdoğan'ın ziyareti sırasında önce Sincan'a uğramasının arkasından, Beijing'e geldiğinde **uçakta çıkartılan "silah krizi" (Erdoğan'ın korumalarının silahlarını vermemeleri üzerine Erdoğan'ın yarım saat fazladan uçakta beklemek zorunda kalması) bu tepkinin ve güvensizliğin ifadesiydi.** Keza Türkiye'nin Çin ve Rusya'nın önderliğindeki ittifak olan ŞİÖ'ye (Şahghay İşbirliği Örgütü) kabul edilmemesi de bu güvensizliğin bir sonucuydu.

Ancak Çin, tüm ilişkilerinde kendi ekonomik gücüne güvenerek hareket ediyor. **Bir ülkeyi ekonomik olarak kendisine bağımlı hale getirdikten, ekonomik olarak o ülkedeki stratejik kaynakları ya da üretim alanlarını ele geçirdikten sonra, siyasi ve askeri olarak da bir etki kurabileceğini biliyor.** En büyük rakibi olan ABD'nin 2 trilyon dolarlık borç kağıdını elinde tutması, Afrika ülkelerine "içişlerinize karışmayacağı" diyerek tüm altyapı yatırımlarını ve ham madde kaynaklarını ele geçirmeye çalışması gibi hamleleri bunun göstergesi.

Çin, Türkiye ile de bu yaklaşımla ilişki kuruyor. **Ekonomik ilişkinin inisiyatifi elinde tutuyor, Türkiye'ye ihracatı giderek büyürken ithalatının artmasına izin vermiyor ve Türkiye'de demiryolundan nükleere kadar son derece önemli yatırımlar gerçekleştirmeye çalışıyor.** Türkiye için de ekonominin kuralları işliyor. ABD ile Ortadoğu savaşındaki işbirliği ne kadar önemli olursa olsun, özellikle nükleer konusunda ABD'den istediği desteği alamadığı sürece Çin ve Rusya'ya yönelmek zorunda kalıyor.

Gözaltılar, tutuklamalar...

Devletin Newroz'u yasaklama girişimlerini sokaklarda çatışarak aşan Kürt halkına saldırılar gözaltılarla devam etti. Newroz'a katılanları "suçlu" ilan eden devlet, kitlesel kutlamaları hazmedemediğini, tutuklamalarla gösteriyor. Newroz mitinglerinin yapıldığı illerde ve eylemlerde gözaltına alınanların birçoğunu tutuklayan devlet, Nisan ayı içerisinde de Newroz'a katılan Kürt halkını, devrimcileri, ilericileri ve mitingi izleyen gazetecileri de gözaltına aldı.

10 Nisan'da İstanbul'da birçok eve, derneğe baskın düzenleyen devlet, 19 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar **Partizan, Mücadele Birliği, ESP, EMEP, Sodap, BDSP, SP, DHF, Öğrenci Kolektifleri, Ekim Gençliği çalışanları ve okurları** oldu. Gözaltına alınanlardan 7'si İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi kararıyla tutuklandı. Tutuklananlardan 2'si sonrasında yapılan itirazla çıkartıldı.

Gözaltıların duyulmasıyla protesto eylemleri yapıldı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Beşiktaş İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi önü başta olmak üzere, Taksim, Esenyurt, 1 Mayıs vb yerlerde yapılan eylemlerde gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi. Gözaltına alınanlara cep telefonlarından yapılan konuşmaların sorulduğu, daha çok ise Newroz'la ilgisi olmayan soruların sorulduğu belirtildi.

Newroz gözaltıları **Cizre, Çanakkale, Şırnak, Batman, Diyarbakır, Van, Mersin**'de de devam etti. Şırnak'ta 16 Nisan'da 13 kişi gece yarısı yapılan ev baskınlarında gözaltına alındı. Van'da ise 2 kişi gözaltına alındı. 17 Nisan'da Çanakkale'de yapılan polis baskınlarında 5 kişi gözaltına alındı. 7 kişi hakkında da arama kararı çıkartıldığı öğrenildi. Batman'da 30 Nisan'da yapılan baskınlarda 9, Mersin'de ise 4 Mayıs'ta 3 kişi gözaltına alındı. Mersin'de gözaltına alınan 3 Dev-Lis'li tutuklanarak hapishaneye konuldu.

Devletin baskıları Newroz gözaltıları dışında da devam etti. Yaşamın her alanına müdahaleyi ve baskıyı sürdüren devlet, 6 Mayıs'taki **Grup Yorum konserine çağrı hazırlıklarını yürüten 4 Dev-Genç'liyi 2 Mayıs'ta gözaltına aldı.** 28 Nisan'da ise Çorum ve Ankara'da ev baskınları gerçekleştirilerek 8 kişi gözaltına alındı. Aralarında Pirsultan derneği yöneticilerinin ve üyelerinin de olduğu 5 kişi tutuklanarak hapishaneye konulurken, yapılan suçlamalar arasında DHKP-C üyeliği de yer aldı. Devletin sunduğu deliller arasında basın açıklamalarına çağrı metinlerinin yanı sıra hazırlanan dövizler vb. de yer aldı.

26 Nisan'da ise **Mücadele Birliği Dergisi eski yazışları müdürlerinden Gülnaz (Yıldırım) Yıldız** tutuklanarak hapse konuldu. Basın yoluyla yardım yataklık yapmaktan 3 yıl 9 ay hapis ve 40 bin lira para cezası verilen Yıldırım Bakırköy hapishanesine konuldu.

AKP'nin açtığı tartışmanın ışığında

EĞİTİM ÜZERİNE

Burjuva siyaseti, 4+4+4 ile yeni bir kavgaya tutuştu. Tartışma, AKP hükümetinin eğitim-öğretim sisteminde değişiklik yapması üzerine gelişti, tırmandı. Tasarı, komisyondan kavga gürültü, itiş kakış arasında AKP'nin sayısal çoğunluğunu kullanarak, fiili durum yaratarak geçirildi. Fakat çatışma bitmiş değil, şiddetlenerek devam ediyor.

Aslında eğitim-öğretim üzerine tartışma aylar öncesine dayanıyor. Hatırlanacağı gibi AKP'li Bakanlar, aylar öncesinde stadyumlarda, açık alanlarda kutlanan gençlik ve spor bayramının okul içrisine alınmasını istemişti. Ardından Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nin ders kitaplarından çıkartılması gündeme gelmişti.

Ama tartışmanın fitilini alevlendiren, Başbakan Erdoğan'ın AKP grup toplantısında *"Muhafazakar partiden laik bir nesil yetiştirmemizi mi bekliyorsunuz? Muhafazakar, demokrat, dinci bir nesil yetiştireceğiz"* söylemi oldu. Arkasından gelen 4+4+4 yasa taslağı, düzen partileri arasında itiş-kakışa, fiili kavgaya dönüştü.

4+4+4 ile ne hedefleniyor

En başta şunu belirtmek gerekir: **Taslak, burjuvazinin hemfikir olduğu, ortaklaştığı bir biçimde eğitimin yeniden yapılandırması değildir, AKP ve dayandığı tekелci sermayenin düzenlemesidir.** Tasarıyla neyin hedeflendiği, Erdoğan'ın *"muhafazakar demokrat, dindar nesil yetiştireceğiz"* söyleminde ifadesini bulmuştur. Ama bu, bazı kesimlerin ileri sürdüğü gibi, "28 Şubat'ın rövanşı" olmakla sınırlı değildir. Bir yanını 28 Şubat'ın rövanşı oluşturuyor ise de, kapsamı daha geniştir. Burjuva klikler arası kavgada hamle üstünlüğünü eline geçiren AKP, eğitim-öğretim alanını da kendi çıkarları doğrultusunda yapılandırmayı hedeflemektedir. Böylece **hem eğitim alanındaki pazarı ele geçirmeyi, hem sermayeye ucuz çocuk emeği sunmayı, hem de "muhafazakar dindar" nesiller yetiştirmeyi başarmak istemektedirler.**

İşçi ve emekçilere saldırıda, iş başına gelmiş diğer hükümetlere rahmet okutan AKP, eğitimde yaptığı değişikliklerle de tarihe geçmeyi hak etmiş durumda. AKP, paralı eğitimi, eğitimin her alanına yaygınlaştırmaktadır. Devlet okulları bilinçli bir şekilde öğretmensiz ve bakımsız bırakılarak, özel okullara kar alanları açılır. En ufak bir hak arayışına giren öğrenciler, okuldan uzaklaştırılır, cezaevlerine atılır vb... Sadece 2011-2012 döneminde 600 civarında üniversite öğrencisi tutuklanıp hapis hane konulmuş, yüzlerce öğrenciye soruşturma açılmıştır. Kürt illerinde 18 yaş altı iki bin çocuk hapis hanelerdedir.

Bütçeden eğitime ayrılan pay artışı sınırlı tutulurken, Diyanet İşleri'ne yüzde 22 artış yapılarak 3 milyar 891 milyon liraya yükseltilmiştir. *"Türkiye'de 6-14 yaş arasındaki çocuklardan 945 bini herhangi bir okulda okumuyor. 22 bini çalışmak zorunda 194 bini ise okul harcamalarını karşılayamadığı*

için okula gidemiyor. Bu çocuklar mevsimlik işçilerden oluşuyor". (Rakamlar 9 Şubat 2012 tarihli Taraf gazetesinden) Yine **Milli Eğitim Bakanlığı'nın açıklamasına göre, 146 bin 194 öğretmen açığı bulunmaktadır. Buna rağmen 280 bin öğretmen işsizdir, atama beklemektedir.**

Rakamlar, eğitimin ne kadar içler açısı durumda olduğunu gösteriyor. Yeni yasa ve düzenlemeler ile mevcut durum, daha kötü noktalara çekiliyor. Her şeyden önce eğitim giderek gericileşiyor. Orta derecedeki İmam Hatip okulları yeniden açılacak. Dinci gerici eğitimle beraber baskılar artacak, 11-12 yaşındaki çocuklar çıraklığa teşvik edilecek, ucuz işgücü yaratılacak, okul harçları artacak vb...

AKP muhafazakar-dinci nesil yetiştirmeyi hayatın bir çok alanında çeşitli araçlarla yürütüyordu zaten. Şimdi bu durumu daha ileri taşıyarak resmileştirmeye çalışıyor. **Mahalle aralarında kaçak çalışan Kuran Kursları, İslami temalı dernekler, tarikat evleri, camiler vb. AKP hükümetiyle beraber çoğalmış, yaygınlık kazanmıştı. Ve çocuklar buralara yönlendiriliyordu.** Öyle ki, Diyanet İşleri, Umre'ye çocuk turları düzenlemeye başladı. Diyanet İşleri açıkladığı beş yıllık proje kapsamında, ilk etapta Kuran kurslarında görevlendirilmek için 6 bin 932 kişi atadı. "Muhafazakar dinci nesil" yetiştirme planı, tam hız devam ediyor.

Her sınıf kendi çıkarına göre nesiller yetiştirir

Eğitim temel önemli alanlardan biridir. Yeni nesiller bu şekilde eğitilip yetiştirilir. İnsanın karakteri, en çok çocuk yaşta şekil alır. "Ağaç yaşken eğilir" misali, insanlar da çocukluğunda verilen eğitimle kişiliğine, geleceğine yön verilmeye çalışılır. Bu yüzden eğitimin önemi.

Fakat eğitim-öğretim üretim ilişkilerinden bağımsız değildir. **Üretim araçları üzerindeki mülkiyetin biçimi, eğitimin içeriğini de belirler.** Üretici güçleri elinde bulunduran sınıf, kendi çıkarları doğrultusunda eğitim alanına yön verirler. *"Her özel üretim tarzı ve ona tekabül eden toplumsal ilişkiler, kısacası toplumun ekonomik yapısı, hukuksal ve siyasal üst yapının gerçek temelidir ve buna belirli toplumsal biçimler tekabül eder; üretim tarzı toplumsal siyasal ve genel olarak entelektüel yaşam niteliğini belirler"* diyor Marks. Kapitalist sistemde üretim araçları özel mülke tabidir. **Temel hedef, azami kar olunca, siyasal üstyapıdan, yani kapitalist devletten demokratik, bilimsel, parasız eğitim beklenemez.**

Kapitalist sistemde eğitim, para kazanmanın bir alanı olduğu gibi, yeni nesillerin burjuva resmi ideolojisiyle yetişmesinin de en önemli aracıdır. Çocukları-gençleri, sistemin bir parçası haline getirmek amaçlanır. Kapitalist sistemin eğitim anlayışı, bilimsellikten uzak, idealist metafiziktir. İlköğretimde çocuklar, burjuva resmi ideolojisinin

kıskacına alınarak, gerici-milliyetçi bir şekil verilmeye çalışılır. İlköğretim okullarında zorunlu din dersi ile birlikte her gün tekrarlanan ant, "ne mutlu Türk'üm diyene", "Varlığım Türk varlığına armağan olsun" gibi sözleriyle, ırkçı burjuva ideolojisinin küçük beyinlere zerkedilmesidir.

Burjuvazi, sadece okullarda verdiği eğitimle de yetinmez. Televizyon, radyo, gazete, şimdilerde internet vb iletişim araçlarını da etkin bir şekilde kullanır. **Çocuklar daha okuldan önce, gözlerini açar açmaz, burjuvazinin gerici, ırkçı, şoven, yoz ideolojisiyle tanışırlar.** Zaten ebeveynleri de aynı ideolojiden beslenmişlerdir. Dolayısıyla bu ideolojiyi yeni nesillere aktarmakta zorluk yaşamazlar. (Annesi, babası veya yakını, devrimci mücadele içinde olan ve çocuklarını bu şekilde yetiştirmeye çalışan ne yazık ki çok azdır. Bu çocuklar nispeten şanslıdır, devrimci fikirlerden etkilenecek, burjuva resmi ideolojiden bir parça da olsa sıyrılmış olarak hayata atılırlar.)

Kapitalizmde eğitime bir hak olarak bakılmaz. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin karakteri buna izin vermez. "En çok parayı nasıl kazanırım" anlayışdır eğitime damgasını vuran. Devlet okullarında parayla kayıt yaptırılır, okul ihtiyaçları adı altında öğrenci velilerinden azımsanmayacak paralar alınır. Hele günümüzde eğitim özelleştirilerek rantı oldukça yükseltilmiştir. Öyle ki, **kayıt parası bulamayıp da okula gidemeyen 194 bin kişi bulunmaktadır. Eğitim, kamu hizmeti olmaktan çıkarılmış tekellerin insafına bırakılmıştır.**

İnşaat şirketlerinden sanayicilerine kadar, burjuva tekeller için özel okullar, üniversiteler peşpeşe açmaktadırlar. Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar hepsinin üniversiteleri bulunmaktadır. Tarikatçı cemaatler ve bunlarla ortak patronlar, bu işin başını çekiyor dersek abartmış olmayız. Başarılı öğrencilere daha lise yıllarında kancayı takıp, kendi üniversitelerinde okutarak şirketlerinin yöneticisi yaparlar. Böylece hem okurken, hem de okul bittikten sonra, gençleri şirketlerinde konumlandırarak sömürmenin ve para kazanmanın aracı yaparlar.

Burjuvazi, eğitimde de toplumsal yararı değil, tekelerin karını esas alır. Dolayısıyla **eğitim, bireyler, bireysel kariyerist egolar üzerine şekillenir. Dürüst, paylaşımcı, dayanışan değil; toplumsal sorunlarına uzak duran, sorgulamayan, kendi bireysel kariyerini her şeyin üzerinde tutan bireyler hedeflenir.**

Türkiye'de de iş başına gelen hükümetler, eğitim anlayışının özüne dokunmadan dönemin ihtiyaçlarına göre biçimsel değişiklikler yaparak yola devam etmişlerdir. Mesela **'80 öncesi devrimci mücadelenin yüksekliği, burjuva eğitim sisteminin etkisini belli bir oranda kırmıştı. Lise ve üniversite öğrencileri içerisinde devrimci fikirlerden, devrim-**

ci kültürden etkilenen ve devrimci mücadele içerisinde yer alan oldukça fazla genç vardı. Devlet buna karşı sivil faşist örgütlemeyi beslemiş, devrimcilerin üzerine sürmüştü. Bunda başarısızlığa uğradığı noktada ise, '80 askeri faşist darbesini gerçekleştirmiş ve devlet terörüyle işçi ve emekçileri sindirmeye çalışmıştı.

Eğitim alanında da yeni nesilleri dönemin ihtiyacına göre şekillendirmek için, Türk-İslam sentezi ideolojisi ekseninde eğitimi yapılandırıldı. İrçılık-şovenizm ve gericilik her alanda pompalandı. Palazlandırılan dincilik, tehlikeli hale gelmeye başlayınca, 28 Şubat postmodern darbeyle geriletildi, "ılımlılaştırıldı". Kemalizm adı altında Türk ırkçılığı yükseltildi. Fakat AKP'nin işbaşına gelmesinden bu yana eğitim de adım adım yeniden Türk-İslamcılığa evrildi. Giderek İslami eğitim başat hale getirildi. Son yasal değişikliklerle de, bu durumu resmileştirmek ve kalıcılaştırmak istiyorlar.

Parasız diyalektik bilimsel eğitim, sosyalizmde Üretimin hedefi toplumun ihtiyacı olunca, insanların bilinci de toplumsal ihtiyaçlar üzerinden şekillenir. Eğitim sistemi de varolan bu toplumsal sistemi güçlendirmeye dönük düzenlenir. Bunun adı sosyalizmdir, sosyalist sistemdir.

Sosyalist sistemde eğitimin hedefi, tek tek kişilere para kazandırmak değil, toplumsal refahı yükseltmektir. Toplam ulusal gelirin en yüksek kalemi eğitime ayrılır. Eğitimin temel hedefi sosyalist nesiller yetiştirmektir. Çocuklar birilerinin çıkarına hizmet etmek için değil, toplumsal kalkınma, insanlığa hizmet için eğitilir.

Ostrovski'nin Selam Yaşam Ateşi kitabında dediği gibi "dostluk, dürüstlük, kolektivizm, insanlık bunlar bizim yoldaşlarımız" olacaktır. Sosyalist eğitimde çocuklar, yardımlaşmayı, dayanışmayı, dürüstlüğü öğreneceklerdir. Diyalektik düşünmeyi öğrenecekler, bilimsel eğitim alacaklardır. Zaten daha dünyaya gözlerini açtıklarında, insani değer yargılarıyla tanışacaklardır. Çünkü sosyalizmde sosyal yaşamın kendisi böyledir ve çocukların ebeveynleri de bu değerler içerisinde şekillenmişlerdir.

Sosyalizmde eğitim parasızdır. Anadilde eğitim ilkesel olarak vardır. Her ulus, ulusal azınlık, kendi anadilinde eğitim-öğrenim görme hakkına sahiptir. Gericiliğin, milliyetçiliğin, ırkçılığın esamesi okunmaz. Halkların kardeşliği, dillerin kardeşliğiyle birleşir. Sovyetler Birliği bunun en güzel örneğini pratik olarak hayata geçirmiştir.

Sanayisi geri, feodalizmin hüküm sürdüğü tarım ülkesi olan Rusya, çeşitli

ulus ve milletler karmasıdır. Ekim sosyalist devriminden sonra, bütün uluslara-azınlıklara, kendi ana dilinde eğitim, bir hak olarak verilmiştir. Eğitim parasız ve eşittir. Eşittir; çünkü zaten sosyalist sistemde elitler bulunmaz, bütün çocuklar eşit koşullarda aynı okullarda eğitim alırlar. Parasızlıktan okula gitmeyen çocuk yoktur. Eğitim sosyalist devlet tarafından kamu hizmeti olarak verilir, her tür araç-gereç, personel en iyi şekilde sunulur. Çocukların eğitimde bir aksaklık olmasın, herkes eğitim hakkından yararlansın diye, çıraklık yasaklanır.

Eğitim yaşamdan kopuk ve sadece tüketime dönük bir eğitim değildir. Eğitim, yaşamla ve üretimle içiçedir. **Çocuklar, polit teknik eğitimin bir parçası olarak üretime dönük dersler de yaparlar.** Ancak bu üretim faaliyeti, çocuk sömürüsüne dayalı çıraklık sisteminden ve ucuz çocuk emeği sömürüsünden özsel olarak farklıdır.

Ekim devriminden önce dünyada okuma yazma oranı en düşük ülkeler arasında yer alan Rusya'da, sosyalist devrimde başlatılan eğitim seferberliği ile en taşra yerlerde okullar açılmıştır.

"İlk ve orta öğrenimdeki öğrencilerin sayısı: 1914'te 8 milyon iken, 1936 yılında 28 milyona yükseliyor. Üniversite öğrencilerinin sayısı da aynı dönemde 112 bin'den 542 bine çıkıyor" (Stalin Eserler Cilt 13, sf. 386)

Yine sosyalizmde suça karışan çocuklar hapse atılmıyorlar. Zaten çocuk-genç suç oranı oldukça azalıyor. Suça karışan çocuklar, hapishane yerine rehabilite eğitim merkezlerine gönderiliyor, orada eğitilip topluma kazandırılıyorlar. Sokak çocuklarına da kalacak yerler tesis ediliyor ve eğitiliyor. Bunun için bütçeden ayrı bir fon oluşturuluyor.

İnsanın insan tarafından sömürülmediği sosyalist sistemde yetişen nesiller, tüm birikimlerini, yeteneklerini, "insanlığa daha fazla nasıl hizmet ederim" duygu ve düşüncesiyle ortaya koyuyorlar. Toplumsal gelişmişlikle birlikte birey olarak da zenginleşiyor, insani erdemlerle donanıyorlar.

* * *

Siyasi erki elinde bulunduran burjuvazi, kendi çocuklarını özel okullarda, özel öğretmenler tutarak okuturken, işçi-emekçilerin çocuklarına "ucuz işgücü" olarak bakar. Bir yandan eğitim için vergi keserken, bir yandan paralı eğitimi dayatır. Kıt kana-

at, zar zor okula giden işçi emekçilerin çocuklarına, gerici şovenist burjuva ideolojisini zerkeder. İsterler ki, işçi-emekçilerin çocukları, sınıf olduğunun farkına varmasınlar, bur-

juva yoz ideoloji ile zehirlensinler. Çeteci olsunlar, zararlı madde bağımlısı olsunlar, hırsız olsunlar. Dostluk ve dayanışmadan uzak, hak hukuk aramayan bireyler olsunlar!

Bütün bu ideolojik kısıp, baskıya, gözetim ve hapishaneye rağmen; işçi emekçilerin çocukları içerisinde hak arayanlar çıkıyor, devrimci mücadeleye katılıyorlar. Bu düzenin kendi açmazıdır.

Sömürü ve soygunun olduğu yerde başkaldırı ve isyan kaçınılmazdır. Ve gençlik, her zaman sınıf mücadelesinin temel dinamiklerinden olmuştur. İşte son olarak Kuzey Afrika'da patlak veren isyanlarda, Şili'de, Yunanistan'da gençlik yine ön saflarda yerini almıştır.

Bizde de en son 1 Mayıs'ta gençliğin katılımında gözle görünür bir artış vardır. Burjuva klikler, "Atatürkçü nesil-dinci nesil" kavgası yapıdursun, bu sömürü düzenine başkaldıran "yeni çağın çocukları" mutlaka çıkacak ve düzenin temellerini dinamitleyecektir. Bize düşen bu gençleri ML ideoloji ve kültürle donatmak, enerjilerini doğru kanallara akıtabilmektir.

Formasyon hakkı kaldırılmaz

Fen-Edebiyat fakültesi mezunlarının öğretmen olmaları için aldığı Pedagogik Formasyon hakkının, YÖK tarafından kaldırılmak istenmesi üzerine üniversite öğrencileri eylemler gerçekleştirdiler. Adeta Fen-Edebiyat fakülteleri öğrencilerinin üzerindeki "Demoklesin kılıcı"na dönüşen ve çeşitli dönemlerde gündeme getirilen bu durum, okullardan mezun olan ve atanamayan öğretmen adaylarının da tepkisine yol açtı.

İÜ Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanan İstanbul Üniversitesi öğrencileri, sloganlarla İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önüne yürüdüler. Milli Eğitim Müdürü'yle görüşen öğrencilere resmi bir açıklama yapılamayacağı bildirilmesi üzerine öğrenciler bir süre oturma eylemi gerçekleştirdi.

Aynı gün Kütahya Dumlupınar Üniversitesi öğrencileri ve Eskişehir Anadolu Üniversitesi öğrencileri de eylemler düzenledi. Orhangazi Üniversitesi öğrencileri Meşelik Kantini önünde bir araya gelerek rektörlüğe kadar yürüdü ve formasyon hakkının geri verilmesini istedi. 27 Nisan'da ise Genç-Sen üyesi 4 üniversite öğrencisi, kendilerini Şişli İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü girişine zincirledi. "Formasyon hakkımızı geri alacağız" pankartını açan öğrenciler, polis tarafından gözaltına alındı. Gaziantep Üniversitesi öğrencileri de 30 Nisan'da açıklama yaparak, 5 günlük dersleri boykot eylemi başlatacaklarını duyurdu. Adliye binasına yürüyen yüzlerce öğrenci adına yapılan açıklamada, bu hakkın kaldırılmayacağı vurgulandı. 4 Mayıs'ta ise Genç-Sen üyeleri YÖK binası içinde ve önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yapılan eylemlerin ardından açıklama yapan YÖK, formasyonun kaldırılmayacağını duyurmak zorunda kaldı.

Her yıl yüzbinlerce öğrenci, üniversite diplomasını eline alarak işsizler ordusuna katılıyor. Eğitim sisteminin her geçen gün daha pahalı hale gelmesi, eğitimin bilimsellikten uzak, ezbere dayalı ve meslek edindirmeyi üniversite sonrasına bırakan niteliği, işsiz üniversiteliler arasında karamsarlığın ve intiharların artmasına neden oluyor. Eğitim, meslek ve yaşama hakkını savunmanın yolu ise, daha fazla mücadele etmekten, çeşitli biçimlerde örgütlenmekten geçiyor.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, idamlarının 40. yılı olması sebebiyle, bu yıl her zamankinden daha kitlesel ve yaygın bir şekilde anıldı. Hatta CHP'lisinden İP'lisine, liberalinden reformistine kadar herkes, Denizlere methiyeler dizmekte birbiriyle yarıştılar. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu, Denizler için düzenlenen geceye katılarak *“Annelere sesleniyorum, Deniz gibi çocuklar yetiştirin!”* bile dedi. O CHP ki, Denizlerin idamı için meclisteki oylamada el kaldırarak, onların ölüm fermanlarına imza atmışlardı.

Elbette Denizlerin çok yaygın ve kitlesel bir şekilde anılması, sevindirici bir gelişmedir. Aslında ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki paylaşıım savaşında koçbaşı görevini üstlenen Türkiye'nin bugünkü durumunda, emperyalizme karşı bağımsızlık, artan baskı politikalarına karşı demokrasi ve özgürlük taleplerinin yükselmesinde şaşılacak bir yan da yoktur. Son 1 Mayıs'taki kitlesellik ve yaygınlık da bunun göstergelerinden olmuştur.

Ne var ki, her kesim Deniz'i ve bir bütün olarak '68 hareketini kendi politik amaçları doğrultusunda yorumluyor ve o şekilde sunuyor. CHP, İP gibi burjuva partiler, onları Kemalistmiş gibi gösteriyorlar. **Onların devrim ve sosyalizm ideallerini yok sayarak, sadece ABD karşıtlığını öne çıkarıyorlar.** Denizlerin “Bağımsız Türkiye” şiarını, sadece ABD'den değil, bir bütün olarak emperyalist sistemden bağımsızlık olarak ele aldıklarını ve gerçek anlamda “bağımsızlığın” da ancak sosyalizmi hedefleyen kesintisiz bir devrimle geleceğine inançlarını tümden gölgeliyorlar. Aynı şekilde **onların birer enternasyonal devrimci olduklarını, Kürt halkının üzerindeki asimilasyon ve baskı politikalarına karşı durduklarını tamamen gizliyorlar.** Dahası Denizleri bir ikona dönüştürüp içini boşaltıyor, burjuva siyasetlerine alet etmeye çalışıyorlar.

Şimdi Denizleri sahiplenir görünen tüm burjuva liberal-reformist kesimler, o yıllarda onların hareketine saldıranlardı. TİP'inden TKP'sine, Doğu Perinçek'inden, Mihri Belli'sine kadar dönemin “solcu” partileri ve liderleri, Denizleri davalarının döndürmek için diller dökmüşler, başaramadıkları noktada da saldırıya geçmişlerdi.

Deniz'lerin idam edilirken attıkları sloganlar ortadaydı. Deniz, idam sehpasında *“Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi! Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Bağımsızlık Mücadelesi! Kahrolsun Emperyalizm!”* sloganlarını atmıştır. Keza savunmalarında ve yazdıkları son mektuplarında da benzer sözler mevcuttur. Onlar ilk başlarda Kemalizmden yoğun biçimde etkilenmekle birlikte, mücadele içinde adım adım bu etkiyi azaltmışlar, başta Küba ve Çin olmak üzere dünyadaki devrimlerden etkilenecek silahlı mücadeleyi başlatmışlardır. Savunmalarında *“Emperyalizme karşı silahlı mücadele suç değildir. Gayri milli olan emperyalizm ve ortaklarının sömürüsüdür.”* demişlerdir.

Kısacası **Denizleri anmak, onların uğruna savaştıkları idealleri bilmekle ve bu idealler uğruna onlar gibi dövüşmekle olur.** Denizler ve bir bütün olarak '68 kuşağı devrimcidir. O yüzden de “Deniz olmak” devrimci olmayı gerektirir.

‘60'ların dünyası

Denizleri ve o kuşağın devrimcilerini anlayabilmek için '60 yılların dünyasını ana hatlarıyla bilmek gerekir.

'60'lı yıllar, dünya kapitalist sisteminin ikinci emperyalist savaş sonrası, görece istikrarlı gelişiminin tıkanmaya başladığı yıllardı. **Savaşın yıkımıyla yeni pazarlar bulan emperyalizm, kısa sürede yeniden “aşırı üretim” bunalımına sürüklenmişti.** Savaş sonrası üretim araçlarındaki yenilenme ile ABD emperyalizmine rakip olan Batı Almanya ve Japonya'nın atağı, emperyalistler arası çelişkileri de keskinleştirmişti. Bu, daha fazla sömürü ve baskı rejimi demekti. İşsizlik, emperyalist-kapitalist ülkelerde bile ciddi bir sorun olmaya başlamıştı. İşsizlik artarken ücretler düşüyordu.

İşsizlik sorunu esas olarak gençliğin sorunuydu. Çünkü işsizler ordusunun yarısı 25 yaşın altındaydı. Üniversite mezunları arasında da işsizlik oranı yükseliyordu. '68 eylemlerinde özellikle İtalya'da öne çıkan önemli bir neden de “diplo-malı işsizlik”ti.

Gençlik sadece ekonomik olarak değil, kültürel olarak da kısıpca alınmıştı. “American way of life” (Amerikan yaşam tarzı) müzikten giyime, eğitimden eğlenceye kadar her alanda dayatılıyordu. Burjuvazi tüm kurumlarıyla, basını, TV'siyle, otomatikleşmiş, tek tip bir yaşam sunuyordu gençliğe. Bununla birlikte kapitalizmin gelişmesi, vasıflı işgücü ihtiyacını artırıyordu. Daha fazla teknisyene, mühendise ihtiyaç vardı. Böylece **“üniversitele-rin sanayileşmesi” için yeni düzenlemeler yapıldı.** Öğrenim kitleselleşti. Öğrenci sayısı ABD ve Batı Almanya'da iki katına, Fransa'da üç katına, İtalya'da yarım misli fazlasına ulaştı. **O güne kadar elit bir tabaka yetiştiren üniversitelerde, işçi-emekçi çocukları da okumaya başladı.** Bu da '68 hareketinin öznel yönünün olgunlaştırdı.

O yıllar, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ulusal kurtuluş mücadelelerinin arttığı yıllardır. Buna karşılık emperyalistler, bu mücadeleyi işgal ve katliamlarla bastırmaya çalışmaktadı. 1958-62 yıllarında Fransa, Cezayir'dedir. 1960'da İngiltere, Fransa ve Belçika, Kongo'dadır; 1961-62 yıllarında ABD, Küba'da ve '64 sonrasında Vietnam'dadır... **Vietnam, bardağı taşıran son damla olmuştur.**

Öğrenciler, Vietnam savaşının durdurulması, zorunlu askerliği kaldırılması, öğrencilerin askere alınmasını getiren yasaların değişmesi için celp kağıtlarını yakmaya başlar, yürüyüşler, gösteriler düzenler. Gözaltılara, tutuklamalara, cinayetlere

’68 demek, isyan ve başkaldırı demektir.

İnsanlığın tüm acılarını, kendi acıları olarak sahiplenmek, egemenler tarafından dayatılan yoz-bencil yaşamı, bir kağıt gibi buruşturup atmak demektir. Bizler, çıplak göğüsleriyle

süngülerin, silahların üzerine yürüyenlerden öğreneceğiz ‘68’i. Taş ve molotof atmaktan yorulmayanların, kaldırım taşları ile barikatlar kuranların sesinden dinleyeceğiz...

Reformist-pasifist partileri aşıp ilerleyen ’68 sürecinden dersler çıkaracağız.

Daha güçlü ve sağlam vuruşları adım adım örerken, yine Deniz gibi haykıracağız: “Akın var akın/Güneşe akın/Güneşi zapt edeceğiz/Güneşin zaptı yakını!”

rağmen, yüzbinlerce öğrenci, polisle kıran kırana çatışır. Tepkiler bir noktada birleşir: “Kahrolsun Emperyalizm!”, “Kahrolsun Sömürgecilik!”

’68 öğrenci eylemlerinin ayrırtedici bir diğer özelliği; sözde “sosyalist”, “komünist” partilerden bağımsız, hatta onlara rağmen gelişmesidir. Gençliğin, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı başkaldırısı, modern revizyonist, eurokomünist partilerin “barışçıl” parlamentarı, pasifist ideolojilerine tepki duymayı ve onlardan kopuşu da beraberinde getirmiştir.

’68 eylemlerinde işçi sınıfının daha aktif rol oynamaması, hareketin önderliğini çekememesi, o güne kadar güvendiği parti ve sendikaların ihaneti yüzündendir. SSCB'deki geriye dönüşle birlikte (Kruşçev dönemi) Avrupa'daki birçok parti de revizyona uğramıştır. İşçi sınıfı ML önderlikten yoksun kalmıştır.

Türkiye’de ‘68

’68, Türkiye’de de öğrenci eylemlerinin yükseldiği bir yıl olur. Avrupa’dan bir etkilenme vardır kuşkusuz. Fakat bu etkilenme, burjuvazi ve uşaklarının iddia ettikleri gibi değildir. 27 Mayıs öncesinden başlayarak, 1960 sonrası adım adım yükselen öğrenci hareketinin bir devamıdır. Yani **Avrupa gençliğine bir özenti bir “taklit” değil, iç dinamiklere dayanan, esas oradan beslenen bir harekettir.**

’68 Mayısı’nda “NATO’ya Hayır!” kampanyası başlatılır. Ardından bir dizi demokratik talep için üniversitelerde boykotlar, işgaller başlar. Bir ay sonra 6. Filo’nun gelmesiyle anti-Amerikan, anti-emperyalist gösteriler, protestolar baş gösterir. Bu protestolardan dolayı, polisin İTÜ Öğrenci Yurdu’na baskını ve Vedat Demircioğlu’nun katledilmesi, eylemleri daha da yükseltir. Binlerce öğrenci önce Taksim’e, sonra Dolmabahçe’ye

yönelerek **ABD askerlerini denize atarlar.** TİP’li oportünistler ise, Avrupa’daki “komünist” partilerin işlevini üstlenerek, öğrencileri “tahriklere kapılmamaya”, “Dolmabahçe’ye gitmemeye” çağırmaktadır. Ancak gençliğin anti-emperyalist öfkesini bastırmayı başaramazlar.

’68’in Kasım ayında Vietnam kasabı CIA ajanı Commer, ABD’nin Ankara Büyükelçiliğine atanır. 6 Ocak 1969’da Commer, siyah renkli cadillac otomobiliyle ODTÜ’ye gelir. Daha sonra ihtilalci komünist hareketi kuracak olan Osman Yaşar Yoldaşçan ve Mehmet Fatih Öktülmüş’ün de bulunduğu kalabalık bir öğrenci grubu, **Commer’in arabasını ters çevirip yakarlar.**

Bu eylemler, ’68 gençlik hareketinin ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı başlattıkları mücadelenin simgesi haline gelmiştir. Aynı zamanda **gençliğin reformist barışçıl partilerden devrimci tarzda kopuşunu da hızlandırmıştır.** ‘68 öğrenci hareketlerinin üzerinden ’71 devrimci atılımı mayalanacak ve döneme damgasını vuran silahlı devrimci örgütler kurulacaktır. Bunda Deniz Gezmiş, Yusuf

Aslan, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil

vb. öğrenci liderlerinin Filistin halkıyla dayanışmak için Filistin’e gitmeleri ve orada savaşmaları, önemli bir rol oynayacaktır.

Türkiye’de de öğrenci hareketi, -tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi- işçi sınıfı mücadelesiyle dayanışma içindedir. O yıllarda gerçekleşen birçok işçi eylemine öğrenci gençlik katılmıştır. Özellikle 15-16 Haziran büyük işçi direnişine katılımları çok yüksek olmuş, bu eylem öğrencileri de çok etkilemiştir.

’68’li olmak, devrimci olmaktır!

Egemen sınıflar, gençlik eylemlerini her zaman gençliğin yaş dönemi özellikleri ile açıklayıp, soyut bir “kuşak çatışması” olarak gösterirler. ‘68 kuşağı da bundan fazlasıyla nasibini almıştır. Oysa ‘68 hareketinin, düzen karşıtı, radikal, anti-emperyalist içeriği, slogan ve eylemleriyle çok açıktır.

Avrupa’daki ‘68 öğrenci eylemlerinde her ne kadar anarşist, anti-otoriter gruplar yer almışsa da, hareketin ilham kaynağı sosyalizm olmuştur. **SSCB’deki geriye dönüşü ve Avrupa partilerinin ihanetine rağmen sosyalizm, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, ulusal kurtuluşçu güçlerin ve gençliğin umudu olmaya devam ediyordu.** Sosyalizmin

prestiji yüksekti. Fakat bu daha çok, anti-emperyalist küçük burjuva sosyalizmiydi. Öğrenciler Mao’nun, Che’nin, Ho Chi Minh’in posterleriyle yürüyorlardı.

Ülkemizde ‘68 gençlik hareketinin liderleri de dönemin etkilerini üzerlerinde taşıyorlardı. **Bu dönemde yeraltı örgütünün, silahlı devrim müca-delesinin tohumlarını attılar.** Bu yönleriyle Mustafa Suphi TKP’sinden sonra hakim hale gelen reformist-revizyonist görüşlerden kopuşun da miladı oldular. **’71 devrimciliğini simgeleyen Deniz, Mahir, Kaypakkaya, idam sehpalarında, çatışmalarda, işkencehanelerde direnişleriyle ve yiğit ölümleriyle, gelecek kuşaklara büyük bir miras bıraktılar.**

Onları bugün şoven görüşlerine alet etmeye çalışan “ulusalcılar”, ya da “kimseyi öldürmediler” diyerek pasifist-yasalcı duruşlarını meşrulaştırma-ya kalkışanlar, Denizlerin mirasına sahip çıkamazlar. Onlar, sadece Denizlerin prestijini sömürmeye kalkan rantiyeci kesimlerdir. **’68’in devrimci önderleri, Kemalizmden etkilendikleri “çocukluk” dönemlerini hızla aşarak Marksizm-Leninizme yönelmiş, yeraltı örgütlerini kurarak birçok silahlı eylem gerçekleştirmiştir.**

Ne var ki, gerek dünyada gerekse ülkemizde **’68 hareketinin asıl eksikliği, sağlam bir örgütlülükten, ML bir önderlikten yoksun olmasıdır.** Bu yoksunlukla birleşen işçi sınıfı ve emekçi halkla bütünleşememesi, hareketin iktidar perspektifini zayıflattı ve sonunu hazırladı.

Fakat kesin olan şudur ki; **’68 hareketi, anti-emperyalist niteliği ve düzen karşıtlığı ile DEV-RİMCİDİR!** Süngülere, silahlara, çıplak göğüs yürüyüşleri ile **DEVİRİMCİDİR!** Barikatları, kaldırım taşları ve molotoflarıyla **DEVİRİMCİDİR!** Emperyalist kapitalizme inen bir şamar olmuş, onu sarsmış, fakat düşürememiştir. Şamarın yetmediğini, öldürücü yumruğun nasıl indirilmesi gerektiğini göstermiştir.

Denizler yaşıyor, yaşayacak!

Denizlerin idamının üzerinden 40 yıl geçti. Bir bütün olarak ‘68 kuşağı olarak bilinen devrimci gençlik kuşağının katledilmesinin, ezilmesinin üzerinden 40 yıl geçti... Ama kaç çocuğun adı Deniz, İnan, Mahir, Ulaş, Sinan oldu bilinmez. Onları asanlar, katledenler, bin kez öldüler. Fakat Denizler, bu ülke halklarının mücadelesinde hep yaşadılar, yaşayacaklar...

Dün Denizlere saldıranlar, faşizm karşısında nedamet getirenler, bugün onları bağırlarına basarak boğmaya çalışıyorlar. Ama ne onlara “iyi çocuklardı ama darbe yanlısıydılar” diyerek saldıran gerici güruh; ne Kemalist gösterip, sadece anti-Amerikancılığı öne çıkaran “ulusalcı”lar ve Denizleri bir nostalji olarak anan bugünün reformisti eski yoldaşları, o kuşağın devrimci ideallerini karartamazlar.

Biz, Denizlerin, Mahirlerin, Kaypakkaya’ların devrimci ruhunu, militanlığını sahipleniyoruz ve ML bir bakış açısıyla daha ileriye taşıyoruz. Onların mirasına gerçek anlamda sahip çıkmanın, uğrunda can verdikleri idealleri yaşatmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmek olduğunu biliyoruz. Bu bilinç ve sorumlulukla hepsinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

“12 Eylül Yargılanıyor” yalanı

“12 Eylül yargılanıyor” yaygarası, Nisan ayının ilk haftasında ayyuka çıktı. Çünkü AKP’nin ünlü cunta şeflerinin yargılanmasına izin vermeyen 15. maddeyi değiştirmeyi de içeren ama aslolarak yargıyı ele geçirme operasyonu olan 12 Eylül referandumunda aldığı “evet” oylarından sonra, 12 Eylül cuntacılarına dönük suç duyurularına uzun süre kulaklarını tıkadıktan sonra, 4 Nisan’da ilk duruşmayı başlatmıştı.

Yargılamanın son derece göstermelik olacağı başından beri belliydi zaten. Fakat neden bunca zaman geçtikten sonra göstermelik de olsa böyle bir yargılamayı başlattıkları, kısa süre sonra anlaşılacaktı. Daha 12 Eylül duruşmasının üzerinden bir ay bile geçmeden “28 Şubat darbecileri” bir bir gözaltına alındı ve tutuklandı. Onlara “12 Eylül yargılanıyor” gibi bir cila gerekiyordu. Öyle ya, **daha 12 Eylül’ü yargılamadan, tarihe “postmodern darbe” olarak geçen ama 12 Eylül’le**

kıyaslanmayacak düzeyde gerçekleşen 28 Şubat’ı yargılamak olmazdı. “Darbelere karşı mücadele ediyoruz” demek için, 12 Eylül’ü atlamaları gerektiğini çocuklar bile düşünürdü. Kitlelerin böyle düşünmesi, demagojilerini baştan boşa çıkartacağı için, göstermelik bir dava açtılar. Ama bu öyle bir toplumsal yaraydı ki ve 12 Eylül işkencecilerinin yargılanmasını kitleler öyle çok istiyordu ki, yaptıkları her şey onları daha çok batırırken, kitlelerin yarası da daha çok deşilmiş oldu.

Fakat artık mızrak çuvala sığmıyor! Çünkü 15 yıl sonra 28 Şubat’ı gerçekleştirenleri, dalgalar halinde gözaltına alıp onlarcasını tutuklarken ve “daha bunun medya ayağı var, sivilleri var” diyerek yeni tutuklamaların önü düzlenirken, otuz bir yıl sonra 12 Eylül’ü tezgahlayanları, hem de sadece eceliyle ölmemiş iki generali tutuksuz yargılamak; tek başına bu bile “darbelerle mücadele” demagojisi ile ne yapmak istediklerinin çok çıplak bir göstergesiydi.

Elbette işin doğası gereği egemenler böyle davranır. Öyle büyük insanlık suçları işlerler ki, yalan söylemeden, demagojiye başvurmadan kitleleri yatıştıramayacaklarını bilirler. Eğer o an için yatıştırmışlarsa bile, yarın mutlaka açığa çıkacaktır. O durumda da yalan ve demagoji onların en önemli silahları olur. Hatta özür de dileyebilirler... Ama bir halk hareketiyle köşeye sıkıştırılmadan gerçeği kabule asla yanaşmazlar.

“12 Eylül yargılanıyor” demagojisi çok yönlü işletiliyor

Kuşkusuz, “12 Eylül yargılanıyor” demagojisi, bunca zamandan sonra bir tek nedenle yapılmıyor. Hem de 12 Eylül’ün ürünü AKP gibi bir parti tarafından ve 12 Eylül Anayasasının hüküm sürdüğü bir dönemde gündeme getirilmişken...

Bu demagojinin tek nedeni olamayacağı, aksine çok yönlü

İhtilalci komünistlerin 12 Eylül mahkemelerindeki YARGILAYAN SAVUNMALAR

Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi Kıdemli Hakimliğine, İstanbul

Yaklaşık bir yıldır süren bu davada savcılık, iddianamede yeralan hakkımızdaki istemlerini mütalaasında da yineledi. Devrimin geçici bir yenilgiye uğradığı bugün, hakkımızda ölüm fermanı çıkartılmak isteniyor.

Bugüne dek savcılık konuştu, heyetiniz sordu, bize ise konuşma olanağı verilmedi. Savunma aşamasına böyle gelindi. Şimdi söz bizim: (...)

Hakkımızdaki iddialar 146/1. maddeye dayandırılmaktadır. Bu iddialar, siyasi niteliklidir ve dava siyasidir. Fakat gerek savcılığın, gerekse mahkemenizin bugüne kadarki davranış çizgisi, davanın bu niteliğine uygun olmamıştır... Siyasi bir davada yargılandığımız halde, siyasal tutukluluk hakkımız hiçe sayılmıştır. Siyasi savunma hazırlama olanaklarımız sürekli baskı altında tutularak, gerekli materyalleri elde etmemiz engellenerek yok edilmek istenmiştir. İddianamede yeralan siyasi iddialara cevap verme hakkı dahi tanınmamıştır. Bugüne dek sürekli olarak duruşmalardan atılma tehdidi altında tutulduk, konuşmak için zorladığımızda ise atıldık.

Bizleri burada sanık sandalyesine oturtan 12 Eylülcü faşistler, siyasal-ideolojik görüşlerini ortaya koyup bu temelde yargılama cesaretini bulamamaktadır. Mahkemelerin politik niteliğini örtbas etme çabasının altında faşist bir politik saldırı yatıyor. Bir yandan faşist cunta ve hempalarınca dizginsiz bir demagojik saldırı yürütülüyor; komünist ve devrimciler, proletarya ve halktan kopuk amaçsızca adam öldüren, mantıktan yoksun, vuran-kıran, soygun yapan katil ve çapulcular topluluğu olarak gösterilmek isteniyor. Öte yandan koyu bir sansür uygulanarak, mahkemelerde zorla susturulmaya çalışılarak komünist ve devrimcilerin seslerinin yükselmesi, proletarya ve emekçi kitlelere ulaşması engellenmeye çalışılıyor.

Bu tavır, 12 Eylülcü generallerin, iddia makamı ve heyetinizin siyasal ve ideolojik hesaplaşmadan duyduğunuz korkunun ifadesidir. Bu köhnemiş düzen adına savunulabilecek hiçbir şeyin olmadığını bir göstergesidir.

Bizlerin çökmekte olan bir düzenin, sömürü ve zulüm düzeninin temsilcilerine verilecek bir hesabımız yok! İşbirlikçi tekelci kapitalistlerin ve toprak ağalarının çıkarlarının hizmetçilerine, özel mülkiyet düzeninin temsilcilerine verilecek

dir. Yüzlerce komünist ve devrimciyi katledenlere, onbinlercesini zindanlara dolduranlardır. İşkenceciler ve faşist katillerdir. Ülkeyi başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlere peşkeş çekenlerdir.

(...) Türkiye’de askeri faşist darbe gerçekleştikten hemen sonra Kenan Evren’in ilk konuşmasında, daha önceki hükümetlerce emperyalist ülkelerle gerçekleştirilen tüm anlaşmalara uyulacağı belirtiliyordu. NATO’ya ABD emperyalistleriyle yapılan ikili anlaşmalara sadakat yemini ediliyordu. Bu doğaldı; çünkü darbe ABD emperyalistleri ile birlikte tezgahlanmıştı. Hava Kuvvetleri Komutanı, darbenin iki gün öncesinde ABD’deydi ve son rotüşlar orada yapılmıştı. Askeri faşist darbe ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki çıkarları ve geleceğe yönelik hesapları doğrultusunda gerçekleştirilmiştir...

ABD emperyalizminin bölgede İran’ın yerini dolduracak yeni jandarmalara, halkların mücadelesini boğmaya, hegemonyasının devamını sağlayacak yeni paktlara ihtiyacı vardı. Bu koşullarda işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların mücadelesinin yükselişi, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarını da tehdit etmekteydi.

Askeri faşist cunta işbaşına geldiği andan itibaren halk hareketinin gelişimi nedeniyle hayata geçirilemeyen kararları uygulamaya soktu. Siyasal özgürlüklerin son kırıntıları da yok edildi. Grev ve direnişer yasaklandı, sendika ve dernekler kapatıldı. Komünist ve anti-faşistlere, işçi sınıfı ve halka karşı dizginsiz bir terör estirilmeye başlandı... Askeri faşist cunta kendisini sınıflarüstü bir konumda göstermeye çalıştı. MHP, MSP gibi faşist ve gerici partiler hakkında göstermelik soruşturmalar açtı. “İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış kitle” demagojisi yeniden piyasaya sürüldü. Bu sınıflarüstü ve tarafsız görüntüsüyle kendisine karşı gelişebilecek tepkileri zayıflatmak, bölmek, kitlelerde duraklama yaratmak istiyordu...

Emperyalizmin finans kuruluşları IMF, Dünya Bankası ve işbirlikçi tekelci kapitalistlerin dikektifleri doğrultusunda, faşist Demirel hükümetince alınan 24 Ocak Kararları, cuntanın da ekonomi politikasının temellerini oluşturdu... “12 Eylül olmasa bu ekonomik programın neticesini alamazdık, anarşi yükseliyordu.” Bu sözler, 24 Ocak Kararlarının baş uygulayıcısı, ekonomik mucize peygamberi ilan edilen sabık başbakan yardımcısı Turgut Özal’a aittir. Ve 12

bir hesabımız yok! Hesap vermesi gerekenler, 12 Eylül’cü faşistlerdir. Ülkeyi kan gölüne, işçi sınıfı ve emekçi halkın yaşamını devasa bir zindana çevirenler-

M.Fatih Öktülmüş

bir planın önemli bir parçası olarak geniş bir çerçevede ele alındığı çok açık... Çünkü onların 12 Eylül faşist rejiminden rahatsızlık duymaları mümkün değil. Egemen sınıflar 12 Eylül'ü tezgahlarken, devrimci ve komünistlerin önderliğinde kitlelerin bir daha asla başını doğrultmaması için her tür tedbiri almak ve 12 Eylül'ü uzun yıllar sürdürmek konusunda fikir birliği içindeydiler. Daha 12 Eylül'ün ilk aylarında Genelkurmay'ın verdiği raporlarda aynen şöyle ifade ederek, 12 Eylül rejiminin sürekli devam etmesi gerektiğini ilan etmişlerdi:

“Terörün bugünkü duruma indirilmesinde etken olan ekonomik, sosyal, yasal ve güvenlik alanlarındaki tedbirler, çıkacak yeni durumlara göre geliştirilerek devam ettirilmediği takdirde, kazandıkları tecrübeler ve desteklerle yıkıcı unsurların 1960'lı yıllardakinden ve 12 Eylül 1980 öncesinden daha süratli bir şekilde güçleneceği ve daha bilinçli bir kadroya kısa sürede ulaşabileceği beklenmelidir.”

Ama AKP, önce Ergenekon soruşturması adı altında kitlelerin bilincine “darbe karşıtlığı”nı pompadı. Hem de “darbe girişiminde bulundular” denilerek üst rütbeli kimi subaylar tutuklanıp hapsedilirken, 12 Eylül darbecilerine dokunulmuyor, aksine daha rahat ve daha uzun yaşamaları için her tür

olanak önlerine seriliyordu. Ancak **darbe yapmaya girişenler tutuklanırken, darbe yapanların hakkında dava bile açılmıyor oluşu, çok fazla göze batınca, buna bir rötuş yapma ihtiyacı doğdu.**

Sonra seçim çalışmalarında oy toplamanın aracına dönüştürdü “darbe karşıtlığı”. Bu araca CHP de sarıldı. AKP-CHP elbirliği ile ‘82 anayasasının 15. Maddesini değiştirme yarışına girdiler. Bu madde kaldırılmadan 12 Eylül generallerini yargı-

lanma yolu açılmıyordu çünkü.

Nihayet 6 Haziran günü Kenan Evren sorguya çekilmişti. Bu sorgulama işi ise tam bir komediye dönüştü. Sözde hasta olan Kenan Evren'in evinde el pençe divan duran özel yetkili Ankara başsavcı vekili, güya 12 soru hazırlamıştı ve bunları “paşam” diyerek soruyordu.

Şimdi de **12 Eylül tezgahlanırken kullandıkları argümanları tekrar sürdürdüler piyasaya...**

Elinde devrimci kanı olan faşist, gerici-yobaz, dinci tüm halk düşmanlarıyla devrimcilerin aynı kulvara girip müdahil olmasını teşvik ederek, “12 Eylül sola da sağa da vurdu” yalanını yeniden ısıttılar örneğin. Ya da “12 Eylül sokakta akan kanı durdurdu” yalanını kanıtlamaya çalıştılar yeniden.

Oysa bu argümanlar çoktan çürümüş, ipliği pazara çıkmıştı. Fakat en çok da bu nedenle yeniden ısıttılar. Bu yalanları yeni kuşaklara zerketmek ve öyle kalmamasını sağlamaktı amaçları. Kaldı ki, söylenecek söylendi, başka yalan da kalmadı.

Eylül'le birlikte faşist karşı-devrimin işçi sınıfı ve halka karşı giriştiği dizginsiz siyasal terörle iç içe ve peşi sıra yoğunlaşan ekonomik sömürüyü kanıtlayıcıdır. (...)

Askeri faşist cunta hayatın her alanını işkencehaneye çevirmiştir. Hukuk, falka ve cereyanın altına yatırılmıştır. Devletin her kurumunda askeri faşist disiplin uygulanmakta, karşı çıkanlar cezalandırılmakta, işlerine son verilmektedir. En basit hak arama mücadelesinin karşısında baskı, tehdit ve işkence uygulanmakta, hak arama mücadelesinin karşısına ise, devletin resmi silahlı güçleri çıkarılmaktadır. Kürt halkı kadın-çocuk demeden karakollarda işkenceye çekilmektedir.

12 Eylül'den bu yana yüzü aşkın devrimci işkence tezgahlarında katledilmişlerdir. Halkın bu yiğit evlatlarının kanları işkence altında damla damla akıtılıp damarları kurutulurken, onlar inançları uğruna ölmenin, boyun eğmemenin, düşmanın elindeyken bile ona teslim olmamanın en yüce ve destansı örneklerini vermişlerdir. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın yüreklerinin derinliklerinde yaşayacak olan anıları, devrimci mücadelede sönmez birer meşale olacaktır... Görülmekte olan davanın içinde yeralan Aziz Aras, Songül Kayabaşı, Selma Aybal, Ataman İnce işkencede katledilmişlerdir. İddianamelerde ise ölüm olayları normal nedenler gibi gösterilmiştir. Polis, sıkıyönetim ve savcılık, işbirliği yaparak hastalık, intihar gibi alışılagelmiş ölüm gerekçeleri, sahte raporlara dayandırılmıştır... Birçok suç duyurusu dilekçeleri bile dosyaya belge olur korkusuyla sanıklara iade edilmiştir. Benzer tavır, savunmalar sırasında bile sürmektedir.

Bırakalım “hukukun üstünlüğü ilkesi” tartışmalarını, işkenceye karşı çıkmak en azından insanlık görevi, insanlık sınavıdır. İşgal edilen makamın görev ve sorumluluğu düşünüldüğünde, sorun çok daha ciddi olacaktır. Olacaktır ki; mahkemeniz bu sınavda sınıfta kalmıştır. (...)

“Kurulu düzeni yıkmaya teşebbüs” ettiğimiz ileri sürülüyor. Nedir “kurulu düzen”? Özel mülkiyeti elinde tutan bir avuç işbirlikçi tekелci kapitalist ve toprak ağasının milyonlarca işçi ve emekçinin emeğini zorbaca gaspettiği düzen değil mi? İşçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın kölece çalışmaya ve yaşamaya mahkum edildiği bir düzen değil mi? Milyonlarca insanın işsizlik, açlık, yoksulluk içinde kıvrandığı, halkların özgürlüklerinin hiçe sayıldığı, emperyalistlerin yağma ve talan için sürdürdükleri savaşların kol gezdiği bir düzen değil mi? Bizleri emperyalistlerin, işbirlikçi hakim sınıfların egemen oldukları bir düzeni, vahşi bir sömürünün hüküm sürdüğü ve dizginsiz bir terörle ayakta kalabilen bir düzeni yıkmaya teşebbüs etmekle itham ediyorsunuz. Bu bizim için onurdur. Evet, çarkların bir avuç sömürücü için döndüğü bu düzen yıkılmalıdır...

Hakkımızda ihtilalci komünist bir örgüt kurmak ve bu örgüte üye olmak iddia-

sı ileri sürülüyor. Evet, bu köhnemiş düzeni yıkmak, işçi ve emekçilerin egemen olduğu bir dünyayı kurmak için, proletaryanın örgütünden başka silahı yoktur. Proletarya ancak böyle bir silaha, Marksizm-Leninizm teorisine sıkıca sarılmış, siyasi öncü kurmaya sahip olduğunda, karşı-devrimin zorunu kırıp, devrimi gerçekleştirebilir.

İddianame ve mütalaada “bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde tahakküm kurması”ndan söz ediliyor. Eğer bir sınıf tahakkümü arıyorsanız, bu işbirlikçi kapitalistlerin ve toprakağalarının işçi sınıfı ve halk üzerindeki faşist diktatörlüğüdür. Halkın iradesini hiçe sayarak süngü ve silah zoruyla kurduğu tahakkümdür. Uzağa gitmeye gerek yok! Yargılandığımız 141, 142, 146. maddeler, tahakküm aracı değil mi? Temeli özel mülkiyet olan adaletin uygulayıcıları mahkemeler; heyetiniz, işbirlikçi tekелci kapitalistlerin ve toprak ağalarının hizmetçileri değil mi? Mahkemenizin varlık nedeni, ağır baskı ve sömürü koşullarına hakim sınıfların faşist diktatörlüğüne başkaldırmış komünist ve devrimciler, işçi sınıfı ve halk üzerinde koruduğunuz sınıfların egemenliğidir. Mahkemeniz bunun için vardır, bu yasalar bu amaçla çıkarılmıştır.

Komünistler düşünce ve inançlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Amacımız; sizlerin gizlemeye çalıştığınız egemen sınıfların faşist diktatörlüğünü yıkmak, bulunduğumuz anti-emperyalist demokratik devrim aşamasında devrimin zafere ulaşmasıyla onun özgül biçimi olan işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktır...

Durun!.. Söyleyeceklerimiz bitmedi. Devrimin bugünkü yenilgisine sevinmeyin. O geçicidir. Bu yenilgi sınıf mücadeleleri tarihinde geçici bir duraklama, kısa bir zaman yitimidir. Gelecekte devrim, yenilginin dersleriyle kendisini eğitip eskisinden daha büyük ve daha hızla yükselecektir.

Buraya polisin işkence tezgahlarından geçerek geldik. Yenilgiye uğrayan bizler değil, işkenceci cellatlar, sizin köhnemiş dünyanız oldu... İki yıldır zindandayız. Siyasi varlığımızı yok etme çabaları, bu amaçla Nazi saldırı yöntemleri, devrime sosyalizme, yüce komünizm idealine duyduğumuz inançla dolu göğsümüzde kırıldı, parçalandı.

Hakkımızda ölüm fermanı çıkartın! İşkenceci cellatların yarım bıraktıklarını siz tamamlayın! Ölümümüz devrime kan olacak, devrimin ilerleyişi durmayacaktır! Ve onun coşkun dalgaları içinde sömürü ve zulmün köhnemiş dünyası ve sizler boğulup yok olacaksınız!

18 Ağustos 1982

Öte yandan, 12 Eylül'ü yargılama demagojisi çok çeşitli soruları gündeme getirdi ve bunlara yanıt arandı: Örneğin, “neden şimdi” sorusu soruldu. “Neden böyle bir konjonktürde” dendi. Neden ‘yargılama’ oyunu oynuyorlar ve neden 12 Eylül askeri faşizmini aklama ihtiyacı duyuyorlar? Bu sözde davaya müdahil olunmasını neden teşvik ettiler ve bununla bağlantılı olarak neden faşistler de müdahil olma yarışına girdi?

Faşizm ve demokrasi sorunu

AKP'nin 12 Eylül'ü yargılama şovu, bir kez daha faşizm, devlet, demokrasi gibi kavramları,

devrim-reform ilişkisini, burjuva düzende demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması sorunu ile sosyal kurtuluş kavgası arasındaki bağın nasıl kurulduğunu yeniden gündeme soktu.

Faşizm ve faşizmin yıkılması sorunu ile devrim ve sosyalizm mücadelesi arasındaki ilişkiyi Marksist-Leninist(ML) bakış açısıyla ele alanlar veya sistem içi iyileştirmeler için mücadele ile sistemin kökten yıkılması için mücadele arasındaki ilişkiyi doğru kuramayanlar, kitlelerin bilincini bulandırarak onların ham hayaller peşinde koşup mücadelede yenilgiye uğramasına yol açmışlardır her zaman. Bugün de yapılan budur.

Demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması mücadelesinde anti ML görüşler, Susurluk ve AB'ye girme tartışmaları esnasında da çokça yaşanmıştı. Egemen sınıflar içerisinde 12 Eylül'cü politikalarda ısrar edenler ile, AB'ci yeni liberal politikalara geçiş yapmak isteyenler arasındaki çelişkiyi, demokrasi mücadelesiymiş gibi ele alanlar çok oldu. Reformist kesim tümünden bu dalgaya kendini kaptırırken, **devrimci hareketler içinde de bu dalgadan etkilenecekler AKP'yi “değişimci-demokrasiden yana”, AKP karşıtı klikleri “statükocu” diye niteleyip AKP'ye zım-**

Darbecileri direnenler yargılar!

12 Eylül askeri faşist darbenin üzerinden 30 yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen darbeciler yargılanabilmiş değil. AKP hükümetinin son gösterilerinden birisi de darbecilerin yargılanacağı yalanıydı. Kitleleri kandırmak için şimdiye kadar yaptıklarına şimdi de darbecileri yargılayacağı yalanını ekledi.

Bundan önceki girişimlerinde de AKP'nin 12 Eylül darbecilerini yargılamak değil, onları aklamaya çalıştıklarını söylemiştik. Şimdiye kadar medyayı darbecilere kürsü yapan AKP hükümeti, bugün de mahkemelerde bunu devam ettiriyor. 4 Nisan'da Ankara'da yapılacak olan mahkemeye, -diğerlerinin müdahillik taleplerinin aksine- 12 Eylül darbecilerini 12 Eylül direnişçilerinin yargılayacağını söylemek için gittik biz de. Yol boyunca yaptığımız sohbetlerde, darbecilerin bu mahkemelerde yargılanmayacağını, onları ancak 12 Eylül'de direnişleriyle insanlık onurunu savunanların ve halkın yargılayacağını belirttik.

Ankara'ya gittiğimizde önlüklerimizi giyip flamalarımız aldık elimize ve kartonlara “12 Eylül darbecilerini direnenler yargılar” yazıp PDD imzasını attık. Biz dövizi bir direğe asmaya çalışırken 78'li-lerin sözcüsü yanımıza geldi ve doğrudan örgüt ismi belirterek “onun afişini asmayın burada sadece sizin şehitleriniz yok herkes var” diyerek dövizi asmamamızı istedi. Biz de dövizde PDD yazdığını, kendi şehitlerimizin yanına dövizimizi asacağımızı söyledik. Belli ki, bu dövizden rahatsız olmuşlardı.

Mahkemenin önünde bulunan parka devrim şehitlerinin fotoları dikilmişti. Kimler yoktu ki aralarında? 12 Eylül'ü zindanlarda yargılayan Mehmet Fatih Öktülmüş'ten 12 Eylül darbesine sıkılan “ilk kurşun” olan Osman Yaşar Yoldaşcan'a, Deniz Gezmiş'ten Mazlum Doğan'a kadar birçok devrim şehidinin resimleri doldurmuştu park alanını...

Kartonları yazarken birçok kişi geldi yanımıza selam verdi, basın fotolar çekti, yazılar bittikten sonra da “çok güzel oldu, çok doğru söylüyorsunuz” diyen birçok kişi gelip, yazdıklarımızı onayladı.

Kürsülerden devrim şehitlerinin yakınları konuşmalar yaptı, ne büyük acılar çektiklerini nasıl başkılar yaşadıklarını anlattılar. ‘80 darbesinde Diyarbakır Hapishanesi’nde bulunan bir arkadaş da müdahil olmak için geldiğini söyledi, ona da buranın onları yargılamayacağı üzerine bir konuşma yaptık, sonra eylem boyunca sık sık geldi yanımıza.

Eylemin sonuna doğru 78'lilerden başka birisi gelerek Sezai Ekinci'yi tanıdığını 12 Eylül'de direnen tek örgütün TİKB olduğunu söyledi, Sezai Ekinci hakkında birkaç anı anlattıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Gerçekte darbecileri yargılayacak olan, direnenlerdir, halktır. Bir gün mutlaka 12 Eylül'ü tüm kurum ve kişileriyle yargılayacağız!

Bir PDD okuru

men destek verenler az değildi. O yıllarda da “generaller yargılansın” talebini yükseltenlerin olduğu hatırlardadır. Generallerin bu sistemde tutuklansalar dahi, gerçek anlamda yargılanmayacağına göstermek için de olsa bu talebe sahip çıkmak gerekir kuşkusuz. Ancak bu talep, eğer kitlelerin yükselen mücadelesi içerisinde ortaya çıkmış olsaydı, yerli yerine oturabilirdi ve işkencecilerin yargılanması mümkün olabilirdi. Fakat böyle olmadı.

Komünistler ve devrimciler de yıllardır 12 Eylül'cülerin yargılanmasını bir talep olarak ileri sürdüler. Fakat onlar 12 Eylül'ün tüm yasa ve uygulamalarıyla birlikte ortadan kaldırılması talebinin bir parçası olarak bunu dile getirdiler. **Faşizmi geriletmenin, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmenin en önemli halkalarından biri, 12 Eylül yasaları ve zihniyetiyle mücadele etmekte çünkü.**

Hak ve özgürlükler için mücadele işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin önünü açar ve soluklanmasını sağlayarak sistem içinde hakların söke söke alındığını, korumak için de mücadele etmek gerektiğini öğretir. En önemlisi de bu hakların sömürüyü ortadan kaldırmadığını kendi deneyimleriyle görmesini sağlar. Dolayısıyla kitlelerin mücadele içinde pekişmesini ve onlara gerçek kurtuluşun sosyalizmle gerçekleşeceğini öğretir. Bu nedenledir ki demokratik hak ve özgürlükler için mücadele olmazsa olmazdır ve sosyalizme giden yol da buradan geçecektir.

12 Eylül'ü direnenler yargıladı

Burjuvazi de, reformistler de elbirliği ile çok önemli bir gerçeği gizlemeye, yok saymaya çalışıyorlar. O da 12 Eylül'ü öncelikle devrimci ve komünistlerin yargılamış olmasıdır.

İşkencehanelerinde, zindanlarında, mahkemelerinde 12 Eylül faşizmine boyuneğmeyenler, devrimci fikirlerini, onların en güçlü oldukları bu inlerinde bile yüzlerine haykırmışlar, yargılanan değil yargılayan olmuşlardır. Ve bugün eğer burjuvazinin 12 Eylül'e dair yalanları tutmuyorsa, onu baştan mahkum ederek 12 Eylül'ün gerçek niteliğini ortaya seren komünist ve devrimciler sayesinde. İşkence ve zindanlardaki direnişler, açlık grevleri, ölüm oruçları, faşist cuntayı hem ülke içinde hem de dünya halkları nezdinde teşhir etmiştir. Mahkeme salonlarında 12 Eylül'ün arkasındaki emperyalist güçler ve işbirlikçileri ortaya serilmiş, sınıfsal, ideolojik, siyasal yönleri deşifre edilmiştir. Direnen komünist ve devrimcilerin daha 12 Eylül'ün ilk yıllarında ortaya koydukları gerçekler, yıllar sonra tek tek kanıtlanmış ve geniş kitlelerin bilincinde de yerini bulmuştur.

Şimdi çeşitli reformist çevreler, AKP'nin 12 Eylül'ü yargılanmasını kendi mücadeleleri sonucu gerçekleşmiş gibi gösteriyorlar. Böylece hem 12 Eylül'ün o en azgın günlerinde direnenleri ve onların 12 Eylül'ü nasıl yargıladıklarını gizliyorlar, hem de kendilerine önemli bir paye biçiyor ve AKP'ye yedekleniyorlar. **2000'li yıllarda “12 Eylül Yargılansın” talebini ileri sürmenin ve bu doğrultuda çaba harcamanın, hiçbir bedel ödemeyi gerektirmediği ortadadır.** Kuşkusuz bu talep, yukarıda belirttiğimiz gibi 12 Eylül'ün tüm yasa ve

uygulamalarıyla birlikte ortadan kaldırılması çerçevesinde yinelenmeli ve başarıya dek üzerine gidilmelidir. Ancak **bunu AKP'nin yedeğine düşmeden, onun demagojilerine alet olmadan yapmak gerekir.**

Direnenlerin 12 Eylül'ün bütün uygulamalarıyla birlikte ortadan kaldırılmasını başaramamış olması, burjuvaziyi bu güne dek cesaretlendirdiyse de bu durum geçicidir. Komünist ve devrimcilerin önderliğinde işçi ve emekçi halkın, toplumun ileri kesimlerinin bunu başaracak olmasından duydukları korku, egemenlerin yakalarını hiç bırakmamış, koydukları engellerin yıkılacağı kabusunu hep yaşamışlardır. Tutarlı ve kararlı bir devrimci demokrasi mücadelesi hayata geçirildiğinde, 12 Eylül faşist rejiminin yerle bir olacağı kesindir ve bu bir gün mutlaka başarılacaktır. Faşist diktatörlüğün kökten yıkılacağı günler de bunun üzerinden yükselecektir.

* * *

“12 Eylül Yargılsın” talebinin AKP ve reformistler eliyle kirlendiği, çarpıtıldığı, kendi amaçlarına alet edildiği bir gerçektir. Ancak buradan kal-karak, devrimci ve komünistler bu talebi ileri sür-mekten ve bu doğrultuda mücadele etmekten geri duramazlar. 12 Eylül'ün yeniden gündemleştirdiği bugünlerde, bu doğrultudaki bakışlarını daha geniş kesimlere iletmek, onun nasıl yargılandığını ve yargılanacağını ortaya koymada bu zemini değerlendirmekle yükümlüdürler.

AKP ve reformistler, 12 Eylül'e dair onca çarpık görüşleri kitlelere boca ederken, böyle bir gün-dem hiç yokmuş gibi davranmak veya sadece onları teşhir etmekle yetinmek, doğru bir tutum olamaz. **“12 Eylül'ü Direnler Yargıladı, Direnenler Yargılayacak!” şiarıyla, daha aktif bir duruş ortaya konulmalıdır.** Mahkeme önlerindeki protesto gösterilerinden, alternatif

yargılama biçimlerine kadar her yol denenebilir. **“12 Eylül Yargılanıyor” oyununa ortak olmadan, aksine bu oyunu bozacak çeşitli biçimler bulunabilir.** Yeter ki bu perspektifle hareket edilsin...

12 Eylül yargılaması baş-lamadan önce ortaya koyduğumuz bu düşünce ve çağ-rımız halen geçerlidir.

Tarihimizle bir kez daha gururlandık!

12 Eylül mahkemesine gitmek için gece saat 23'te Taksim'de AKM önündeki otobüslerin yanına gittik. Orada Diyarbakır Hapishanesi'nde 80'li yıllarda kalmış birisiyle tanıştık. "Diyarbakır anlatılmaz" klasik sözünün arkasından işkenceleri ve eziyetleri anlatmaya başladı. Biz de sözü özellikle o yıllardaki direnişlere, dört kibrit çöpüyle kendilerini alev topuna dönüştüren Dörtlere ve Diyarbakır'da yaşanan ÖO'lara getirdik, onun ne yaptığını sorduk. Anladığımız kadarıyla direnmeyenler arasındaydı. Mazlum'lar ve kendini yakanlarla, ÖO'da şehit düşenlerin hiçbirisiyle aynı koşu-şta kalmamıştı. O geceyle ilgili konuştuk. Sonrasında molalarda da çay içtik ve sohbet ettik.

Otobüs yolculuğu iyi geçti. Arabadakilerin çoğu ADAM'ın (Askeri Darbenin Asker Mağdurları Derneği) üyeleri-ydi. Ankara'ya kadar gayet rahat bir şekilde sabah 6.40 civarında indik. Adliye'ye çok yakın bir yerde durduk ve Adliye'nin önüne gittik. İlk olarak bir kırtasiyeden iki karton, bant, kalem alarak döviz hazırlamaya karar verdik. Adliyenin önüne döndük ve önlüklerimizi giydik. Yazıyı yazmaya başlar başlamaz da foto muhabirleri çekmeye başladılar. Foto muhabirleri henüz azdı, ama televizyon kanallarının canlı yayın araçları yerlerine konumlanmışlardı. İlk etapta bir döviz yazıp bir yere asmak daha iyi olur düşüncesiyle bitirdiğimiz döviz adliyenin ve resimlerin tam ortasındaki direğe yapıştırmaya karar verdik.

İstanbul'dan sanırım 5 otobüs gelmişti. Diğer iller de henüz inmeye başlamışlardı. Adliyenin önü çok kalabalık değildi. Polisler, adliyenin kapılarının önüne bariyerler koymuşlardı. Saat 10'a doğru ozalitçiler de açılınca, ozalit çıktısı almaya gittik. Ancak ozaliti asacak uygun bir yer de yoktu. Biz de herkes gibi çimlerin üzerine serdik. Ondan sonra bir tane daha döviz hazırlamaya başladık. Yine kameralar, fotoğraf makinaları ile etrafımızı sardılar. İçlerinden birinin “günün karesi bu” dediğini duydum.

Katılan kurumlar arasında ESP, BDP, Partizan, Kaldıraç, SDP, TKP-1920, ÖDP, '78'liler Vakfı, Devrimci '78'liler Vakfı, EDP, aileler, hapishanelerde kalanlar vb. vardı. Genel kitle ile birlikte yaklaşık bin kişi civarındaydı. Ama ortam çok dağınık görünüyordu. İki ses aracı vardı. Biri '78'lilere, diğeri ise SDP'lilere aitti. O kadar karmaşık bir ortam oluştu ki, ne konuşulanlar duyuluyor, ne de sloganlar ortaklaştırılabiliyordu. Bu durum ancak iki saat sonra düzeltilebildi. Birinden konuşma yapılırken diğer araba susacaktı. Yine de karışıklık devam etti.

Akşama kadar çok fazla konuşmacı çıktı.

'78'lilerin yöneticileri, 12 Eylül'de işkence görenler, kayıp aileleri, avukatlar, politik

kurumların temsilcileri... Konuşmaların özünde hepsi "mahkemenin göstermelik olduğu"nu söylemelerine rağmen, herkesi mahkemeye müdahil olmaya davet ediyorlardı. "Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya yetmez, bütün sorumlular yargılsın" diyerek, bu mahkemenin açılmasının bile önemli olduğunu belirtiyorlardı. Konuşmalarda ağırlıklı olarak 12 Eylül'ün işkencelerinden, mağdurluğundan bahsedilirken, bu tabloyu değiştirebilen konuşmalar istisna idi.

Biz ise dövizlerimizi ve flamalarımızı sürekli görünür kılmaya çalıştık. Amacımız mahkemeyi ve AKP'nin oyununu teşhir etmek olduğu için, ne kadar insana görünür kılsak o kadar iyi olur düşüncesindeydik. En çok ilgi çeken ve gündemi belirleyen sloganın bizimkisi olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. "12 Eylül'ü direnenler yargılayacak" sloganıyla özdeşleşen ve o dönemin tarihini yazanların yoldaşları olarak, o alanın boş bırakılması gerektiği açıkça ortaya çıktı. Gün boyunca yaptığımız sohbetler, bizimle konuşanların söyledikleri, tarihimizin gururunu yaşamamıza bir kez daha vesile oldu. Eskiden bizimle hareket etmiş olan kişilerle de tanışma şansımız oldu. Başka siyasi yapılardan da yanımıza gelenler oldu ve "12 Eylül'de direnen tek sizdiniz" dediler.

Akşam saat 16'ya doğru mahkemenin biteceği haberi gelince, otobüse bindik ve İstanbul'a doğru yola çıktık. Kendi aramızda günün değerlendirilmesini yaptık. Temsilen gitmiştik ama üzerimize düşeni yapmıştık. Bundan sonrası için mahkemeden bir şey çıkmayacağı çok açıktı. Gerçekten de onları yargılayacak, başta direnen komünist ve devrimciler olmak üzere, emekçi halkın gücü olacaktı.

Kopartılan tüm yaygaranın amacı, kitleleri sisteme daha çok bağlamak... AKP başta olmak üzere tüm düzen partileri, faşistler, gericiler, mahkemeye müdahil olmak için başvurdu. Zaten televizyonlar ve gazeteler de bu durumu "özlenen tablo", "sağcıs-solcusu aynı alanda buluştu" şeklinde verdi.

Bu tabloyu değiştirecek olan ise biziz. Darbe karşıtı kesilen AKP'nin ve bu davaya çok büyük misyonlar atfeden reformistlerin oyunlarını bozacak olan, komünist ve devrimcilerdir. Kendimizi bu durumdan soyutlamanın doğru olmadığını tespit etmiştik. Yaşadığımız ortam da bunu pratik olarak kanıtladı. Tabii sadece teşhirle yetinmeyen çeşitli biçimlerle daha iyi örnek gerekiyor.

Bir PDD okuru

8 Mayıs 1945- Berlin'e Kızıl Bayrak çekildi

8 Mayıs 1945, İkinci Emperyalist Paylaşım Sa-

vaş'ının resmen bittiği gündür.

Birinci emperyalist savaştan yenik çıkan Alman burjuvazisi, biraz palazlanınca, faşist Nazi Partisi'ni işbaşına getirip yeni bir dünya savaşını başlattı. Almanya'nın Polonya'ya saldırısıyla başlayan savaş, asıl olarak sosyalist Sovyetler Birliği'ni hedefliyordu.

Diğer emperyalistlerin de desteğiyle Almanya 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne saldırdı. Alman ordusu, Ukrayna topraklarından başlayarak modern teçhizatla donatılmış milyonlarca askeriyle ilerliyordu. Avrupa'yı dümdüz eden faşist ordular Sovyetler'e saldırdığında, zaferin kolay geleceğine emindiler. Avrupa'da bir kasırga gibi esen faşist "Yıldırım Orduları"nın, Sovyetler Birliği'ni de paramparça etmesini istiyor, bekliyorlardı. Böylece emperyalistler sosyalizm tehdidinden kurtulacaklar, dünya genelinde işçi ve emekçilerin, ezilen halkların umutları da paramparça olacaktı.

Denizden Leningrad üzerinden de saldırıya geçmişler, buraya 20 km. yanaşmışlar ama ele geçirememişlerdi. 3 Haziran 1941'de General Franz Halder savaşın sadece 2 hafta süreceğini açıklıyordu. Arkasındaki emperyalistlerin desteğine, o güne kadar hiçbir engel le karşılaşmamış olmasına, modern teçhizatına ve "yıldırım" hızıyla ilerleyen 3 milyon askerine güveniyordu General.

Savaş, faşist orduların üstünlüğünde başladı. İlk anda SB'nin 2000 savaş uçağı yok edildi Alman savaş uçakları tarafından. Ağustos ayına gelindiğinde Kızıl Ordu'nun 400 bin askeri ölmüştü. Ama iki hafta süreceğini söyledikleri savaşı bitiremedi Almanlar. Ocak ayına gelindiğinde Leningrad'a girememişler; Kızıl Ordu'nun direnişine takılmışlar, sert kış bastırınca da oldukları yerde çakılmışlardı.

Stalingrad, Hitler için çok önemliydi, çünkü buradaki direniş sürdükçe Sovyetler Birliği'nin yıkılması mümkün olmayacaktı. Çünkü burası Moskova'dan önceki son duraktı. Sovyet halkları için de Stalingrad çok önemliydi. Stalin önderliğindeki Sovyet işçi ve emekçileri bir adım dahi geriye atılmasının ölüm demek olduğunun bilincindeydiler. Stalingrad, umuttu, dirençti, devrimdi, sosyalizmdi...

Stalin Moskova'da, görevinin başındadır. Halkının yanında direnmekte, askerlerinin başında savaşı yönetmektedir. "Bizim de topraklarımıza bahar gelecek" diyordu Stalin radyodan. O baharın müjdesi Stalingrad'da kanla ve canla veriliyor, halkların gözlerinde umut ışığı oluyordu.

Alman orduları, yaşanan direnişlerden kaynaklı destek alamıyordu geri birliklerinden. Stalingrad'da sadece Sovyet ordusuyla değil, bölgedeki köylülerin kurduğu partizan birlikleriyle, milis örgütlenmeleriyle de savaşmak zorunda kalıyorlardı. Daha önce işgal ettikleri hiçbir ülkede bu kadar güçlü bir halk direnişi, bu kadar büyük bir anavatan sevgisi, devlete ve öndere bu kadar derin bir bağlılıkla karşılaşmamışlardı.

Moskova önlerinde, Stalingrad'da yaşanan çatışmalar, çok ağır koşullar altında aylar boyunca sürdü. 1943 yılının Aralık ayında bu defa faşist Alman ordusu geri çekilmeye, Sovyet Kızılordusu ilerlemeye başladı. Çok zor bir ilerleyişti bu. Alman işgalinin yerle bir ettiği topraklardan geçerken, bir taraftan dağılmış haldeki

faşist birliklerle bir taraftan talan edilmiş köylerdeki açlıkla savaşmak zorundaydılar. Sovyet Kızılordusu bir taraftan ilerlerken bir taraftan da kilometrelerce ray döşüyor, bu raylardan her türlü lojistik, yiyecek, cephan ve yedek kuvvet sevkiyatı gerçekleştiriyordu. Bu arada karşılarına çıkan toplama kamplarını boşaltıyor, bu katliam merkezlerindeki tutsakları serbest bırakıyorlardı. Üstelik faşist işgalcilerden temizledikleri her karış toprak parçasında, kitlelerin düzeni yeniden kurmasına da önderlik ediyor, adeta, Moskova'dan Berlin'e uzanan bir sosyalizm köprüsü oluşturuyorlardı.

Savaşın dengelerindeki bu beklenmedik değişiklik, ABD ve İngiltere'nin paniğe kapılmasına neden oldu. Faşizm tarafından yerle bir edileceğini düşündükleri sosyalist ülke, faşizmin kalbine, Berlin'e doğru yürümeye başlamıştı çünkü.

ABD ve İngiltere de hemen savaşa dahil oldu. Amaçları, Sovyet Kızılordusundan önce Almanya'ya girmek ve savaşın galibi olarak kendilerini ilan etmektir. Çünkü SB savaşın galibi olursa, tüm dünyada sosyalizmin prestijinin çok büyük bir hızla yükseleceğini biliyorlardı.

Bu defa emperyalist ülkelerle sosyalist SB arasında bir yarış başlamıştı. Alman faşizmi, emperyalist orduların Kızılordu'dan önce Berlin'e ulaşması için her türlü kolaylığı gösterdi. Alman generalleri gönüllü olarak ABD ordusuna teslim oluyor, onların biran önce Berlin'e ulaşmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Sovyet ordusu, savaşın olağanüstü yorgunluğu da dahil olmak üzere binbir badire altında ilerlemeye çalışırken, ABD ordusu koşarak Berlin'e yaklaşıyordu. Savaşın son günleri, Kızılordu ile ABD ordusu arasında, Berlin'i daha önce işgal etme yarışına dönüştü adeta. Bu yarış kazzanan, sosyalizmin azmi ve faşizme diz çöktürme kararlılığı oldu. Kızılordu emperyalistlerden önce, 1945 yılının nisan ayında Berlin'e girdi ve Alman parlamento

binası Reichstag'ın tepesine kızıl bayrağı çekti.

Alman faşizminin ABD'ye sığınmayı tercih etmesi boşuna değildi. Savaştan sonra faşist yöneticilerin yargılanması için sadece sosyalist SB çaba gösterdi; emperyalistler ise yargılamaları zayıflatmak ve faşist kadroları korumak için uğraştılar. Kendilerine teslim olan generalleri mahkemeye hiç çıkarmadan ABD'ye kaçırdılar. Sonradan Nazi suçlularını sakladıklarını ve onlardan çok çeşitli biçimde faydalandıkları açığa çıktı. Bunların içinde CIA'nin, işkence yöntemleri konusunda Naziler tarafından eğitildikleri en yaygın bilinenidir.

Kaynaklara göre, ikinci emperyalist savaş döneminde İngiltere'nin toplam kaybı 332 bindir. Toprakları işgal edilmeyen ve askeri bir saldırıya uğramayan ABD'de 298 bindir. SSCB'de ise 13 milyon 600 bini asker olmak üzere 21 milyon Sovyet yurttaşı can vermiştir. Stalin bunların 3 milyonunun komünist kadrolar olduğunu söylemektedir. Bu devasa insani kayıpların yanı sıra Nazi sürülerinin Sovyet savaş tutsaklarına ve sivil halka yaptıkları zulüm, yağma ve maddi yıkım inanılmaz boyutlardadır. 236 bin kolektif çiftlikten 98 bini yok edilmiş, yağmalanmıştır. Onbinlerce okul, klinik, hastane ve kitaplık yakılmıştır. Milyonlarca at, sığır, davar ve domuz öldürülmüş ya da Almanya'ya götürülmüştür. Toplam 4 milyon 700 bin konutun yıkıldığı saptanmıştır.

1945 baharında Berlin'de Meclis binasının tepesine kızıl bayrak dikildiğinde sosyalizmin güçlülüğü bir kez daha görüldü. Stalin, "Bizim de topraklarımıza bahar gelecek" demişti. Ve o bahar, 8 Mayıs'ta faşizmin büyük yenilgisi ile geldi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda dünyanın üçte biri emperyalist boyunduruğu parçalayarak, devrimlerini gerçekleştirdi. Sosyalist sistem, emperyalist-kapitalist sistemi önemli oranda geriletmiş oldu.

Dersim katliamı protestolarla lanetlendi

Dersim katliamının başlama tarihi olan 4 Mayıs'ta, Dersim Dernekleri

Federasyonu DEDEF, İstanbul, İzmir, Dersim ve Adana'da protesto eylemleri yaptı.

İstanbul'da DEDEF'in çağrısıyla Taksim Tünel'de toplanan kitle, "*Dersim '38, sözün bittiği yerdir! 4 Mayıs insanlığın kara günüdür! 38 Ho wira nekeme*" pankartını açtı.

Ellerinde Dersim katliamını anlatan dövizlerle Taksim Tramvay durağına kadar yürüyen kitle, İstiklal Caddesi'ndeki CHP Beyoğlu İlçe binası önünde bir süre sloganlarla bekledi ve o dönemde tek parti olan CHP'yi protesto etti. Taksim tramvay durağında yapılan basın açıklamasında ise, Dersim katliamının sorumlusunun devlet olduğu vurgulanırken, belgelerin açıklanması istendi. Dersim'de katledilenlerin listesinin açıklanması, sürgüne gönderilenlerin bildirilmesi istenirken, Dersim katliamını yapanların isimlerinin cadde ve sokaklardan silinmesi, DNA ile kimliği tespit edilen 100 Dersimli'nin Alevi inancına göre cenazesinin yapılması için gerekli izinlerin verilmesi vb. talepler dile getirildi.

İzmir'de aynı gün Konak Piyer önünde toplanan İzmir Dersim Dernekleri üyeleri, Sümerbank önüne yürüdü. Dersim'in bir insanlık suçu ve katliam olduğu vurgulanarak şunlar söylendi: "*Başta Dersim olmak üzere tüm köy, ziyaret isimleri iade edilmelidir. Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yerleri açıklanmalı, Dersime nakillerine izin verilmelidir. Arşivler açılmalı, Dersim 1937-38 sürecinde yaşananlar açıklanmalıdır. Dersim'de zorla alıkonulan ve ailesinden uzaklaştırılan çocuklarımızın isim listesi açıklanmalıdır. Köylerimiz yeniden iskana açılmalı, imar edilmelidir. Siyanürlü altın çalışmaları derhal durdurulmalı, madencilik lisansları iptal edilmelidir. Ormanlarımıza yönelik tahribata son verilmelidir. Ana dilde eğitim esas alınmalıdır. Devlet Dersim halkından özür dilemelidir*" denildi. Eylemlerde, Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen'in, pilot olarak Dersim'in bombalanmasında yer aldığı da vurgulandı.

Devlet Dersim'de resmi rakamlara göre 13 bin kişiyi öldürmüş, bir o kadar insanı da sürgüne göndermişti. Gerçek rakamların bundan çok daha yüksek olduğu, 80 bine yaklaştığı tahmin ediliyor. Tam bir vahşet-insan kıyıdır Dersim'de '38'de yaşanan. Aynı zamanda bir direniş destanı. "Dersim'e sefer olur, zafer olmaz" diyen yiğit savaşçıların, kanlarıyla yazdıkları bir destan...

☆ 3 Mayıs 1962- Ankara'da "Açlar Yürüyüşü" yapıldı

Yapı-İş Sendikası'nın düzenlediği yürüyüşe 5 bin işçi ve işsizler katıldı. Yoksulluğa ve işsizliğe karşı gerçekleştirilen yürüyüşte hedef Meclis'ti. Yürüyüşe saldıran polis 300 kişiyi gözaltına aldı. Eylem '60'lı yılların ortalarından itibaren yükselişe geçen sınıf hareketinin önemli eylemlerinden biriydi.

☆ 4 Mayıs 1985- Fikri Sönmez öldü.

Fikri Sönmez, 1980 yılında Fatsa'da devrimcilerin bağımsız adayı olarak Belediye Başkanlığını kazandı ve görev yaptığı süre içinde Fatsa'da önemli işler yaptı. 12 Eylül öncesi "nokta operasyonu" ile Fatsa'da büyük bir terör estirildi. Bu operasyon 12 Eylül'ün habercisi niteliğindedir. Ne yazık ki, Fatsa'da beklenen direniş gerçekleşmedi. Fikri Sönmez başkanlıktan alındı ve onun da içinde bulunduğu yüzlerce kişi işkencelerden geçirildi.

☆ 5 Mayıs 1981-IRA militanı Bobby Sands Ölüm Orucu'nda öldü.

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Kurtuluş Ordusu militanı Bobby Sands ve yoldaşları, siyasi tutsaklık hakkı ve tek tip elbiseye karşı, yaşam koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle ölüm orucuna başladılar. Maze Cezaevi'ndeki eylem 217 gün sürdü ve Bobby Sands ile 9 arkadaşı yaşamını yitirdi. Sands bu eylem içindeyken yapılan seçimlerde, İrlanda halkı tarafından milletvekili seçildi. Dönemin İngiltere Başbakanı "Demir Lady" lakaplı Thatcher, tutsakların talepleri konusunda geri adım atmadı. Buna rağmen, eylemin önemli politik kazanımları oldu ve eylem tüm dünyada yankı getirdi. Bobby Sands ve arkadaşlarının cenazeleri, onbinlerce kişinin katıldığı ve silahlı IRA militanları tarafından yönetilen törenlerle kaldırıldı.

Mayıs Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980-Serdar Yılmaz

Kartal'da yıldırım düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. İşçiler ve emekçilerle yakın ilişkiler kurmakta, onları mücadeleye kazandırmakta çok başarılıydı.

10 Mayıs 1976-Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrasında Ankara üniversite gençliği içinde faaliyetlerde bulunan militanlardan biriydi. Kısa sürede polisin dikkatini çekti. Polis, sivil faşistleri devreye soktu ve Fevzi kurşunlanarak öldürüldü.

☆ 9 Mayıs 1974-Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) önderlerinden Ulrike Meinhof, Stuttgart'ta Stammheim Cezaevi'nde hücrelerinde katledildi.

☆ 12 Mayıs 1916- İrlandalı işçi önderi James Connoly kurşuna dizildi

1896'da İrlanda Sosyalist Cumhuriyetçi Partisi'ni kuran Connoly, 1903-1910 yılları arasında ABD'de sendikal çalışmalar yürüttü. İrlanda'ya döndükten sonra ulaştırma işçilerinin mücadelesine önderlik etti. İrlanda'nın ulusal kurtuluşunun sosyal kurtuluşla birleştirilmesi ve emperyalizm çağının devrimler çağı olduğu konusunda açık bir bilince sahip olan Connoly, Dublin Ayaklanması'nı hazırladı. James Connoly, ayaklanmanın ardından sömürgeci İngilizler tarafından kurşuna dizilerek katledildi.

☆ 13 Mayıs 1974-Kürt kadın direnişçi Leyla Qasım idam edildi

1974 yılında Irak'ta Baas yönetiminin Kürtler üzerindeki baskılarını protesto etmek için, Leyla Qasım ve arkadaşları uçak kaçırma eylemi planladılar. Ancak eylemi gerçekleştirilmeden 24 Nisan 1974'te yakalandılar ve hızlı bir yargılama sonrası 13 Mayıs 1974'te 4 arkadaşıyla birlikte idam edildiler. Leyla Qasım yargılama sırasında "... Ben Kürdistan'ın özgürlüğü için canımı feda ettiğimden dolayı sevinç ve gurur duymaktayım" diyerek önemli bir miras bıraktı.

☆ 16 Mayıs 1926- Ağrı İsyanı

Şeyh Said Ayaklanması'nın ardından Ağrı dağına çekilen bazı Kürt aşiretleri, Ağrı'yı bir direnme merkezi haline getirdi. Kürt direniş örgütü Hoybin, Ağrı İsyanı'nın nedenleri ve hedeflerini dünya kamuoyuna duyuran "Gri Ağır Dibarine (Ağrı Ateş Yağdırıyor)" isimli bir bildiri yayımladılar. Faşist devlet güçleri, Kürt direnişçi güçlerini yoketmek üzere sistematik saldırılar düzenledi. Bu saldırılardan biri de, ünlü "Zilan Deresi Katliamı"nın gerçekleştirildiği 1930'daki saldırıdır.

☆ 18 Mayıs 1973-TKP-ML'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya işkenceyle katledildi.

Doğu Perinçek'in TİİKP'nin oportünist görüşlerine karşı çıkan Kaypakkaya, TKP-ML'yi kurdu. Mao'nun fikirlerinden etkilendi. "Yarı feodal yarı sömürge" tespitinden yola çıkarak, devrimin "kırların kentleri kuşatması" şeklinde başlayacak "halk savaşı" ile gerçekleşeceğini düşünüyordu. Bu doğrultuda gerilla savaşını başlatmak için kırlara çekildi. Köylüler içinde çalışma yürüttü. Polisle girdiği bir çatışmada yaralı olarak ele geçi-

6 Mayıs 1972-Deniz, Yusuf ve Hüseyin idam edildi

'68'lilerin gençlik önderlerinden Deniz, Yusuf ve Hüseyin, FKF içinde yürüttükleri faaliyetin ardından THKO'yu kurdular. 1971 yılında gerçekleştirilen 12 Mart darbesi, ilk hedef olarak devrimci gençlik önderlerini seçti. Tüm örgütlülükler dağıtılırken, işkence yaygın bir şekilde uygulandı. Binlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin bu koşullarda dağlara çekilme ve mücadeleyi gerilla savaşı şeklinde sürdürme kararı aldılar. Deniz ve Yusuf Sivas'ın Şarkışla ilçesinde askerle girdikleri çatışmada yakalandılar. Mahkemeleri göstermelik olarak yürütüldü; üçü ile ilgili idam kararı önceden alınmıştı. Üç devrimci önder, mahkemede görüşlerini sonuna kadar savundular ve idam sehpasında sloganlarını haykırarak sehpayı kendileri tekmeleyerek ölümsüzleştiler.

rildi. Diyarbakır'da gördüğü yoğun işkencelere rağmen sır vermedi ve katledildi.

☆ 18 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde "Dörtlerin Gecesi"

PKK savaşçıları Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, Diyarbakır cezaevindeki faşist terör ve işkenceleri protesto etmek için bedenlerini ateşe verdiler.

☆ 19 Mayıs 1895 Jose Martí öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda "partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalnız bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü.

"Aynı yalnızlıkla ölmek isterim / Kırdı bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum yerine yıldızlar parlarsın üzerimde / Yeryüzü uzansın altımda sessiz / Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim / Varsın hainleri saklasınlar soğuk bir taş altında / Dürüstçe yaşadım ben / Karşılığında / Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."

☆ Mayıs 1968-Fransa'da '68 Eylemleri

ABD'nin Vietnam işgaline dönük protestolar, tüm dünyada antiemperyalist kitlesel gösterilere dönüştü. "68 baharı" olarak tarihe geçen bu eylemlerin en etkili gerçekleştirildiği ülke ise Fransa idi. Fransa'nın hemen bütün kentlerinde, gençler, işçiler ve emekçiler genel grevlerden okul ve fabrika işgallerine, barikat savaşlarından silahlı çatışmalara kadar, yaygın kitlesel ve militan eylemler gerçekleştirdiler. 10 Mayıs'ta Paris'te kurulan barikatlara polisler ve faşistler saldırdı. İşçi sınıfı bunun üzerine öğrenci gençliğe destek için harekete geçti ve genel greve gitti. Yapılan mitinglere 1 milyon işçi ve emekçi katıldı. Eylemlerin yükselişi burjuvaziye olduğu kadar reformizmi de rahatsız etti ve Fransız Komünist Partisi eylem kırıci rolü oynayarak eylemleri söndürdü.

☆ 31 Mayıs 1971 Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecik'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

Proletaryanın içine sokulan burjuva ideolojisi: TASFİYECİLİK

Son on-onbeş yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketi'nde en çok kullanılan kavramlardan biri de tasfiyeciliktir. Ne var ki tasfiyecilik olgusu oldukça dar ele alınmaktadır. Çoğu kez kendi içlerinde bir kesimin tasfiyesi olarak kullanılmakta ya da Kürt hareketinde görüldüğü gibi dıştan (emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikaları ile) dayatıldığı varsayılmaktadır. Her halükarda kendi dışında görme ve kendinden başka herkese en genel ifade ile "tasfiyeci" deme yolu seçilmiştir. Oysa tasfiyeciliğin ideolojik-siyasi-kültürel birçok boyutu bulunmaktadır ve kökleri oldukça derindir.

Tarihimize kısaca bir göz attığımızda, 1925 yenilgisini hazırlayan Şefik Hüsnü TKP'sinin yaydığı tasfiyecilik ve mültecilik hastalığını görürüz. Uzun yıllar yine revizyonist TKP'nin yarattığı ağır yenilgiler vardır. Kruşçev-Mao revizyonizminin yol açtığı tahribatlar, dönüm noktalarında vurulan vurgunlar; 12 Eylül sonrası ve '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren yaşadığımız tasfiyecilik dönemi sözkonusudur. Ülkemizde tasfiyeciliğin bu köklü geçmişi, ona karşı savaşımı da oldukça zorlu kılmakta, kararlı bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Bugün işçi ve emekçi kitle hareketinin belli bir canlılık içine girmesi, tasfiyecilik olgusunun ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Farklı iç ve dış etkenleri hesap etmek, bununla birlikte tasfiyeciliğin görüngülerinin altında yatan ideolojik-siyasal nedenleri irdelenen bir yaklaşım içinde olmak gerekiyor.

Lenin, devrimin geçici yol arkadaşlarını en az kararlı ve güvenilirmez dostlarını, küçük-burjuva ya da 'sınıfsızlar' şeklinde tanımlarken, aynı zamanda tasfiyeciliğin bir yenilgi hastalığı olduğunu da belirtir. Gerçekten de tasfiyecilik, karşıdevrimin inisiyatifi ele geçirdiği ve daha azgın bir saldırıya geçiş yaptığı yıllarda "küçük burjuva oportünist eğilim" olarak ortaya çıkıyor. Aynı zamanda proletarya dışı ara sınıfların, devrimi reddederek panik halde kaçışının da ifadesi oluyor.

rını en az kararlı ve güvenilirmez dostlarını, küçük-burjuva ya da 'sınıfsızlar' şeklinde tanımlarken, aynı zamanda tasfiyeciliğin bir yenilgi hastalığı olduğunu da belirtir. Gerçekten de **tasfiyecilik, karşıdevrimin inisiyatifi ele geçirdiği ve daha azgın bir saldırıya geçiş yaptığı yıllarda "küçük burjuva oportünist eğilim" olarak ortaya çıkıyor.** Aynı zamanda proletarya dışı ara sınıfların, devrimi reddederek panik halde kaçışının da ifadesi oluyor.

Tasfiyeciliğin karakteristik özelliği, durgunluk ve çözülme yıllarında, ML ilke ve değerlerini ısrarla koruma ve taşıma kararlılığından kaçıştır. Bu kaçışta ısrar etmek, kendisini yükseliş yıllarında da gösteriyor, ancak sallantılı ve yalpalamalı özelliği, bunalım ve dağılma sürecinde kendini daha fazla açığa vuruyor.

Egemen sınıfların inisiyatifi eline geçirdiği gericilik yıllarında; tasfiyecilik süreci, komünist saflarda da bir dağılma yaşanmasına yol açabilir. Çünkü tasfiyeciliğin sosyal-sınıfsal kökeni küçük burjuva ve aydın katmanlardır. Ve bunlar devrimci bir canlanma yaşanırken örgüte yığınlar halinde gelen, ama bir çözülme ve dağılma baş gösterdiğinde en fazla etkilenen kesimler olurlar.

Eğer bir ülkede **komünistler proletaryayı, proleter olmayan sınıfların ideolojik uzlaşmasından koparıp bağımsız bir sınıf olarak örgütlemeyi başaramamışsa, o ülkede proletarya hareketiyle komünist hareket ayrı mecrada akıyor demektir.** Tıpkı ülkemizde olduğu gibi... Hiçbir şey sancısız doğmaz ve gelişmez. Sınıf mücadelesinin yürütülüş biçiminde kaçınılmaz sonuçlar kendi nesnelliği içinde her zaman varolacaktır.

Sorun, teorik ve örgütsel açıdan açık ve net bir çözüm üretilebilmiş midir, yoksa bir sürüklenme ve bundan doğan Marksizm-Leninizm'in teori ve pratiğinden

Lenin, "Tasfiyecilik Üzerine" adlı ünlü kitabında tasfiyeciliğin sosyal-sınıfsal köklerini şöyle koyuyor: "Partinin en proleter ögeleri ve aydınların ilke açısından en tutarlı ve en sosyal-demokrat olanları, sosyal demokrat işçi partisine sadık kalmışlardır. Kaçışlar partinin arınması demektir, partinin en kararlı ögelerinden, güvenilirmez dostlarından her zaman belli bir süre için proletaryaya katılan veya küçük burjuvaziden ya da belli bir sınıfın yörüngesi dışına atılmış, ve 'sınıfsızlar' arasından gelen 'Abbas yolcularından' oluşan (Mitlaufer) kurtuluşu demektir." (Tasfiyecilik Üzerine sf: 51)

Lenin, devrimin geçici yol arkadaşla-

uzaklaşmalar, savruluşlar mı yaşanmıştır sorularına verilecek cevaplarda düğümlenmektedir.

Tasfiyeciliğin görüngüleri

Devrimci hareketin sıkça devrim ve sosyalizm yolundan çıkan ve yine sık aralarla tasfiyecilik hastalığına açık bir bünyeye sahip olan yapısı, bugün daha ciddi boyutlara varmıştır. ML'nin en temel konularında baş gösteren bu hastalık nelere yol açıyor?

Proletaryanın devrimci mücadeleden önder güç olması ve ezilen yığınları etrafında toplaması gerekirken, diğer ezilen ara sınıf ve katmanlara dayanılması... Leninist yeraltı örgütü yerine legal-Menşevik bir örgütlenme... İdeolojik sağlamlıktan yoksunluk... Ve bunların bünyeyi, burjuva-liberal, troçkist-reformist akımların her türünden etkilenmeye açık hale getirmesi... Bir ucu Aydınlık ve Kemalizm, diğer ucu anarşizm ve Menşevizme dek uzanan savrulmalar... Hastalığın temel kaynaklarına inilmediği için de, onları yeniden yeniden üretiyor ve çıkış yollarının tümüyle tıkanmasına neden oluyor.

Bu öyle iç içe geçen diyalektik bir bütün oluşturuyor ki, ideolojik-siyasal yetmezlikler, örgütsel-pratik alana daha derin sorunlar yaratarak yansıyor. İktidar fikrinden ve devrimin güncelliği Leninist ilkesinden uzaklaşıldığı oranda, bunun doğal bir sonucu olarak proletarya hareketinin yaşadığı sancılar da artıyor. Tarihinde çok görkemli direniş, grev ve işgaller yaratmış Türkiye işçi hareketi, zaten doğduğundan bu yana komünist bir önderlik etrafında kenetlenememiş, revizyonist ya da reformistlerin etkisinden kurtulamamıştı. Sınırlı da olsa devrimci etkiyle harekete geçen işçiler, tasfiyeciliğin baskın hale gelmesiyle tamamen öndersiz-örgütsüz kaldılar. Bu durum, onu burjuvazinin saldırıları karşısında iyice çaresiz bıraktı. Tersten de bu durum, sınıf bileşimi güçlü örgüt/parti yaratıla-

Tasfiyecilik, salt yeraltı örgütünün lağvedilmesi ve ML partinin legal bir parti haline getirilmesi ile sınırlı değildir. Bu bazen Lenin'in ifadesiyle "yeraltında ısrarlı olanlara salık verilen kloroform", ; "komünistler içinde burjuva-demokratik etki"dir. Mülteciliktir, örgütsüz devrimcilik üretmektir, bunalım zamanlarında dağılma ve çözülme, aydınca bir dar kafalıktır. Doğruluğu bin kez ispatlanmış gerçekleri tartıştırma, temel tezleri bulandırmadır. Tasfiyecilik; proletaryanın içine burjuva ideolojisini sokmak, komünistlerin içinde de oportünist eğilimleri güçlendirmektir. Bunu Lenin en açık haliyle şöyle ortaya koyuyor: "Tasfiyeciler, işçiler arasına liberal bozulmanın tohumlarını atmak üzere burjuvazi tarafından gönderilmiş küçük burjuva aydınlardır. Tasfiyeciler, Marksizm haini, demokrasî hainidirler."

mamasının en büyük nedeni oldu. Bu aynı zamanda, süreklileşmiş bir şekilde kapitalist eğilimleri, anti-ML akımlara kapaklanmayı, aydınca yaklaşımları, zorluklar karşısında bıkkınlık ve yorgunluğu üretip duran bir bataklığı yarattı.

Elbette **tasfiyecilik, salt yeraltı örgütünün lağvedilmesi ve ML partinin legal bir parti haline getirilmesi ile sınırlı değildir.** Bu bazen Lenin'in ifadesiyle "yeraltında ısrarlı olanlara salık verilen kloroform", "acı vermeksizin ameliyat etmek"tir; bazen "küçük burjuva oportünist bir eğilim"; "komünistler içinde burjuva-demokratik etki"dir. Mülteciliktir, örgütsüz devrimcilik üretmektir, bunalım zamanlarında dağılma ve çözülme, aydınca bir dar kafalıktır. Ya da durağanlık içine girmek, devrimci görevleri kavramamaktır. Doğruluğu bin kez ispatlanmış gerçekleri tartıştırma, temel tezleri bulandırma, sınıf düşmanı yüzünü gizleyerek sinsice çalışmadır. **Tasfiyecilik; proletaryanın içine burjuva ideolojisini sokmak, komünistlerin içinde de oportünist eğilimleri güçlendirmektir.** Bunu Lenin en açık haliyle şöyle ortaya koyuyor: *"Tasfiyeciler, işçiler arasına liberal bozulmanın tohumlarını atmak üzere burjuvazi tarafından gönderilmiş küçük burjuva aydınlardır. Tasfiyeciler, Marksizm haini, demokrasî hainidirler."* (Tasfiyecilik Üzerine-sf: 261)

Tasfiyeciliğin nesnel yönleri

Dünya çapında 1917 Devrimi'nin yarattığı etki ve muazzam değerler '60'lar dünyasında tek tek eritmeye başlanmış, '90'lara gelindiğinde derinliklere gömülmüş, revizyonizmin iflasıyla karşı karşıya kalınmıştı.

Başta ABD olmak üzere dünya kapitalizmi, revizyonist sistemin yaşadığı bunalımı derinleştirmek için saldırıya geçti. Devrim, sosyalizm ve ML biliminin, dünya halklarının üzerinde haklı olarak

yarattığı prestiji gözlerden düşürmek ve proletaryanın bir daha yönetime gelmeyi asla düşünmemesi, hatta düşünde bile görme-mesini sağlamak için dizginsiz terör ve ideolojik bir savaş başlattı. Revizyonist sistemin hegemonya alanlarına göz dikerek Sovyet revizyonizmini zayıflatmak, etki alanına giren ülkeleri ele geçirmek için harekete geçti. Revizyonizmin anti-komünist özünden kaynaklanan boğucu, dağıtıcı ve kapitalizm karşısında zayıf düşürücü etkileri, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin oyunlarına açık hale getiriyordu. Sovyet revizyonizminden kopuşlar baş gösterdi. Bu kopuşu gerçekleştiren ülkelerin yüzü tam da kapitalist/emperyalist sistemin istediği gibi Amerika, Almanya, İngiltere ve Fransa gibi emperyalist ülkelere dönmeye başlamıştı.

Dünya burjuvazisi bu yenilginin üzerinde tepinmeye başladı. Ortalık, "sosyalizm öldü", "sosyalizm çözüm değil" naraları ile çınhyordu. Çöküntüyü revizyonist sisteme değil de sosyalist sisteme aitmiş gibi göstermeye çalışarak, kitlelerin bilincini karartmak için uğraşıyorlardı.

Emperyalist/kapitalist sistem tam bir zafer sarhoşluğu içinde bilinçleri teslim almak için canhıraş bir faaliyet içine girdi. Çünkü artık SB, Çin, Arnavutluk gibi eski sosyalist ve halk demokrasisi ülkeleri bir bir çözülürken, ulusal kuruluş savaşları da emperyalist "Yeni Dünya Düzeni" (YDD) rüzgarından etkilenmeye başlamıştı. **Dünya çapında ortaya çıkan önderlik boşluğu; dünya proletarya hareketinin zayıflamasına, sendika ağalarının ve reformizmin kucağına düşmesine yol açmıştı.** İlham kaynağı örnek sosyalist ülkeler, uluslararası planda ML'yi savunacak güçlü komünist parti ve odaklar kalmamış, burjuvazinin üzerine atlayacağı büyük bir boşluk doğmuştu.

Ülkemizde ise, ezilen halk kitleleri tersine 12 Eylül'ün ölü top-

rağını üzerinden atarak kabarmaya başlıyordu. '89 Bahar Eylemleri, '90-'91 grev ve direnişleri, devrimci bir çıkış yapan emekçi memur direnişleri, öğrenci gençlik hareketindeki yükseliş, ulusal kurtuluş savaşının serhıldanları, bir bütün olarak anti-faşist mücadele ve emperyalist savaşa karşı genel bir çıkış damgasını vuruyordu döneme. Fakat bu yükseliş, YDD rüzgarının şiddetle estirildiği bir dünya konjonktüründe gerçekleşiyor, bunun izlerinden etkilenmeye açık bir hareket olma özelliğini taşıyordu. Üstelik faşist rejim, böyle bir ortamda, içerisinde azgın bir saldırıyı da barındıran sahte demokrasi manevralarına girişiyordu.

Kitlelerin canlanmasıyla, 12 Eylül'ün karanlık yılları hiç bitmeyecek sanan oportünist güçler de sahnede yerini aldılar. Ama geçmi-

şin üzerinden atlama, kitlelerin kendiliğinden hareketine katılma ve bir sürüklenme hali içerisindeydiler. Doğallığında tasfiyeciliğin görüntüsü de flulaşmaya başladı. Aslında **ateş hattında sınımayan, daha doğrusu sınav günlerinde sınıfta kalan güçlerin bünyesinde, tasfiyecilik hastalığının mikropu ölmemiş yaşıyordu**. Çünkü ne bir tedaviye ihtiyaç duydular ne de böyle bir hastalığa yakalanmış olduklarını kabul ettiler.

Geçmişten dersler çıkarmama, tersine üstüne kül dökme, elbette ki, tarihte tekrar tekrar aynı şeylerin yaşanmasını beraberinde getirecektir. Bu kaçınılmazdır. Eğer geçmişin tartışılması rahat-sızlık verir, karıştırılmaması için özel bir çabaya girilirse, bu başka bir sonuç doğurmaz.

Sadece 12 Eylül yenilgisi değil,

bu vurgunun üzerine gelen '90'lar dünyasının konjonktürü, birçoklarının ruhsal dünyasında ve bilincinde derin sarsıntılar yaratmıştı. **Yeraltı örgütü ve sosyalizme inanç zayıflamış, revizyonist düşünceler ve yasalılık yeniden uç vermeye başlamıştı.** Zaten legalleşme furcasının zemini de buradan yükseliyordu.

Yeni... Yeni... Her şey yenilenmeli!... Yorgunluk, her şeyi yenisinden kurarken bu "yeni"de gösteriyordu kendisini.

Tasfiyeciliğin sonuçları

Devrimci hareket, Mustafa Suphi yoldaşın sonra revizyonistleşen TKP'nin on yıllardır yarattığı ideolojik-politik ve pratik tahribatlardan çeşitli düzeylerde etkilendi. Aynı zamanda ordu ve Kemalizm'i 'ilerici' görmeye dek uzanan derin bozulmalar yaşadı.

Tasfiyecilik Nedir?

Marksist hareketin tarihinde tasfiyecilik kendini en sistemli biçimiyle Çarlık Rusya'sında, 1905 Devrimi'nin yenilgisinin ardından gösterdi. 1907'den başlayıp, neredeyse I. Dünya Savaşı'na kadar uzanan kesitte Rus işçi hareketi saflarında görülmedik boyutlara varan bölünme ve dağılma, şaşkınlık ve tövbekarlık, ihanet ve kaçış, inkarcılık ve yasalılık eğilimleri ortaya çıkmıştı. Bunlar basit bir rastlantı mıydı, yoksa bir takım kötü niyetli insanlar tarafından yapay olarak mı körükleniyordu?

Daha ilk görüldüğü anlarda teşhisini koyan ve hastalığın genel çizgilerini kapsamlıca çözümleyen Lenin, tasfiyeciliğin, *"bir rastlantı ya da belli bazı bireylerin habis arzularının ürünü olarak değil"*, o dönemdeki *"işçi sınıfı hareketinin 'tarihsel durumu'nun ürünü olarak açıklanması"* gerektiğini söyledi. Tasfiyecilik, karşıdevrimin zafer kazandığı ağır yenilgi yıllarında, dağılma ve çökme günlerinde görülüyordu.

1905 Devrimi yaklaşık iki buçuk yıl sürmüş, 1907 yılı ortalarında da bastırılmıştı. Devrimi tamamen ezmek, geçmişin intikamını almak ve eski mücadele geleneklerini kafalardan silmek isteyen Stolipin gericiğinin saldırısı acımasızdı. 1907-1910 yılları arasında 3. 500 kişi idam edildi. Çarlığın zindanları ağızına dek doluydu. Okhrana ajanları, ihanetlerden de yararlanıp örgütlerin içine sızarak, onlara ağır darbeler indiriyorlardı.

Yenilgiyle birlikte yorgun düşen ve devrimci ruhu zayıflayan işçi ve köylü kitlelerinin eylemleri en alt seviyeye düşmüş, partiye ve diğer devrimci örgütlere verdikleri destek azalmıştı. Bolşevikler de dahil olmak üzere bütün sol partiler yığın halinde kadro ve sempatizan kaybediyorlardı. Eskiden yüz binlerle, on binlerle ölçülen devrim safları, artık binlerle, yüzlerle ölçülür hale gelmişti. Bazı illerde parti örgütleri ya tamamen, ya da yarı yarıya çökmüşlerdi.

Devrimin yenilgisi karşısında hayal kırıklığına uğrayan yığın ve kaypak aydınlar, partiden hızla uzaklaşıyorlardı. Henüz safları terk etmeyip Marksistlik iddiasını sürdüren birçok küçük burjuva aydın unsur ise, her türlü liberal, reformcu, yasal, anti-Marksist teorilerin üzerinde boy atıp ürettiği bir bataklık durumundaydı. Her zamanki gibi bunda da başı çeken yine Menşevikler ve diğer küçük burjuva grupları.

Başka oportünizm türlerinde olduğu üzere, tasfiyeciliği doğuran da, karşıdevrimin "proletarya üzerindeki burjuva etkisi" idi. Devrimin yükseliş ve saldırı halinde olduğu iyi günlerde saflara katılan "yol arkadaşları", devrim ağır bir yenilgiye uğrayınca, panikleyerek bozgunculuk yapmaya başlamışlardı. Çürümenin, ihanetin, davayı terkin, inançsızlığın, yalpalamanın, umutsuzluğun, işçi hareketini liberalizm yoluna saptırmının kaynağı bunlardı.

Lenin, bu toplumsal olgunun "sınıf kökeni"nin küçük burjuva yol arkadaşları, "aydınlar tabakasının belli bir kesimi" olduğunu belirtiyordu. Çünkü tasfiyecilik, Rusya işçi hareketinin diğer dönemlerinden ayrı özellikler taşıyan 1907-1912 dönemlerinde bu aydın tabaka arasında yayılmıştı. Yani bu bir yenilgi hastalığıydı.

Partinin devrimci ilkelerini sadakatle savunan ve tasfiyeciliğe karşı mücadelenin başını çeken motor güç Bolşeviklerdi. Bu mücadele sonucu, 1908 Aralık Konferansı'nda alınan bir kararla, tasfiyecilik, *"Bir grup partili aydının mevcut RSDİP örgütünü tasfiye etme ve her neye mal olursa olsun, hatta programın, taktiklerin ve parti geleneklerinin açıktan reddedilmesi pahasına bile olsa, partinin yerine yasal olarak çalışan gevşek bir dernek koyma girişimleri"* şeklinde tanımlanmıştı.

Buna karşılık, Menşevik tasfiyeciler RSDİP'i devrim programından vazgeçmiş, yasal, icazetli, şekilsiz ve reformcu bir parti haline getirmeye çalışıyorlardı.

Lenin, "tasfiyeciliğin özü"nü "yeraltının reddedilmesi, tasfiyesi, onun yerine her ne pahasına olursa olsun, yasal olarak çalışan, biçimden yoksun bir örgüt konması" olarak niteledi ve buna karşı ısrarla yasal çalışmayı yasadışı çalışmaya tabi kılmayı; ne birini ne ötekini reddetmeden, yeraltı örgütü ile yasal mevzileri bağdaştırarak devrimi hazırlamayı savundu.

"Tasfiyeciliğin son on yılı" broşüründen...

Kruşçev ve Mao revizyonizminin yoğun etkisiyle sağa-sola da savruldu. Karşıdevrimci Üç Dünya Teorisi'nin (ÜDT) bir ara savunuculuğunu yaparak, ama reddettikten sonra da çok uzun yılar derin etkilerini taşıyarak (ucu bugünlere dek uzanan) devlet, devrim, proletaryanın devrimdeki önder rolü, proletarya partisi ve sınıfların mevzilendirilmesi, demokratik devrim ve sosyalizm arasındaki kesintisizlik, proletarya diktatörlüğü gibi ML'nin en temel politikalarında tahribatlar yapıldı. Dolayısıyla sınıf mücadelesinin en ileri güçleri Marksizm-Leninizm ile çok geç tanıştı ve komünist hareket dar örgüt yapısını aşip kitlelerle buluşamadı.

Bunların üzerinden yaşanan 12 Eylül tasfiyeciliği öylesine derindi ki, izlerini bugünlere dek taşıdı. Kruşçevci "barış içinde bir arada yaşama" ve Maocu "Üç Dünya Teorisi"nin yarattığı tahribat, Gorbaçov ve Latin Amerika tasfiyeciliğiyle örtüşerek yıkıcı bir niteliğe dönüştü. Bir başka ifadeyle, 12 Eylül tasfiyeciliğinin '89'da revizyonist kampın çökmesiyle gelen yeni tasfiyeci dalga ile buluşması, tarihsel olarak proletaryanın partisnin düşünüş tarzından uzaklıkla birleşerek, tamiri çok güç sonuçlar doğurdu. Bu durum, sınıfın öncü bölükleriyle buluşulması ve günlük-pratik mücadelenin içinde yer alarak, sınıf bilincinin verilmesinde ciddi boşluklara yol açtı.

Leninist örgütlenmedeki tahribat nedeniyle, ideolojik-politik üretim kanallarının kapatılması ve bu yöndeki gelişimin zayıflığı, halen devrimci hareketin en önemli zaaflarından birini oluşturuyor. Ve bu durum, sınıfın önderlik gücünü, diğer sınıf ve tabakalarla buluşması fikrinin kavranmasını büyük oranda engelleyen bir işlev görüyor. Fakat bu kadarla da kalmıyor. **Devrimci kadroların, örgütün genel politikalarına kafa yorma, bu politikaları uygulama ve yeniden üretebilme yaratıcılığı-**

Lenin'in örgütlenme anlayışı, tamamıyla işçi ve emekçilerin içinden çıkan ve devrimin çıkarlarını her tür özel çıkarlarının üzerine koyan, sınıf bilinçli ve proletarya diktatörlüğü hedefine kilitlenen insanlardan oluşması üzerine kuruludur. Ama bu insanlar, ne salt ajitasyon-propaganda gruplarıdır, ne de kapitalizm koşullarında bir takım iyileştirmeler yapmak için savaştıkları topluluktur. Profesyonel devrimciler örgütü, proleter devrimi gerçekleştirmek için bütün benliği ile çalışan profesyonel devrimcilerden oluşur.

nı köreltiyor. Kadro politikasına ML örgüt ilkeleri değil, bürokratik ya da liberal politikalar yol gösteriyor. Proleter kültür değil, ya aydınca ya da lümpen kültür yerleşiyor. Böylece proleter özellikleri güçlü kadroların yetişmesi pek mümkün olmuyor. Bu da örgütün irade ve eylem birliğinin yakalanamamasına yol açıyor.

Örgütsel tasfiyeciliğin önemli ayaklarını örgütün sürekliliğinin sağlanmaması, kadro politikasındaki amatörlük, uzmanlık alanlarının açılmaması, ilkelik ve dar örgüt anlayışı oluşturuyor. Bu durum organlı çalışma ve organ sorumluluğuyla hareket etmeyi ortadan kaldırırken, çalışmaların olumlu-olumsuz yanlarının merkezileştirilerek dersler çıkarılması ve kolektif bilinç ve çalışmayı engelleyen bir rol oynuyor. Aynı şekilde üstün altı, altın üstü denetleme mekanizmalarının işlememesi, bir bütün olarak tüzüklü yaşamın oturtulmaması, organların ve kadroların doğru biçimde inisiyatiflerinin gelişmesine ket vuruyor. Örgüt içi demokratik kanalların işletilmemesi ve sorunların çözüme kavuşturulması için mekanizmaların yaratılmaması, farklı görüş ve sapmalar çıktığında, ML temelde mücadele edilmesi geleneğinin yerleşmesini de önüyor. Dahası özellikle iç sorunların örgütsel birlik içerisinde çözüme kavuşturabilme olgunluğundan, birikim ve deneyiminden yoksun bırakıyor. En küçük bir görüş ayrılığının bile 'hizip' ilan edilmesi sonucunu doğuruyor.

Sorunların demokratik kanalların işletilmesi yoluyla çözüme kavuşturulamaması, böyle bir kültürün yaratılmamış olması, kadroların bir inanç erozyonu yaşamalarına da neden oluyor.

İdeolojik-politik olarak tarihsel deneyimlere, ülke dinamiklerine, emperyalistler ve işbirlikçilerinin ideolojik ve siyasi saldırılarına hakim olma ve bu zeminde teorik-programatik derinleşme, çok yön-

lülük ve uzmanlaşma yaratılamamasından kaynağını alan bu sorunlar, giderilmediği koşulda daha çok kırılmayı, dağılma ve bölünmeyi beraberinde getiriyor. Bunun yarattığı yıkıcı sonuçlar; **anti-ML akımların, devrim ve sosyalizme saldırılarına, onlardan etkilenme ya da savrulmaya, kendi özgücüne güven duymama ya, giderek de kitlelerin ve dönemin en acil görevlerinden uzaklaşmaya neden oluyor.**

Hal böyle olunca, tüm bu olguların oluşturduğu şekillenmeyi kökten değiştirmek ve bu kabuğu kırarak devrimci temelde dönüştürmek kısa vadede başarılamiyor. Böylece örgütsel tasfiyeciliğin boyutu alabildiğine derinleşiyor. Üstelik ideolojik-siyasal boyutu da içine alan bir şekilde ilerleyerek, tüm bünyenin çürümesine dek uzanıyor.

Alt edilmesi gereken en önemli sorun; örgütün aşağıdan yukarı doğru sınıfın içinden çıkmış kadrolarla beslenememesi, en geniş işçi ve emekçi kitlelerden kopukluk ve proleter devrimci özellikleri gelişkin kadroların-yöneticilerin yaratılamamasıdır. Altan yaratılacak yeni bir önder proleter kuşağının taze kanı pompalanmadıkça, bu zemini değiştirmek de kolay olmayacaktır.

Yeraltı örgütü kaçınılmazdır

Kapitalist-emperyalist sisteme karşı savaşımı kesin zafere götürebilmek için, yeraltı kurallarına uygun olarak çalışan Leninist profesyonel devrimciler örgütü yaşamsaldır. **Profesyonel devrimciler örgütü, proleter bir disiplinle sahip olmak zorundadır.** Kitleleri bilinçlendirmek ve savaş-tırmak için böyle bir araca ihtiyacı vardır.

Mesele, partinin devrimi hazırlama görevinde düğümlenmektedir. Çünkü eğer partinin katı disiplini, profesyonel devrimcileri ve yeraltısı yoksa o devrimi hazırlama görevini yapamayacaktır.

Lenin'in örgütlenme anlayışı, tamamıyla işçi ve emekçilerin içinden çıkan ve devrimin çıkarlarını her tür özel çıkarlarının üzerine koyan, sınıf bilinçli ve proletarya diktatörlüğü hedefine kilitlenen insanlardan oluşması üzerine kuruludur. Ama bu insanlar, ne salt ajitasyon-propaganda gruplarıdır, ne de kapitalizm koşullarında bir takım iyileştirmeler yapmak için savaşıyor. Profesyonel devrimciler örgütü, proleter devrimi gerçekleştirmek için bütün benliği ile çalışan profesyonel devrimcilerden oluşur.

Ülkemizde yeraltı-yerüstü ilişkisi ne yazık ki doğru kurulamıyor. Ya tümüyle kitlelerden kopuk dar bir kadro örgütü, ya da kitlelerle buluşma adına legal-Menşevik bir örgütlenme yoluna gidiliyor. Veya legal alanın tamamen özerkleşmesi, yeraltıyla koparılması ya da özellikle faşizmin saldırılarının arttığı dönemde sadece legal alanda faaliyet göstererek yeraltının örgütlenmesinden kopuş yaşanabiliyor.

Oysa parti kadrolarının yaşamı kitlelerin yaşamından kopuk, onun dışında değil, tam içindedir. "Profesyonel kadroların kitlelerin içinde yüzmesi" doğru anlayışındaki savrulmalar, kitleleşme ve parti kadroları arasındaki karşılıklı etkileşimin yerli yerine oturtulması ve Leninist partinin kadro anlayışındaki "kitlelerle en sıkı bağ"ın kavranamamasının bir sonucu olarak ortaya çıkıyor.

ML bir parti devrimin güncelliğinin, proleter devrimin ve emperyalist-kapitalist sistemin alaşağı edilmesinin sorumluluğunu kabul eden, pratik faaliyetini bunun üzerine kuran bir partidir. Bu temel kriter, onu her tür reformist, oportünist burjuva vb. örgüt/partilerden ayırır. Partinin profesyonel devrimcilerden oluşması ve yeraltında örgütlenmesi; salt kitlelerle henüz bağının olmadığı ya da zayıf olduğu zamanlar için değil, tersine en geniş kitlelerle en güçlü bağla-

Parti kadrolarının yaşamı kitlelerin yaşamından kopuk, onun dışında değil, tam içindedir. "Profesyonel kadroların kitlelerin içinde yüzmesi" doğru anlayışındaki savrulmalar, kitleleşme ve parti kadroları arasındaki karşılıklı etkileşimin yerli yerine oturtulması ve Leninist partinin kadro anlayışındaki "kitlelerle en sıkı bağ"ın kavranamamasının bir sonucu olarak ortaya çıkıyor.

rının olduğu zamanlar için de gereklidir. Bu aynı zamanda proletarya dışındaki ara sınıfların partinin karakterine damgasını vurması tehlikesine karşı da gereklidir.

Partinin tarihsel rolü, onun proletaryanın en kararlı, en bilinçli ve en aktif unsurlarını kendi bünyesinde toplamasıyla ortaya çıkıyor. Ne kadar kitleleşirse kitleleşsin partinin tarihsel rolü, zaten sınıfın az bir kesiminin temsilcisi olmasındadır. Partinin ideolojik-politik-örgütsel Bolşevikleşmesi, sosyalizm davası mücadelesi içerisinde gerçekleşecektir. Yönetici fonksiyonunu kazanabilmesi, süreç sorunudur ve onun Bolşevikleşmesi işçi sınıfı ve emekçilere nihai hedefini gösterme ve bilinçlendirme savaşımı içinde onların bir adım önünde yürürken başarılabacaktır. Sorun, devrim propagandası yapan bir partiden, devrimin partisine dönüşebilmek sorunudur.

Lenin'in "Bir Adım İleri İki Adım Geri" kitabında söylediği gibi, "aslında oportünistlerin örgütlenme sorunu üzerindeki çekişmeler sırasında zaten ortaya çıkmaya başlamıştı; sınıfsız kaynaşmış gerçek bir parti örgütünü savunmaları; parti kongresinden ve onun seçtiği kurullardan başlayarak, partiyi yukarıdan aşağıya örgütleme düşüncesine (bu 'bürokratik' düşünceye) düşmanlıkları; her profesöre, her yüksek okul öğrencisine, her 'grevci'ye kendini parti üyesi ilan etme olanağını verecek biçimde partiyi aşağıdan yukarıya örgütleme eğilimi; bir parti üyesinin, parti tarafından tanınmış bir örgüte bağlı olmasını öngören 'biçimciliğe' düşmanlıkları; 'örgütlenme ilişkilerini yalnızca platonik olarak kabule' yatkın burjuva aydınının anlayışına kaymaları..." söz konusuydu.

Devrimci hareket içinde profesyonel devrimcilik anlayışında kafa karışıklığı yaşanıyor. Ona

sadece evinden, okulundan, işinden ayrılan devrimci rolü biçiliyor. Bulunduğu her alanda partinin fikirlerini taşıyan, kendisini günlük-pratik mücadele içinde sürekli devrimcileştiren ve proleter karakterini güçlendiren bir kadro tipi yerine, burjuva alışkanlıklarıyla cepheden savaşımı ihmal eden, kitleler gibi yaşayan ve düşünen kadrolar çoğalıyor.

Evet, tasfiyecilik baş tehlikedir dedik. Ama hiç kimse nasıl olsa kitle hareketi yükselir, inisiyatif bize geçer, bu durum da geçergider diye düşünmesin. **Kitle hareketi yükselişe geçecektir. Bu kaçınılmazdır. Faşizm, her yandan çürümüş düzenini ayakta tutmaya çalışıyor ama o hangi yöntemi kullanırsa kullansın kendi yıkılışını yakınlaştırmaktan kurtulamayacaktır.** O, işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen tüm yığınların saflarından proletaryanın örgütüne akan taze güçleri yaratmadan yürüyemez. Toplumsal gelişmenin ve diyalektiğin yasaları gereğidir bu.

"Yığınlarla bağlantılı olarak azimle çalışma tutumunda kendisini pekiştirmeyi başaran bir parti, öncüsünü örgütleyen ve kuvvetlerini proletaryanın her yaşam belirtisine sosyal-demokratik bir ruh doğrultusunda etkileyebilecek bir biçimde yönelten ileri sınıfın partisidir, her ne olursa olsun kazanacaktır." (Lenin-Tasfiyecilik Üzerine: sf: 31)

İşte kazanmanın ölçütü budur. Teorik açıklık, örgütsel sağlamlık, ML'nin her tür çarpıtmalara karşı savunulması ve onun arılığının korunması önemlidir. Kendisini pekiştirmiş bir partinin, yığınların bilincini sosyalizme kazanarak onların tüm gereksinimlerine çözüm olduğunu benimsetmesi, dövüştürüp dönüştürmesi, hem onu, hem devrimi büyütecektir.

PDD Ocak-Şubat 2001 tarihinde çıkan yazılardan derlenmiştir.

Tutsaklardan 1 Mayıs mesajları

Yoldaşlar,

Birlik, dayanışma, mücadele günü olan 1 Mayıs'ta işçi-emekçiler ortak talepler etrafında birleşerek, ortak düşman olan kapitalist-emperyalist sisteme karşı, enternasyonal dayanışmanın en güzel örneğini sergilerler.

"Ancak bu böyle gitmez/sömürü devam etmez" diyor 1 Mayıs marşında. Bunun böyle gitmeyeceğini kapitalizmin kalbi olan ülkelerde yükselen anti-kapitalist eylemler gösteriyor. Sömürünün bu şekilde devam etmeyeceğini Avrupa'yı dalga dalga sarsan genel grevlerle işçiler, emekçiler söylüyor. Emperyalist savaşa ve işgallere

karşı yükselen halkların isyanı anlatıyor. Dünyanın her yerinde hak gasplarına, yoksulluğa, işsizliğe, faşist saldırılara karşı direniş bayrağını yükselten işçi ve emekçiler, devrim ve sosyalizmin geleceğini haykırıyorlar.

Enternayonal dayanışmanın güçlü örüleceği, devrim ve sosyalizm bayrağının daha da yükseleceği inancıyla başta siz yoldaşlarım olmak üzere, devrimci dostların, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs kavgı gününü kutluyorum.

Trabzon E Tipi Kapalı Hapishanesi
Tutsak Bolşevik Zeynel Sarar

Merhaba dostlar

Önce çalışmalarınızda başarılar dilerim. 1 Mayıs işçi ve emekçilerin kavgı gününü kutlarım.

Göndermiş olduğunuz Devrimci Duruş dergisini alıyorum. Daha önce yeni yıl mesajınızı ve takvimi de almıştım. Çok teşekkür ediyorum...

"Herkesin tka-basa yediği bir sarayın önünde, ölebiliyorsa bir insan açlıktan, insanlığın hiçbir kurumu sağlam zeminde değildir." Selam ve sevgilerimle...

Saadettin Günel

Bafra T Tipi Hapishanesi A-5 Samsun

Sen yürürsün rüzgar yürür

Dallar eğilir

Yapraklar secde eder yürüyüşüne

Sular kabarır dalgaları

Köpüklü başlarıyla selamlar seni

Ne tanrılar kalır önünde

Ne beyler, ne krallar,

Seninle yazılır en büyük destan

En güzel tarih seninle başlar

Adnan Yücel

Değerli dostlar merhaba!

Emperyalist krizle beraber, sınıfa ve emekçilere saldırılar da artıyor. Kölelik koşullarına açlık ölüm, örgütsüzleştirme ve sefalet eşlik ediyor. Ama tüm bunlara ülkemizde ve dünyanın dört bir yanında görkemli direniş ve mücadeleler eşlik ediyor. Yüzde 99 ayakta! Alinteri

tarihi yazıyor, çürümüş zulüm ve sömürü düzeni, emekçilerin nasırlı elleriyle yıkılacak; emeğin dünyası, insanlığın o en büyük ve güzel özgürlük dünyası mücadelelerimizle kuruluyor. Yarınlar bizimdir.

Yaşasın devrim ve sosyalizm! Biji Yek Gulan! 1 Mayıs kutlu olsun!

Ankara'dan Tutsak Partizan Kadınlar

Deniz Tepeli

Sincan Kadın Kapalı Hapishane F-4

"Türkiye'nin geleceği çelikten yoğruluyor. Belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak"

İbrahim Kaypakkaya

Merhaba Ezen-ezilen arasındaki sınıf mücadelesi, tarihin ta kendisidir. Yaşadığımız topraklarda işçi-köylü yığınlarının yükselen mücadelesinde '71 devrimci kopuşu; reformist, pasifist ve revizyonist ideolojilere vurulan büyük bir darbedir... 40 yıl önce ekilen tohum, resmi ideoloji kemalizmden kopuşun, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının savunulması ile boy vermiştir. 40 yıllık tarih, dostlarımıza güç, düşmanlarımıza korku olmuştur. 40. yılımıza bunu daha fazla büyütmenin kararlılığı ile giriyoruz.

40. yılımızın tüm coşkusuyla selamlar...

Tutsak Partizanlar
Nusret Gözübek

1 Nolu F Tipi Hapishanesi Tekirdağ

Merhaba Sevgili P. Devrimci Duruş Emekçileri Palandöken'in beyazlarından soyunup baharın ve yeni başlangıçların yeşillerini kuşandığı eteklerinden, sizlere yazın sarı sıcaklığını ve umudumuz güneşin aydınlığını muştulayarak, sonbaharın ve sevdamızın kızılığıyla dört mevsimden damıttığım selam ve sevgilerimi getiriyorum...Doğadaki yenilenmenin damarlarına Newroz ateşi üfleyerek harladığı sınıf mücadelemizin bayramı 1 Mayısımızı komünarca coşkuyla selamlayıp kutluyorum.

Bedenim 16. 1 Mayısını esaret koşullarında karşılasa da, ruhum daima firari şekilde mücadele alanlarında düşdaşlarla elele, omuz omuza olacak, olmaya devam edecek...Bu duygularla özgür yarınlarda değişik mücadele mevzilerinde nice bayramlar kutlamak, zaferler karşılamak dileklerle hepinize sonsuz başarılar...Sağlık, direnç ve umutla kalın...

Komünarca selamlar

Haydar Sönmez
Erzurum H Tipi Hapishanesi

1 Mayıs, kızıl yüreklerin sel olup alanlara akarak özgür yarınlara sıkı sıkıya sarılmanın günüdür. Biz

devrimci sosyalist tutsaklar, yüreğimizi size gönderiyoruz. Yüreğinizle birleştirip alanlara hep birlikte insan seli olup akalım diye...

Bu inançla siz yürek dostlarımız olan Devrimci Duruş'un tüm emekçilerinin şahsında dünya proletaryasının direniş bayramını kutluyoruz...

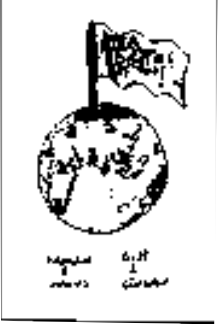
1 Mayıs'ın kızıl karanfillerini, 6 Mayıs Denizleri, 18 Mayıs'ta komünist önder İbo'yu, enternasyonal Haki Karer'i, "ateşin ve güneşin çocukları" olan dörtleri, devrim ve sosyalizmin tüm kızıl yüreklerini saygıyla anıyoruz. Anıları yolumuza ışık tutacak...

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan

Yaşasın Devrimci Enternasyonal Dayanışma ve Proletarya Kardeşliği!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Mehmet Yamaç (Azad)
Erzurum H Tipi Hapishanesi C-1

Merhaba

Sömürüye, zulme karşı birlik-dayanışma ve mücadelenin adı olan 1 Mayıs'ın özgür ve güzelliklerden yana geleceğe yürüyüşümüzün güçlü mevzilerine dönüşmesi temennilerimizle 1 Mayısınızı kutluyor, başarılar diliyoruz.

Devrimci selamlar, sevgiler...

Resul Kocatürk-Mustafa Kocatürk
E Tipi Cezaevi B/10 Giresun

Merhaba PDD çalışanları

Yak artık canlarda yakılan ateşleri

Yak ki açılıns dünyanın körelmiş gözleri

Yak ki tarihi yeniden başlasın

Kawa'nın, üç kibritin ve Dörtler'in sözleri...

Newroz'a yürüyenlerin inancıyla bayramınızı kutlar, başarı ve esenlikler dileriz...

Yoldaşça selamlar...

Selman Çicek (Merwan)
L Tipi Kapalı Hapishanesi
A2/4 Kalkandere-Rize

Faşizme karşı sosyalizmin zaferi!..

**Sovyet Kızılordusu,
Moskova önlerinde yenilgiye uğrattığı
Alman faşizmini, Berlin'e kadar kovaladı.
II. Emperyalist Paylaşım Savaşını bitiren de
Kızılordu'nun bu zaferi oldu.**

**8 Mayıs 1945'te
Berlin'de parlamento binasının (Reichstag)
tepesine dikilen kızıl bayrak,
sosyalizmin, faşizm karşısındaki zaferinin simgesiydi.
Ve 8 Mayıs, faşizme karşı mücadele
günü olarak kabul edildi.**